

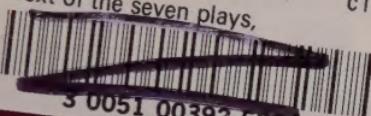
LORAS COLLEGE LIBRARY

STAC

882.2G2ESo66JTr.

Text of the seven plays,

c1

3 0051 00392 5254

**WITHDRAWN FROM
LORAS COLLEGE LIBRARY**

SOPHOCLES

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS
C. F. CLAY, MANAGER
London: FETTER LANE, E.C.
Edinburgh: 100 PRINCES STREET

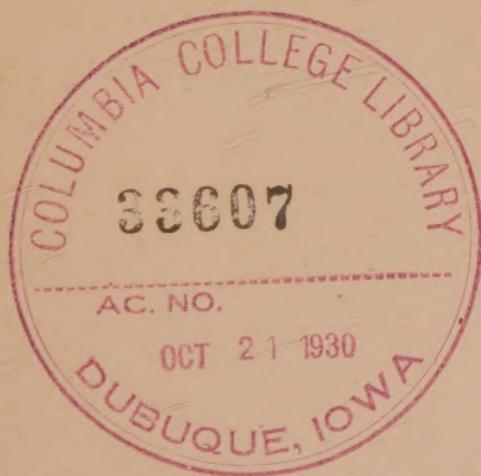
Berlin: A. ASHER AND CO.
Leipzig: F. A. BROCKHAUS
New York: G. P. PUTNAM'S SONS
Bombay and Calcutta: MACMILLAN AND CO., LTD.
Toronto: J. M. DENT AND SONS, LTD.
Tokyo: THE MARUZEN-KABUSHIKI-KAISHA

All rights reserved

SOPHOCLES

THE TEXT OF THE SEVEN PLAYS

EDITED BY
SIR RICHARD JEBB, LITT.D.

CAMBRIDGE
AT THE UNIVERSITY PRESS
1914

First Edition, 1897.

Reprinted 1906, 1914.

CONTENTS.

	PAGE
INTRODUCTION	vii
OEDIPUS TYRANNUS	1
OEDIPUS COLONEUS	53
ANTIGONE	117
AJAX	165
ELECTRA	215
TRACHINIAE	267
PHILOCTETES	313

INTRODUCTION.

I. *The Laurentian Manuscript of Sophocles.*

I. The oldest and also the best source for the text of Sophocles is the famous codex Laurentianus¹ (L), numbered xxxii. 9 in the Biblioteca Mediceo-Laurenziana at Florence. This ms., written on vellum, is a volume measuring $12\frac{1}{4}$ by $8\frac{1}{2}$ inches, of 264 leaves (= 528 pages). It contains:—(1) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 1—118, or pp. 1—236. (2) The seven plays of Aeschylus² on leaves 119—189. (3) The *Argonautica* of Apollonius Rhodius, leaves 190—264.

The ms. was probably written in the first half of the

¹ At one time it was more generally called, as by Dindorf, the codex Mediceus (M). The name of the Library, 'Mediceo-Laurenziana,' denotes that it (1) was founded by the Medici, and (2) is adjacent to the Church of San Lorenzo, which itself was restored by members of that house. So the Marciana at Venice is named from St Mark, the Ambrosiana at Milan from St Ambrose. 'Laurenziana' is the more distinctive part of the name; for Cosimo de' Medici the Elder founded also the Library of San Marco at Florence (see below, p. xxxiii). Hence the 'Mediceo-Laurenziana' is often called simply 'Laurenziana,' but not simply 'Medicea'; and for the same reason the codex should be called 'Laurentianus' rather than 'Mediceus.'

² Of the *Agamemnon* it has only vv. 1—310 and 1067—1159, having lost the quire which contained vv. 311—1066, and also six leaves of another quire, which contained vv. 1160—1673, and *Cho.* 1—9.

eleventh century. This approximate date is inferred from the general character of the writing: there is no other evidence. Minuscule writing, as seen in medieval MSS., passes through phases of development which shade into each other, but in which three periods can be broadly distinguished¹.

(1) In the earliest of these, from the ninth century to about the middle of the tenth, the minuscule hand is regular, formal, calligraphic, being an effort to adapt the ordinary cursive writing of the day to literary (especially liturgical) uses in a shape which should be comparable for beauty with the uncial character of an earlier time.

(2) The second period extends from about the middle of the tenth to the middle of the thirteenth century. A more fluent style now appears alongside of the other. This new hand is more set and formal than the common cursive, but less calligraphic than the standard models of literary penmanship. It was employed, indeed, in transcribing books; but chiefly when the book was intended to be a working copy for every-day use by students, rather than the ornament of a library, or a volume for the service of the Church. The Laurentian MS. is an example of this style. It approximates in general character to a MS. of St Ephraem which bears the date 1049 A.D.². And one peculiarity which it exhibits confirms the inference from the type of the hand. Medieval MSS. were usually ruled with lines to guide the scribe; and in the minuscule MSS. of the ninth century the custom was to write above the line. But in the tenth century a fashion of writing under the line came in, and in the course of the eleventh century this system superseded the other. In the Laurentian MS. the writing is sometimes above, sometimes below, the line; a circumstance which points to a time of transition, when a

¹ On this subject generally, see Sir E. M. Thompson, *Handbook of Greek and Latin Palaeography*, chap. XII.

² Omont, *Fac-simile des plus anciens MSS. grecs de la Bibl. Nat.* (1892), pl. 21.

scribe felt free to follow whichever method he found the more convenient in a particular place¹.

(3) The third period of minuscule, from the middle of the thirteenth to the middle of the fifteenth century, is one of gradual change from the more exact and beautiful forms of writing to others of a more hurried and irregular kind, with a growing use of contractions; until, in the sixteenth century, loose and straggling hands, of an almost modern type, begin to appear. It will be seen, then, that the date assigned to the Laurentian MS. rests on grounds which, if purely palaeographical, are definite.

2. The MS. was produced in a regular workshop or *scriptorium* at Byzantium, whence it came to Florence. The Sophocles is contained in 14 quires of 4 sheets (or 8 leaves) each, followed by one quire of 6 leaves,—that number sufficing to complete the text. With regard to ruling, the first quire differs from the rest. On the outer sheet (fol. 1 and fol. 8) each page has 39 close-set lines: the other three sheets (ff. 2—7) have 40 lines. In the other quires, each page is ruled with 38 lines for the text. Two lines at the top of each page, and three lines at the bottom, are ruled at intervals twice as wide as the spaces between the text-lines. These five extra lines were intended to receive scholia; for which ample room is also marked off in the margins by two pairs of vertical lines, one pair on each side of the text-space. A peculiar feature of the MS. is the laxity with which the scribe treats the ruling. He almost always exceeds the number of 38 verses on a page, often writing as many as 48. He evidently knew how far he might encroach, in any given place, on the room available for scholia; a fact which makes it probable that there were scholia in the MS. which he copied.

¹ Sir E. M. Thompson, *Introduction* to the autotype Facsimile of the Laurentian MS., published in 1885 by the Society for the Promotion of Hellenic Studies, p. 7.

3. The Sophocles and the Apollonius are by the same hand, which wrote also the first quire of Aeschylus (to *Persae* 705), *i.e.*, leaves 1—126 and 190—264 of the ms. This writer is known as ‘the first scribe’. The rest of Aeschylus (leaves 127—189) is by ‘the second scribe’, with whom we are not here concerned. The first scribe writes an easy and flexible hand, with only occasional stiffness (as at the beginning of the *Ajax*). The letters have a slight leaning to the right (the cursive tendency); and the general style of the writing is that which marks the second period of minuscule, as described above. He uses very few contractions¹.

But the professional scribe acted under the supervision of a more scholarly person, who controlled the work. The scribe wrote the text of Sophocles, with the title and colophon of each play, the ‘Dramatis Personae’, and the Arguments. His supervisor then compared the ms. with the archetype, corrected it, and wrote the scholia in the spaces prepared for them. Hence he is usually designated by the letter S (scholiast), or as the ‘diorthotes’ (*i.e.*, the first and chief corrector).

S wrote the scholia in a character which combines the uncial with the minuscule, and is known as ‘semi-uncial’. In mss. of that period the semi-uncial was often used for scholia, titles, ‘Dramatis Personae’, etc., while the body of the text was written in minuscule. But S made occasional use of minuscule also, viz., in supplying verses which the scribe had omitted, and (as a rule) in noting variants. Hence the hand of S can be compared with the hand of the scribe in two different phases; in the semi-uncial used habitually by

¹ The examples which occur are mostly in words to which contraction was commonly applied in biblical or liturgical mss., such as πατήρ, μήτηρ, νῖος, θεύς, ἀνθρωπός, οὐρανός, πνεῦμα. πολλ for πόλις in *O. T.* 104 (f. 34 b), and ἐλάνθανε (ἐλάνθανεν) in *El.* 914 (f. 26 b) are exceptional. So, too, are πάρον (παρθένον) in *Tr.* 148 (f. 66 b), and πάρον *ib.* 1219 (f. 78 b).

In the scholia (written by S) contractions are far more frequent.

S, and occasionally (as in titles, ‘Dramatis Personae’, etc.) by the scribe; or in the minuscule used habitually by the scribe, and occasionally by S. The general difference is well marked. The hand of the scribe is freer and more flexible: that of S is delicate and clear, but stiffer and more formal; and his letters, when they descend below the line, are longer than those of the scribe.

4. Errors in the text are sometimes corrected by the hand of the scribe¹, sometimes by that of S². The task of supplying verses which had been accidentally omitted is also shared between them³. The various readings in the margin are nearly all due to S. These variants appear to be set down, not as corrections of readings in the text, but rather as alternatives which the writer thought worthy of record: the prefixed γρ. is to be understood as γράφεται, not as γράφε or γραπτέον. They are of various degrees of value. In some cases the variant mentioned by the scholiast is the true reading (see below, p. xxx). Other vv. ll. were originally glosses (as *El.* 1101 γρ. μαστεύω, on *ιστορῶ*); or arose from clerical errors (as *Ai.* 1506 γρ. ἐλοιδόρει, for ζλοι δορί). Others,

¹ As in *Tr.* 1265 (f. 79a), where the scribe wrote συγνωμοσύνην, and then added the second γ above: and in *El.* 443 (f. 21b), where he first wrote δέξασθαι δέξας νέκυσ, then erased δέξας and wrote νέκυσ in its place.

² As in *O. C.* 564 (f. 103b), κινεύματα corrected to κινδυνεύματα: *ib.* 1729 (f. 117a) τάδ̄ added: *Ant.* 565 (f. 56a) ὑπ̄ written over the last syllable of κακοῖσ.

³ The following are instances of verses supplied by S. (1) In the text. *Phil.* 1263 (f. 93b): *Trach.* 177 (f. 66b). (2) In the margin (often with the sign στίχ, i.e. στίχος, to show that the words form a verse in the text, and not a comment). *El.* 1007 (f. 27b): *Trach.* 445 (f. 69b), 536 (f. 70b), 705 (f. 72b).

The following are instances of verses supplied by the scribe. (1) In the text. *El.* 993 (f. 27b): *Ant.* 69 (f. 50b). (2) In the margin. *El.* 584—586 (f. 23a): *O. T.* 62 (f. 34a): *Ant.* 68 (f. 50b): *O. C.* 899 (f. 107b), 1375 (f. 110a).—*El.* 15 (f. 17a), and *O. C.* 1256, both marginal, are doubtful between S and the scribe, but may probably be attributed to the latter.

again, are worthless conjectures, remarkable, in some instances, for their temerity (as in *O. T.* 134 τήνδε θεσπίζει γραφήν for τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν). Taken altogether, the variants indicate that S either was incapable of distinguishing the good from the bad, or wished to record every noteworthy reading that he knew.

5. A few corrections or variants here and there are due to hands later than S. But no one has yet succeeded in distinguishing these hands from one another with clearness or precision. One or two of them may be referred to the fifteenth or sixteenth century. These latest corrections are attributable to scholars living in Italy. Giovanni Aurispa, a Sicilian conspicuous for his success as a collector and merchant of manuscripts, was at Byzantium in 1422 and 1423. At the end of the latter year he returned to Venice with no fewer than 238 volumes¹. But while still at Byzantium he had sent one of his choicest prizes, the codex now known as the Laurentian, to Florence. The recipient was Niccolo de' Niccoli, a distinguished humanist, prominent in the literary group which surrounded Cosimo de' Medici². Ambrogio Traversari, another member of that circle, writing (in 1424) to Niccoli, congratulates him on the rare beauty of the manuscript, and on the value of the scholia contained in it³.

¹ See Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, vol. I. pp. 263 f.

² As to Niccoli and Traversari, see Voigt, I. pp. 295 and 314; Symonds, *Renaissance*, vol. II. pp. 178 and 193.

³ *Ambrosii Traversarii Latinae Epistolae* (Flor. 1759), lib. viii., c. viii.

'Heri vesperi, posteaquam ceperam scribere ad te, redditum est mihi a Pantaleone volumen illud eximium ad te ex Byzantio delatum. Quod sane ut vidi, facile a me obtinuit ut, omissa cura, in se animum oculosque converterem. Est enim eximiae pulchritudinis et dignum sane quod in bibliothecam tuam iampridem immigraret.... Atque ut totum breviter explicem, nunquam poeticum aliquod volumen formosius vidi. Graecanicae sordes [i.e., Byzantine corruptions] nusquam fere libro illi obsuerunt; sed comptus satis ac nitidus perstitit. Aurispa noster in hoc profecto amicissimi viri implevit munus, quod tanta illi cura fuit, ut volumen ipsum in tuas deveniret manus.'

II. Other MSS.

1. Besides L, at least 103¹ Sophoclean MSS. are extant; but only a small proportion of them is of any value for the criticism of the text. The most important collections are those of the Laurentian Library at Florence; the National Library at Paris; St Mark's at Venice; the Vatican; and the Ambrosian Library at Milan. In respect to contents, these MSS. stand as follows:—

(1) 8, besides L, contain the seven plays in their entirety. [These are, Lb and R at Florence: A and T at Paris: V³, cod. 470, and cod. 617 at Venice: and a MS. at Madrid, I. Q. 9 in the Escurial.]

(2) 4 contain seven plays, but are imperfect in one or more of them.

(3) 2 contain six plays (omitting *O. C.*).

(4) 3 contain five plays.

(5) 10 contain four plays.

(6) 37 contain the favourite triad, *Ajax*, *Electra*, *Oedipus Tyrannus*.

¹ The careful and valuable list of manuscripts given by Professor Lewis Campbell in his edition of Sophocles (vol. I. p. xvii) is, so far as I know, the fullest which has yet been published. It enumerates, in all, 108 MSS. Of these I eliminate four: viz., Vat. 104, the 12th century MS. of Demosthenes (included in the list, because Soph. *Ant.* 175—190 is quoted in Dem. or. 19, § 247); the MS., not identified, which is described by Brunck (*praeef.* p. iii) as ‘bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram’: and ‘Liv. 1, 2,’ two MSS., not identified, which Joannes Livineius (John Lievens, of Antwerp, *ob.* 1599) collated at Rome with the Aldine text. (The readings of these so-called ‘codices Livineii’ are given in *Classical Journ.* xiv. p. 428.)

The list is possibly not exhaustive, though the MSS., if any, which it omits can scarcely be numerous or important. But at least it affords a basis for definite figures, which, even though they be merely approximate, conduce to clearness.

(7) 22 contain two plays. Of these, 18 have *Ai.*, *El.*: 1 has *Ai.*, *Ant.*: 2 have *El.*, *O. T.*: and 1 has *Ph.*, *Tr.*

(8) 11 contain a single play each. Of these, 8 have *Ai.*: 1 has *Ant.*: 1, *O. T.*: and 1, *El.*

(9) 6 are merely *γνωμολογίαι*, containing ‘sentences’ extracted from one or more of the plays.

2. The great mass of these mss. date from the 14th or 15th century, those of the 15th being the more numerous. A few (probably not more than six) are of the 16th century.

The only mss. (besides L) of a date earlier than the 14th century are the following:—Vat. a, no. 40 in the Vatican, of the late 12th or early 13th century: Parisinus A, of the 13th: Laur. Γ, of the 13th (1282 A.D.). Three others are doubtful between the late 13th and early 14th, viz., V, M, E. (These six are more particularly mentioned below, §§ 6—8.) Two mss. which contain only ‘sentences’ are referred to the 12th century; viz. cod. 507 at Venice, and cod. Barocc. 143 in the Bodleian Library at Oxford.

3. The figure appended to each play in the following list denotes the number of mss. in which it is wholly or partly preserved (the six mss. which contain only ‘sentences’ being left out of account):—*Ajax*, 88: *Electra*, 82: *Oedipus Tyrannus*, 66: *Antigone*, 27: *Philoctetes*, 24: *Trachiniae*, 20: *Oedipus Coloneus*, 19¹.

The pre-eminent favour which the *Ajax* and the *Electra* seem to have enjoyed in Byzantine times probably dates from a still earlier age, and was connected with their frequent use in schools. Next in popularity came the *Oedipus Tyrannus*; as

¹ In compiling these figures, which represent at least approximately the comparative numbers of mss. of the several plays, I have corrected a few unimportant oversights in Prof. Campbell’s generally accurate list. The Munich ms., Monacensis 313 (Campb. p. xx), contains not only *Ai.* but *El.* Of the two mss. in the British Museum (*ib.* p. xxii), Harleianus 5743 contains not only *Phil.* but *Trach.*; and Harleianus 5744, not only *Ai.* but *El.* The Harleian *Trach.* and *El.* were collated by Porson with T. Johnson’s text (see Porson’s *Adversaria*, pp. 177 and 212).

is shown by the very large number of three-play mss. which combine it with the other two. In those mss. which contain all seven plays, the *Ajax*, *Electra*, and *Oedipus Tyrannus* usually¹ stand first, and are followed by the *Antigone*; while the order of the three remaining plays, *Trachiniae*, *Philoctetes*, *Oedipus Coloneus*, is less constant. In L the order is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *Trach.*, *Phil.*, *O. C.*. In Parisinus A it is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *O. C.*, *Trach.*, *Phil.*; and this is also the order in the Aldine *editio princeps*, as in the subsequent editions before that of T. Johnson (on which see p. xxxviii, n. 4).

4. Next in importance to L is Parisinus A, no. 2712 in the National Library at Paris, a vellum ms. of the thirteenth century. It is a volume of 162 leaves (or 324 pages), measuring about 11½ inches by 9. It contains:—(1) Six plays of Euripides, viz., *Hec.*, *Or.*, *Phoen.*, *Androm.*, *Med.*, *Hipp.* (2) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 59 to 107 inclusive. (3) Seven plays of Aristophanes, viz., *Plut.*, *Nub.*, *Ran.*, *Eq.*, *Av.*, *Ach.*, *Eccl.* (the last imperfect). The text on each page is in three columns, written continuously from left to right, so that verses 1, 2 and 3 of a play are the top lines in columns 1, 2 and 3 respectively, and verse 4 is the second line in the first column. Such economy of space (which completes Sophocles in 48 leaves, as against the 118 of L) demanded a free use of contractions, since the average width of each column is only about two inches. The contractions, however, though numerous, are regular, and the ms. is an easy one to read.

5. The ms. usually designated (after Dindorf) as Γ, but sometimes as G, now in the Biblioteca Laurenziana (2725), is a vellum codex written in 1282 A.D. It contains four plays, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Phil.*, and for these it is of considerable value. A new collation of it was made by Dr H. Hinck for Prof. A. Michaelis, who has used it in his edition (the third) of

¹ The Florentine R (see below, § 7), probably one of the latest mss., is a rare exception, the order in it being *Ai.*, *Tr.*, *Ph.*, *El.*, *Ant.*, *O. C.*, *O. T.*

Otto Jahn's *Electra* (1882). Its text, as a whole, does not exhibit a close affinity either to that of L or to that of A, but holds an intermediate position between them.

6. Among the other MSS., two principal groups may be distinguished, according to their nearer kinship with L or with A.

The L group includes:—

(1) Dindorf's Lb (Campbell's L²), cod. Laur. XXXI. 10 at Florence, a codex of the 14th century, containing the seven plays. This MS., as well as Γ, was fully collated by Dr Hinck for Prof. Michaelis, with the result of showing (a) that of all the known MSS. it is the most closely akin to L: and (b) that it is not a transcript from L; as is proved by the number and nature of the discrepancies, and also by the fact that Lb has the 'Dramatis Personae' of the *Electra*, which is wanting in L.

(2) M (as corrected), cod. G. 56 sup. in the Biblioteca Ambrosiana at Milan: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(3) M², *ibidem* L. 39: early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(4) M⁵, *ibidem* E. 103: early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(5) Δ, cod. Laur. 2788 at Florence, of the 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(6) Palatinus, no. 40 in the Palatine Library at Heidelberg: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(7) K, cod. Parisin. 2886: 15th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Phil.*, *Trach.*

7. The A group includes:—

(1) Vat. a, cod. 40 in the Vatican Library. This MS. has been referred to the 12th century (in which case it would be older than A); it is at any rate not later than the middle of the 13th. It contains *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(2) E, cod. Parisin. 2884: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*

(3) V, cod. 468 in the Bibl. Marciana at Venice: late 13th or early 14th cent.: the seven plays (*Tr.* and *O. C.* imperfect).

(4) V³, cod. 467 *ibidem*: 14th cent.; the seven plays.

(5) Θ, cod. Laur. 2817 at Florence: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(6) O, Bodl. Auct. F. 3. 25 at Oxford: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(7) R, cod. 34 in the Bibl. Riccardiana at Florence: usually referred to the 14th cent.; but to the 16th by P. N. Papageorgius (*Codex Laur. von Soph.*, etc., p. 406: Teubner, 1883). It contains the seven plays.

8. In addition to the two principal groups, marked by predominant kinship with L or with A, a third group is formed by the 'libri Tricliniani.' These are the mss. which exhibit a general agreement with T, a ms. of the fourteenth century, now no. 2711 in the National Library at Paris. T gives the text of Sophocles as revised by the foremost of the Byzantine textual critics, Demetrius Triclinius (*circ. 1300—1325 A.D.*). Triclinius, who seems to have worked with a manuscript decidedly inferior to L or A, made several true corrections; but he also inflicted considerable injury on the text by a too free use of conjecture, and especially by rash excisions or interpolations in the lyrics. The following mss. are among the 'Tricliniani':—

(1) B, cod. Parisin. 2787: 14th cent.; *O. T.*, *Tr.*, *Ph.*, *O. C.*

(2) Lc, xxxi. 1 in the Laurentian Library at Florence: 15th cent.; all the plays except *O. C.*

(3) Vat., cod. Pal. 287 in the Vatican Library: 14th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Tr.*, *Ph.*

(4) V², cod. 616 in the Bibl. Marciana at Venice: 15th cent. the seven plays (*O. C.*, *Ph.*, and *Tr.* imperfect).

(5) Farn., cod. II. F. 34 in the Bibl. Nazionale at Naples: early 15th cent.; the seven plays (*Ph.* imperfect).

(6) Dresd. a, D. 183 in the Royal Public Library at Dresden: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*

(7) Dresd. b, *ibidem* D. 181: 15th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

III. *Relation of L to the other MSS.*

1. It was at one time the belief of some eminent critics that L is the common archetype from which all the other extant mss. of Sophocles are derived. That theory has few, if any, adherents now; but the issues which it raises deserve attention. When, through Elmsley, L first became known, it was seen to be clearly better than the other mss., and yet not so much better as to make it inconceivable that they should have been copied from it. The view that the other mss. are all derivatives of L was maintained by Cobet in his treatise *De arte interpretandi* (1847); by W. Dindorf in the preface to his third edition of Sophocles (1860); and by Moriz Seyffert in the preface to his edition of the *Philoctetes* (1867). It was argued that all the greater corruptions of the text which are found in L are repeated in the other mss.; while, on the other hand, wherever some minor fault in L is amended by one or more of the other documents, the correction is always such as might have been made by a medieval scribe or grammarian, and never requires us to assume an archetype distinct from L.

2. In reply to that argument, the following considerations may be advanced.

(1) Verse 800 of the *Oedipus Tyrannus* (*καί σοι, γύναι, τάληθὲς ἔξερω· τριπλῆς*) is absent from the text of L, but present in that of all the other mss. It has been added in the margin of L by a later hand, which, according to expert testimony, may probably be referred to the end of the thirteenth or the early part of the fourteenth century. If this judgment as to the age of the hand be accepted, it follows that Vat. a (late 12th or early 13th cent.), A, and Γ (13th), cannot have been copied from L: and the same proposition is at least highly probable as regards those mss. whose date is ambiguous between the end of the 13th and the early part of the 14th century.

But further arguments can be adduced, which apply to MSS. of a later date also.

(2) In *O. T.* 896, after the word *χορεύειν*, L adds in the same verse *πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς*. A ms. in the Library of Trinity College, Cambridge (R. 3. 31, of the 14th or 15th cent.) preserves, in common with a few others, the original form of this gloss, *πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς*: while L's *πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς* appears in Pal., M., M², M⁵. It is very improbable that *πανηγυρίζειν* was restored from *πονεῖν* *ἢ* by medieval conjecture. The presumption is decidedly in favour of different archetypes.

(3) A similar remark applies to several instances in which L has a false reading, while in some other ms. or MSS. is found the clearly true one. The following are cases of this kind:—
Ai. 28 *τρέπει* L: *νέμει* A.—*Ai.* 61 *φόνον* L: *πόνον* Vat. a, etc.
Ant. 386 *εἰς μέσον* L: *εἰς δέον* A.—*Ant.* 831 *τάκει* L: *τέγγει* A.—The false readings of L in these passages are not such as medieval criticism would have been apt to challenge; and the true readings point, not to medieval conjecture, but to a source distinct from L.

(4) Some MSS. contain errors, not found in L, which are presumably anterior to L in origin: as in *O. T.* 380 M, M⁵ and Pal. (all three generally akin to L) have *τυραννίς*, a mistake which occurs also in two *γνωμολογίαι* of the 12th century (*Ven.* 507, Bodl. 143). L has *τυραννί*.

(5) There are instances of divergence between L and other MSS. where either of the alternative readings is possible, and neither is likely to have been a conjectural emendation of the other: as in *O. T.* 229 L has *ἀσφαλής*, while A and most other MSS. have *ἀβλαβής*¹.

¹ The arguments against L being the common archetype are fully stated by Prof. Campbell, *Soph.* vol. I. pp. xxiv ff. (1879). Among other scholars who take the same side are J. H. Lipsius (*De Sophoclis emendandi praesidiis*, Leips., 1860): Anton. Seyffert (*Quaestiones criticae de codicibus Sophoclis recte aestimandis*, Halle, 1863): and N. Wecklein (*Ars Sophoclis emendandi*, pp. 2 ff., Wurzburg, 1869).

3. A complete genealogy of the extant mss. of Sophocles has not yet been constructed. That problem, if soluble at all with the existing data, would be at least a most intricate one; much of the reasoning must necessarily be hypothetical; and, under the special conditions of the case, the interest of the result would be chiefly genealogical,—the interest of unravelling what may be described as ties of cousinship complicated by intermarriage,—rather than practically important for the ascertainment of the ancient text. If, however, such a genealogy is not yet available, we can at least form a general idea of the place which our body of mss. collectively holds in the tradition.

First, then, it is evident that the text of our mss. must be, relatively to the text left by Sophocles, a very late one, derived from a time when an accurate knowledge of the lyric metres had been lost, and many lyric passages seriously corrupted; when, too, errors violating the ordinary rules of the iambic trimeter¹ could pass unnoticed; when breaches of classical syntax were tolerated; and when non-Attic or post-classical forms of words had been allowed to creep in. Now, it is probable that the Alexandrian texts of the dramatists were already in many respects corrupt. The mere fact that many corruptions are common to all our mss. would not, in itself, justify a presumption that their immediate ancestor was not a ms. of the Alexandrian age. But when it is observed that, besides such corruptions, our mss. contain so large a number of offences against the most elementary rules of classical metre and grammar,—glaring faults such as could not have escaped the notice of critics familiar with the ancient Greek language and literature,—then it appears certain that the ultimate archetype of all our mss. must have been separated from the Alexandrian age by several stages of transmission.

Further, it appears that in the twelfth century some mss. of Sophocles existed which differed in one respect from all of

¹ E.g., in *Ph.* 1322 L and Γ read ἐάν τε νοιθετή τις εὐνοίαν σοι λέγων: and L, no less than A and the rest, abounds with errors of the same class.

ours. Verse 1167 of the *Antigone* (*ξῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν*) is absent from all the extant MSS. of Sophocles, and is preserved for us only through quotation¹ by Athenaeus. But Eustathius, writing about 1160 A.D., had MSS. of Sophocles which contained that verse, and which he calls, in contradistinction to the MSS. which lacked it, *τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα*². If, however, the text of these latter had been in other respects decidedly superior to that of the extant MSS., it is strange that no trace of such a better text should have been left in Byzantine or medieval literature. It is reasonable to suppose that the MSS. to which Eustathius refers were not, on the whole, much better than our own, but merely represented a branch of descent in which verse 1167 of the *Antigone* had been preserved, while our MSS. belong to a branch which happened to have lost it. A comparison of the Laurentian MS. with Parisinus A indicates, again, that the more immediate

¹ Athen. 7. 280 c, and 12. 547 c.

² Ant. 1165—1168:

τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τιθημ' ἐγώ
ξῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἰκουν εἰ βούλει, μέγα, κ.τ.λ.

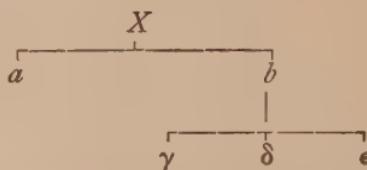
Eustathius (p. 957, 15—19), speaking of ancient interpolations or omissions in the Homeric text, adds:—*ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ μόνου γίνεται Ὁμήρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν, ἵνα τὸ Ζηνοδότειον ὑποδειχθῇ* (i.e. ‘to illustrate the proceeding of Zenodotus’ in adding a verse), *προστίθεται στίχος ἐν τῷ, τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα (sic) οὐ τιθημ' ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἰκουν εἰ βούλει μέγα καὶ τὰ ἔξης ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τό, οὐ τιθημ' ἐγώ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τό, ξῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.*

It is clear that the *ἀντίγραφα* to which he refers are MSS. of Sophocles (not MSS. of Athenaeus, whom he does not mention); and also that the words *μετὰ τό...ἔχουσι* mean that these MSS. had verse 1167 in the text, and not merely in the margin.

So far as I am aware, the significance of this passage of Eustathius (noticed in my commentary on *Ant.* 1167) has not been pointed out before.

ancestor of L was distinct from that of A; and the Florentine Γ differs from both L and A in a manner which points to a third subordinate line of descent.

These facts lead to the following rudimentary stemma, in which an unknown archetype X , the ultimate source of all the known codices, is a ms. of some such age as 600—800 A.D., already containing errors of the cruder post-classical kind; a is the ancestor of the mss. noticed by Eustathius as preserving *Ant.* 1167; b is the ancestor of the extant mss.; γ , the nearer ancestor of L; δ , of A; and ϵ , of Γ .

It is possible that some one or more of the extant mss. may have come from b through a source or sources distinct from γ , δ , or ϵ ¹: that question must be left aside here. But at least we are on tolerably firm ground in thus far indicating (1) the general place of the extant mss., as a body, in the course of the tradition; and (2) the nature of the relationship between L, A, and Γ .

4. The superiority of L to the other mss. is limited by the fact that it shares with them all the greater defects of their common origin. But, nevertheless, that superiority is a clear and a pervading one, which is seen chiefly in three things.

¹ This may have been the case (*e.g.*) with Palatinus 40 at Heidelberg (14th century). With regard to those mss. which date from the 14th, 15th, or 16th century, some of them, at least, appear to be transcripts from the earlier extant mss. (chiefly from L or A); but seldom without more or less of mixture. That is, in most of such cases the transcriber must have used, not only the ms. which he mainly followed, but occasionally some other or others also. Certainly no extant ms. appears to be a transcript, without mixture, of L: even the scribe of Lb, which is most closely akin to L, must have used some secondary aid.

(1) L alone sometimes preserves the true reading; as *Ai.* 45 ἐξεπράξατ', instead of ἐξεπράξεν: or *ib.* 1137 καλῶς instead of κακῶς. (2) L alone sometimes preserves a trace of a true reading, though in its text this reading has been corrupted; as in *Ai.* 232 it preserves a trace of *ιππονώμασ*, though, like the other MSS., it now has *ιππονόμουσ*. Such a trace may be only an accent; as in *Ph.* 945, where the true reading is ως ἄνδρ' ἔλων ισχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, L has ως ἄνδρ' ἔλων μ' (sic) ισχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, while A and others have ως ἄνδρ' ἔλων μ' ισχυρὸν ἐκ βίας ἄγει. (3) Where L has a false reading, it sometimes exhibits the corruption in an earlier stage than that which appears in other MSS.; as in *El.* 192, where ἀμφίσταμαι is right, the first hand in L wrote ἀφίσταμαι, while A and most MSS. have ἐφίσταμαι. An adequate appreciation of L's merit, relatively to the other MSS., is not to be gained from sporadic test-passages; it is the cumulative result of working minutely through the whole text.

5. The inferiority of the extant text of Sophocles to that which was current at the close of the Alexandrian age is perhaps not so great as the interval of time might naturally suggest. There are some grounds for thinking that more serious corruption of the Greek dramatic texts took place between 400 B.C. and *circ.* 200 A.D.,—especially in the earlier part of that period,—than has occurred in all the subsequent centuries. Two reasons, in particular, may be assigned for such a belief.

(1) It is known that in the first half of the fourth century B.C. the plays of Aeschylus, Sophocles and Euripides had already suffered much from errors or arbitrary changes due to actors. With a view to checking this process of deterioration, a standard text of the three great dramatists is said to have been drawn up at Athens, on the proposition of the orator Lycurgus, *circ.* 330 B.C.¹ There are numerous instances in which ancient

¹ The primary authority for this tradition is the Plutarchic *Blois τῶν δέκα ἡγητόρων*, p. 841 F: (*Lycurgus νόμον εἰσήγεγκε*) χαλκᾶς εικόνας ἀναθεῖναι τῶν

Greek commentators state, as from positive knowledge, that such or such an alteration in the text of a tragedy had been introduced by 'the actors'¹.

(2) The interpolation of classical texts (*i.e.* the deliberate addition of new matter which was intended to pass as the work of the classical author) is a form of corruption which must be referred mainly to the period from *circ.* 300 to 400 A.D.² It

ποιητῶν Αἰσχύλου Σοφοκλέους Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγγυώσκειν τοὺς ὑποκριτομένους. οὐκ ἔξειναι γὰρ <ἄλλως> ὑποκρίνεσθαι. This probably means that the actors were required to read to the γραμματέας the text which they proposed to use, while he followed their reading in the standard text, and thus controlled any variations from it which they might make.

The tradition is confirmed by Galen (*c.* 160 A.D.), who states that Ptolemy Euergetes (247—222 B.C.) induced the Athenians to lend him 'the books of Aeschylus, Sophocles and Euripides,' in order that they might be copied at Alexandria; giving them security to the amount of 15 talents. Having received the ms., he caused a copy to be made in a handsome form, and sent this copy back to Athens, while he retained the original,—requesting them to keep the 15 talents ('Ιπποκράτους' Επιδημῶν Γ, ὑπέμνημα B, vol. 17, pt. i. p. 607, ed. Kühn). This clearly implies a standard copy, recognised as having a unique value.

¹ Thus on Eur. *Med.* 909 f., *εἰκὸς γὰρ δρյὸς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος, | γάμους παρεμπολῶντος ἄλλοιος πέσει*, the scholiast, defending the participle in the genitive, observes the actors found it a stumbling-block, and (not merely spoke, but) wrote ἐμοῦ instead of πέσει:—οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Again, in Eur. *Andr.* 6, where the genuine reading is νῦν δ', εἴτις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή, there was another, making two verses: νῦν δ' οὕτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνή | ἐμοῦ πέφυκεν ἡ γενήσεται ποτε. Of the second verse, the scholiast says, οἱ ὑποκριταὶ τὸν λαμβόν προσέθηκαν. See also the scholia on Eur. *Med.* 85, 228, 356, 379, *Phoen.* 264: and the ὑπόθεσις to the *Rhesus*.

² On the subject of ancient interpolation generally, see F. Blass in Iwan v. Müller's *Handbuch d. klass. Altertums-wissenschaft* (1892), pp. 256—267.—To give one instance out of many, it appears from the scholia on Pindar that in *Ol.* 2. 28 ff., φιλεῖ | δέ νιν Παλλὰς αἰεὶ | καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, the words φιλέοντι δὲ Μοῖσας had been interpolated, at some early date, after αἰεὶ: the interpolation was detected (through the metre) by Aristophanes of Byzantium (*c.* 200 B.C.).

implies a kind of skill (however humble in degree) which became rarer as familiarity with the classical idiom and literature began to die out. The Byzantines were not, in all probability, responsible for many interpolations of this nature; the corruptions which they introduced were, as a rule, of another kind,—faults in grammar, or spelling, or else mere clerical errors. There is, indeed, another and cruder species of interpolation, when a gloss or marginal comment finds its way into the text (as, e.g., *πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς*, a gloss on *χορεύειν*, in *O.T.* 896): this may have been frequent enough in Byzantine times; but we are not speaking of that here. Now, there are several undoubted interpolations in the text of Sophocles, the character of which suggests that they are comparatively ancient. Such are, for example, the following:—(i) *Ai.* 841 f. *αὐτοσφαγῆ...δλοίατο.* (ii) *Phil.* 1365—1367 *οἱ τὸν ἀθλιον...ἔκριναν.* (iii) *Phil.* 1407, after *πελάζειν*, the words *σῆς πάτρας.* NE. *ἀλλ᾽ εἰ δρᾶς τάδ᾽ ὥσπερ αὐδᾶς.* (iv) *O.C.* 1747 *ναὶ ναὶ | ἔνμφημι καῦτός.* (v) *Tr.* 84 *ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἔξολωλότος.* Some of these interpolations were probably due to actors; but, whatever their source, they suggest that, if the ancient text of Sophocles did not escape this form of vitiation, some other kinds of corruption which it now exhibits may also be of ancient origin.

This general inference is strongly corroborated by the fact that the ancient scholia never throw any light on those passages in Sophocles which have been most darkened by corruption. The text which these scholia indicate is substantially that of the extant MSS. In verse 4 of the *Antigone*, for example, *οὐτ' ἄτης ἄτερ* appears to be the only reading which was known to Didymus (*circ.* 30 B.C.). The significance of this negative testimony will be better apprehended when some account has been given of the scholia themselves.

IV. *Scholia.*

1. The scholia on Sophocles are of two classes, the old (*σχόλια παλαιά*), and the later (*νεώτερα*). The old scholia are based principally on comments by critics of the Alexandrian age, and represent materials ranging in date from the early part of the third century B.C. to the second century of the Christian era.

The later scholia consist chiefly of interpretations or comments by grammarians of the Byzantine age¹. Among the authors who contributed to them, three can be named. (1) Manuel Moschopulus, the author of a grammatical treatise (*Ἐρωτήματα γραμματικά*) on which Melanchthon afterwards based his Greek Grammar, and also of scholia on several Greek poets. (2) Thomas Magister, his contemporary, who compiled a glossary of 'Attic nouns and verbs,' and wrote scholia on the Greek dramatists². (3) Demetrius Triclinius, already mentioned above (p. xvii). All these three belong to the first quarter of the fourteenth century. The later scholia are now of little value, either for the textual criticism or for the interpretation of the poet. It is with the old scholia exclusively that we are concerned here.

2. The Laurentian ms. (L) is the only one which contains a full collection of old scholia on all the seven plays; though large excerpts from the comments on particular plays are found in other mss.

Four editions of these scholia have appeared. (1) The first was printed at Rome in 1518. The editor (who is not

¹ They are contained in vol. II. of Dindorf's *Scholia in Soph.* (Oxford, 1852), pp. 145—382.

² Moschopulus and Thomas Magister are named in a Dresden ms. (D. 21 in the Royal Library), of the 14th century, where some of their scholia (chiefly those of Moschopulus) are given along with some by Triclinius: see Dindorf, *op. cit.*, pp. 404 ff.

named) was the Greek John Lascaris¹, an eminent scholar who had come to Rome, on the invitation of Leo X., about 1515, as head of a college for young Greeks, and director of a press for printing Greek books which the Pope had established on Monte Cavallo. The Laurentian ms. was then at Rome, in Leo's possession. (See below, p. xxxiv.) L's text of the scholia is not always correctly given; there is a good deal of conjectural emendation; and there are some omissions. (2) Brunck added the old scholia to his edition of Sophocles (Strasburg, 1786). He removed many of the faults which occurred in the text of Lascaris, but also admitted many interpolations from inferior mss. (3) Elmsley's edition of the scholia was published at Oxford in 1825, after his death in that year, by Gaisford. It is founded on a collation of L made by Elmsley at Florence in 1820. (4) The latest edition is that of P. N. Papageorgius (Leipsic, Teubner, 1888), based on a new and careful examination of L which he made in 1882. He has also collated the excerpts from the old scholia preserved in other mss.², and the printed texts before his own. The results are embodied in a critical apparatus. For critical purposes his edition supersedes the others.

3. Among the sources of the old scholia, probably the most important was the commentary (*ὑπόμνημα*) on Sophocles

¹ His epigram on Sophocles, in eight Greek elegiac couplets (quoted by Dindorf, *op. cit.*, *praef.* p. iii), is printed on the back of the title-page to the scholia, with the heading *Λασκάρεως εἰς Σοφοκλέα*. He died in 1535 at Rome, at the age (it is said) of ninety. His tomb is in the Church of S. Agata in Suburra, with an epitaph, written by himself, in two Greek elegiac couplets, expressing his gratitude for the welcome which he had found in Italy, and his sorrow for the enslavement of his own country to the Turks.

² viz.: (1) G (=Γ, on which see above, p. xv), cod. Laur. 2725, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ph.* (2) F, cod. Laur. XXVIII. 25, *Ai.*, *El.*, *O. T.* to v. 1246. (3) H, cod. Laur. XXXII. 40, *Ai.*, *El.*, *O. T.* (4) l, a ms. in a library at Raudnitz in Austria, *Tr.*, *O. C.*, *Ph.*, *O. T.*, *Ant.* These mss., especially the last, confirm several corrections in the scholia made by Lascaris or Brunck. (See Papageorgius, *praefat.* pp. xi, xii.)

by the Alexandrian scholar Didymus, who flourished in the latter part of the first century B.C. Mentions of his name and references to his work are of frequent occurrence in the Sophocles-scholia¹. An indefatigable student, and a most prolific writer², Didymus was pre-eminently a collector and sifter of earlier Alexandrian criticism; as in his treatise on the recension of the Homeric text by Aristarchus. His work on the diction of Greek Tragedy, and a similar book for Comedy (*Τραγική*, *Κωμικὴ λέξις*), were much used by later lexicographers. Three aspects of his work on Sophocles may be inferred from the scholia. He (1) obelized words or passages which he deemed spurious; or recorded a like verdict given by his predecessors³: (2) interpreted tragic words or phrases⁴: (3) illustrated points of grammar⁵. It is quite possible that his commentary may have dealt also with mythological or antiquarian matter; but there is no direct proof of this. It is certain that he had before him some other

¹ Didymus is named in the scholia on *Ai.* 408; *Ant.* 4, 45, 722; *O. C.* 155, 237, 463. His name is indicated by the abbreviation Δι prefixed in L to a schol. on *Ai.* 1225 (f. 14 b), and to a schol. on *El.* 28 (f. 17 a), in each case with χ (a mark to draw attention) written above. References to his commentary on Sophocles occur in schol. *El.* 451 (on ἀλιπαρῆ τρίχα: ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ κ.τ.λ.), and schol. *El.* 488 (οὐτως ἐν τῷ ὑπομνήματι).

² Athenaeus (4, p. 139 c) states that his published writings (*συγγράμματα*) reached the apparently fabulous number of 3500, and that he was nicknamed βιβλιολάθας, as having lost count of his own productions. So Quint. 1. 8. 19: Didymo, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est ut, cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber qui eam continebat.

³ Schol. *O. C.* 237 οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων διβελισθὲν εὑρομεν. Schol. *Ant.* 45 Διδύμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἔξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

⁴ Schol. *Ai.* 408 διπαλτος... παντὶ σθένει ὡς Διδύμος.

⁵ Thus, as a comment on *Ai.* 1225 δῆλος δέ μονστὶ σκαιδν ἐκλίσων στόμα, L has in the margin, with Δι prefixed, καὶ δῆλος ἔστιν ὡς τι σημανῶν νέον (a fusion, through a slip of memory, of *Ai.* 326 with *Ant.* 242).

Alexandrian commentaries on Sophocles¹. The series of such writings went far back. In the scholium on v. 900 of the *Oedipus Coloneus* ‘Praxiphanes’ is said to have explained a phrase ‘best of all the commentators².’ Praxiphanes, who is mentioned among the earliest writers on grammar, and also in connection with criticism of the poets, lived *circ.* 300 B.C.³ The catena of comments on Sophocles which the Alexandrian critics possessed is thus carried back to the first generation after Aristotle. The inferior limit of date indicated in the old scholia is given by a reference (on *Oed. Col.* 195) to the grammarian Aelius Herodianus (*circ.* 160 A.D.)⁴. There seems to be no other mention of any writer who lived after the time of Didymus.

4. The general characteristics of the old scholia might be shortly described as follows. (1) They often supply information, from sources now lost, on antiquarian matters; thus on *EI.* 445 the term *μασχαλίζω* is explained; on *O. C.* 1059 the Attic writer Istros (*circ.* 240 B.C.) is quoted as to the position of the deme Οἴη. (2) The citations of classical Greek literature cover a wide field, from Homer down to the time of Didymus, and are often valuable. (3) The interpretation of difficult or corrupt passages is seldom of any use. Even

¹ See schol. on *Ant.* 45 quoted above in note 3. Aristophanes of Byzantium is mentioned in the schol. on *Ai.* 746, but merely as recording that verse among *παροιμίαι*. Aristarchus is not mentioned in these scholia. (In schol. *O. C.* 1320 Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης is the tragic poet of the fifth century B.C.: cp. Nauck *Trag. Fragm.* p. 728.)

² Schol. *O. C.* 900 (on *σπεύδειν* ἀπὸ | ρύτῆρος): τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἀπάντων αὐτὸν Πραξιφάνης δοκεῖ ἀμεινον ἀποδιδόναι κ.τ.λ.

³ A native of Mytilene, acc. to Clem. *Strom.* I. p. 309; of Rhodes, acc. to Strabo 14, p. 655. Clement (l. c.) calls him *πρῶτος γραμματικός*. He is mentioned, along with Aristarchus, by Proclus, as rejecting the *προοίμιον* to Hes. *Op. et Dies* (vv. 1—10); he is there called δ Θεοφράστου μαθητής (Gaisford *Poet. Gr. Min.* vol. III. p. 3). He wrote a treatise *περὶ ποιητῶν* (Diog. Laert. 3. 8).

⁴ Schol. *O. C.* 195 οὗτος Ἡρωδίανὸς ἐν τῷ ε' τῆς καθόλου (i.e. in book 5 of his grammatical work *ἡ καθόλου προσῳδία*).

when the scholiast gives an intelligible paraphrase of a passage which in our MSS. has been corrupted, it is not safe to infer that he had a different and sounder text before him. In such cases the scholiasts were often content to give what they conceived to be the general sense. (4) Distinct, and even incompatible, interpretations, proceeding from different authors, are sometimes pieced together in the same scholium¹.

5. The text of Sophocles which the old scholia presuppose, so far as they enable us to test it, is very little better than our own. They never help in the desperately corrupted passages. On the other hand, they sometimes supply minor corrections.

The following are examples of true readings preserved, or indicated, by the old scholia.

(i) *O. C.* 1248 ἐννυχιᾶν, restored by Lachmann for νυχιᾶν, is hinted by the schol. (λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια κ.τ.λ.).

(ii) *O. C.* 1454 f. ὄρᾳ ὄρᾳ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερα | τάδε πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω vulg. Here Hartung corrected ἐπεὶ to στρέφων, and Canter τάδε πήματ' to τὰ δὲ παρ' ἡμαρ, from the schol., ὄρᾶται ὁ χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ' ἡμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

(iii) *Ant.* 40 ή θάπτουσα MSS. The schol. first tries to explain this, and then mentions the true reading, ή φάπτουσα.

(iv) *Ant.* 117 φονίασιν MSS.: φονώσασιν was restored by Bothe and Boeckh from the schol., ταῦς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις.

(v) *Ant.* 235 δεδραγμένος is confirmed by the schol.'s paraphrase (ἀντειλημμένος) as against πεπραγμένος or πεφραγμένος.

(vi) *Ant.* 339 f. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (further corrupted in other MSS.): γρ. ἀποτρύεται ἀλλομένων schol.

¹ Thus on λεύκιππος in *El.* 706 the scholium is, as it were, a short dialogue between a commentator who takes the word as a proper name, and another who takes it as an epithet:—ἔμοι δοκεῖ ὄνομα εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικεν πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον κ.τ.λ.

(vii) *El.* 272 *αὐτοφόντην* MSS.: γρ. *αὐτοέντην* schol. in L (the probably true reading).

(viii) *El.* 445: *κάρα* (the true reading) is confirmed by the words of the schol., *τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ*: most MSS. have *κάρα*.

(ix) *El.* 1281 *ἄν* is preserved in the lemma of the schol., while *ἄν* is in L and most MSS.

(x) *Tr.* 398 *νέμεις* MSS.: but the true reading, *νεμεῖς*, is indicated by the schol. on 399 (*διηγήσομαι*).

(xi) *Tr.* 602 *τόνδε γ' εὑρφῆ* MSS. Here *τίνδε ταναῦφῆ* was restored by Wunder, from the schol., γρ. *ἀὕφῆ ἀντὶ τοῦ λεπτοῦφῆ*.

(xii) *Ph.* 538 *τάδε* MSS. (an error due to *τάδε* in 537): γρ *κακά* schol.

(xiii) *Ph.* 954 *αὖθις θανοῦμαι* MSS.: γρ. *αὐτανοῦμαι* schol.

(xiv) *Ph.* 1461 *γλύκιον* MSS.: *Δύκιον* schol.

V. *The printed text from 1502 to 1823 A.D.*

I. The first edition of Sophocles was published at Venice by Aldo Manuzio¹, the founder of the Aldine press, in 1502, the same year in which he produced the first editions of Herodotus and Thucydides. Twenty-six years had then passed since the earliest printed Greek book, the Greek grammar ('Erotemata') of Constantine Lascaris, had come from the press at Milan. During that interval several Greek classics had appeared in type, including, among the poets, Homer, Theocritus, and the greater part of Aristophanes².

¹ Teobaldo Manucci, who Latinized his name into Aldus Manutius, has been more generally known by the Italianized form of the latter.

² The principal Greek classics printed before 1502 had appeared in the following order. I. *Poets.* Theocritus, with Hesiod's *Works and Days*: Milan, 1481.—Homer (edited by Demetrius Chalcondylas, published by Alopa): Florence, 1488.—Hesiod (all): Ald., Venice, 1495.—Euripides, *Med.*, *Hipp.*, *Alc.*, *Andr.*: Florence, 1496.—Aristophanes (except *Lys.* and

Of the three tragic dramatists, Sophocles was the first to be printed as a whole. Four plays of Euripides (the *Medea*, *Hippolytus*, *Alcestis*, and *Andromache*) had, indeed, been published at Florence in 1496; but the Aldine Euripides (containing all his extant plays except the *Electra*, which was first printed in 1545) did not appear till 1503. The Aldine *editio princeps* of Aeschylus was brought out, three years after Aldo's death, by his brothers the Asolani, in 1518.

The Sophocles is dedicated by Aldo, in a short Latin epistle, to John Lascaris, who had gained a high reputation as a Greek scholar, first in Florence, and since 1495 in Paris also. He was an honorary member of the 'New Academy' (Neacademia), a circle of scholarly friends which Aldo had formed in 1500 for the promotion of classical studies, and especially for the editing of the Greek classics. Aldo's dedicatory letter describes how the members of this society were sitting round a winter fire at Venice, when mention was made of their absent colleague¹. A young man named Marco Musurus (destined to become eminent as a Hellenist), a pupil and ardent admirer of Lascaris, told how he had met him at Milan and Pavia in the past summer, and had heard him speak in warm praise of Aldo's labours for the insurance of the Greek masterpieces against oblivion. 'Wherefore' (says Aldo), 'having just had the seven tragedies of Sophocles printed, I wished them to go forth from our Neacademia under your name, and to send them to you as a token of my great affection.'

The Aldine text of Sophocles appears to be based principally on a ms. of the fourteenth century, V³, no. 467 in the

Thesm.): Ald., 1498.—Aratus: Ald., 1499.—Callimachus: Florence, 1500 (or earlier?).—II. Prose-writers. Isocrates: Milan, 1493. Aristotle, in 5 vols.: Ald., 1495—1498.

¹ It was not till the following year (1503) that John Lascaris came to Venice as the ambassador of Louis XII.; who sent him thither on a second mission in 1505.

Library of St Mark at Venice. This ms. is, as was mentioned above (p. xvi), one of those which show a near kinship with Parisinus A. Where L and A differ, the Aldine usually agrees with A¹. This, however, is not always the case; and it is probable that those who prepared the Aldine text may have consulted, besides V², some other ms. or mss. more nearly akin to L. But it may be considered as almost certain that L itself, although it had then been in Italy for nearly eighty years, was not used. If it had been so used, the lettered Greeks whom Aldo had about him would have seen that it was older than the other mss., even if they had not fully appreciated its quality; and its age must have enforced a far greater respect for its readings. Further, the order of the plays in the Aldine agrees with that in V² and A, but differs from the order in L (see above, p. xv).

Such facts as can be gleaned concerning the history of the Laurentian manuscript between 1424 and 1523 tend to confirm this inference. Its first Italian possessor, Niccolo de' Niccoli, at his death in 1437, left his 800 mss. to a body of trustees, chief among whom was Cosimo de' Medici the Elder². Cosimo placed about one half of these mss. in the new library (built at his own cost) of the Dominican convent of San Marco at Florence, which was ready to receive them in 1441: most of the remainder he kept for his own collection. After the expulsion of his great-grandson, Pietro de' Medici, in 1494, the Medicean collections of mss. were acquired by the Republic of Florence, and then sold to the Dominicans of San Marco. The Dominicans, whose convent had been the head-quarters of Savonarola, were deprived of their valuable mss. in the troubles of 1498, but recovered them in 1500; and presently

¹ For a normal example, see *Trach.* 238 ff., where the readings vary thus:—238 τέλη L, τελεῖ A: 240 εὐχαῖς L, εὐκτᾶι A: 243 ξυμφορᾶi L, ξυμφορᾶi A. In all three instances, the reading of L is that which predominates in other mss.; but in all three the Aldine agrees with A.

² Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, I. p. 404.

sold them to Cardinal Giovanni de' Medici (afterwards Leo X., 1513—1521), who placed them in his palace at Rome. Giuglio de' Medici, after becoming Pope as Clement VII. in 1523, restored these treasures of his family to their old home at Florence, and founded the present building of the Laurentian library to receive them. That building was unfinished at his death in 1534; but, after an interval of neglect, was completed under Cosimo de' Medici I., Grand Duke of Tuscany, who finally opened the Laurentian Library in 1571¹. The first trace of the Laurentian ms. being used for the text of Sophocles occurs, as we shall see presently, in the second Juntine edition of 1547. By that time it must have become easily accessible to scholars at Florence; but for Aldo and his fellow-workers at Venice, in or shortly before 1502, it can scarcely have been available².

Though by no means free from misprints³, the Aldine edition is on the whole printed with a correctness which is praiseworthy, considering that the book belongs to the infancy of Greek printing, that the text was set up from manuscript, and that the work of the Aldine press must have been fairly rapid,—producing, as it did, upwards of thirty *editiones principes* of Greek classics between 1494 and 1515. General accuracy was, no doubt, assisted by Aldo's preference for Greek compositors, and by the aid which scholars gave in proof-reading.

¹ On the history of that library generally, see Anziani, *Della biblioteca Mediceo-Laurenziana in Firenze* (Florence, 1872).

² It has been suggested (*British Critic*, April, 1827, p. 301) that Aldo probably used L, because, in his dedicatory letter to Lascaris, he promises that *scholia* on Sophocles shall soon follow (οὕπω μὲν ἐτυπώθη· τυπώθήσεται δὲ θεοῦ σώζοντος ὅσον οὐκ ἥδη). L contains, indeed, the only full collection of old *scholia* on all the plays; but many other MSS. contain some *scholia*, old or new. There is nothing to show (1) that Aldo referred to L's *scholia*—which were first printed at Rome, where the ms. then was, in 1518: or (2) that he then had access to L.

³ A curious instance is the Aldine error in *Ant.* 255, οὐδὲν (instead of οὐ μέν) γὰρ ἡφάνιστο, which does not seem to occur in any MS.

The faults of the Aldine text in some matters of spelling, grammar, or metre are only such as were inevitable at that period. In all else it represents the best scholarship of its age, and is a creditable as well as a beautiful piece of work.

2. An edition published at Paris in 1529 by Simon Colinaeus varies scarcely at all from the Aldine, save in the correction of some misprints¹. After the Aldine, the next edition which is of any interest for the history of the text is the second Juntine of 1547. The preface, by Bernard Junta, claims that it is an improvement on his first edition, of 1522; which had been, indeed, little more than a slightly modified reproduction of the Aldine, with some scholia added². Junta especially notes that ‘some changes have been made’ in the *Oedipus Tyrannus*, *Oedipus Coloneus*, and *Trachiniae*. ‘A learned man’ (not named) had collated certain mss. at Florence, ‘mirae vetustatis et fidei exemplaria,’ in those three plays. This person was the eminent scholar Petrus Victorius (Pietro Vettori, 1499—1584), then Professor of Greek and Latin Rhetoric at Florence, best known at the present day by his labours on Cicero. The phrase ‘mirae vetustatis’ clearly points to the codex Laurentianus, which was then once more at Florence, having been sent back from Rome by Clement VII. And the text of the second Juntine edition affords proof that L had, in fact, been consulted, though the use made of it seems to have been slight, and had certainly been unfortunate. That edition contains the following errors in the text, from which the first Juntine had been exempt; (1) in *O. C.* 138 the interpolation of δρᾶν after ἐκεῖνος: (2) *ib.* 327 δύσμοιρ' for δύσμορ': (3) *ib.* 366 σημαίνοντ' for σημανοῦστ'.

¹ Elmsley remarks (*praef. ad Oed. Tyr.* p. v) that the edition of Colinaeus derives its chief value from four leaves at the end (omitted in some copies), which give several vv. ll. in *Ai.*, *El.*, and *O. T.*, with the notice: *Haec ad fidem veteris exemplaris reposuimus*. This edition is, however, often cited.

² An edition by Peter Brubachius, based on the first Juntine, appeared at Frankfort in 1544, and was reprinted there in 1550, 1555, and 1567.

L has all these three errors, and shares the first of them with only a very few other mss. It is singular that, after having lain idle in Italy for a century and a quarter, L should have been used, probably for the first time, with such a result. Nearly three centuries were to elapse before it was again called into council.

3. A turning-point in the fortunes of the text was now at hand. In 1553 an edition of Sophocles was brought out at Paris by Adrianus Turnebus¹ (1512—1565), who combined the office of Regius Professor of Greek with that of King's printer; a man who at that time was the chief ornament of philology in France, and for whom, both as a scholar and as a man, Montaigne expresses the warmest admiration². Turnebus had received from a friend a ms. of Sophocles which exhibited the recension of Triclinius, and contained his scholia. This was unquestionably the fourteenth century ms. T, now no. 2711 in the National Library at Paris³. In the Greek preface to his

¹ Adrien Turnèbe, of an ancient family in Normandy. Hallam (*Literature of Europe*, vol. II. p. 5) calls him *Tournebœuf*, adding that, ‘as some have said,’ he came of a Scottish family named Turnbull. This seems to have been the patriotic hypothesis of T. Dempster (*ob. 1625*), and G. Mackenzie (*Characters of the most eminent writers of the Scots Nation, 1708*): see the art. ‘Turnèbe’ in the *Biographie Générale* (1886). He wrote his name, in Greek, Τούρνεβος: but his friend and colleague Jean Mercier, in an epitaph on him, makes the *e* long: *Turnebus, cunctis morum dulcedine gratus.* (*La France Protestante*, vol. IX. p. 435.)

² ‘Adrianus Turnebus,’ says Montaigne (his junior by twenty-one years), ‘knew more, and knew it better, than any man of his century, or for ages past’ (*Essais* I. II. ch. xvii). There was no pedantry about him; his ‘quick understanding and sound judgment’ were equally remarkable, whether he was discussing literary questions, or ‘war and affairs of state’ (*ibid.* I. I. ch. xxiv). He feels that he cannot give higher praise to Justus Lipsius (‘the most learned man left to us’), than by saying that he is ‘akin to my Turnebus’ (then dead: *ibid.* II. ch. xii).

³ See above, p. xvii. Brunck, indeed, thought that the ms. used by Turnebus was distinct from T, and inferior to it (*praef.* p. iii). But no ms., other than T, is known to contain a Triclinian apparatus so complete

edition, Turnebus describes this ms. as ‘a volume to which the indications and descriptions of metre by Demetrius Triclinius, his interpretations (in the scholia) and his corrections, impart a signal accuracy, symmetry and elegance¹.’ Thus captivated by the Byzantine critic, whose work he evidently regarded as shedding a flood of light on the Attic poet, Turnebus made this manuscript the foundation of his Sophocles. His edition was long and widely influential,—not so much, indeed, directly, as through the immediately succeeding editions which copied it; and so it came about that the Triclinian text remained, in all essentials, the dominant one for more than two centuries, until a new era was opened by Brunck.

4. Fifteen years later, in 1568, another edition of Sophocles was published in Paris by Henricus Stephanus (Henri Estienne), the author of the *Thesaurus Graecae Linguae* (1528—1598). He had been a pupil of Turnebus, for whom in the preface he expresses veneration, and he takes his master’s edition as his basis; but he claims to have amended the text in many places, and to have separated the genuine scholia of Triclinius from others which had been mixed with them. He appends the Latin translation and commentary of Camerarius² (Joachim Kammermeister, 1500—1574). Stephanus made no fresh use of mss.; but he appears to have compared the text of Turnebus with the Aldine, and with that of Colinaeus.

5. Wilhem Canter (1541—1575), a scholar who deserves to be remembered as one of the earliest who aimed at a method

as that described by Turnebus (see next note). The ms. of Turnebus was identified with T by Elmsley, tentatively in *praeef. ad O. T.* p. v, but confidently in the later *praeef. ad O. C.* p. iii.

¹ βιβλίον...Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου σημειώσει στιχογραφίαις ἐξηγήσεσι διορθώσεσιν εἰς εὑρυθμον καὶ ἐμψελὲς εῦ μάλα διηκριβωμένον.

² The edition of Camerarius was first published at Haguenau (Haganoae) in Bavaria in 1534, with notes on three plays only, *O. T.*, *O. C.*, *Ant.* His commentary on the other four plays appeared first in his edition published at Basle in 1556.

in textual criticism¹, left an edition of Sophocles which, after his early death, was published at Antwerp in 1579. As Stephanus had built on the work of Turnebus, so Canter, in turn, followed Stephanus, whose text he but slightly modified. He added a few pages of notes; and also claimed (though without much reason) to have improved the arrangement of the lyrics. Brunck, writing in 1786, mentions Canter's text as that which was then generally current 'in all the editions commonly used by teachers, young students, and men of letters²'.

6. The long interval between the work of Turnebus and that of Brunck (1553—1786) produced, indeed, no edition of Sophocles which essentially altered the Triclinian basis adopted by Turnebus. The texts in common use were taken either from that of Turnebus, or (more frequently) from the modified reproduction of it by Stephanus³ or Canter. The edition by Thomas Johnson⁴, so popular in the last century, forms no

¹ His *Syntagma de ratione emendandi Graecos auctores* is reprinted in Samuel Jebb's edition of Aristides, vol. II. (Oxon. 1730). Canter also illustrated his method in a volume of *Novaes Lectiones*.

² *Praef.* p. ii: 'Gul. Canterus, qui denum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magistrorum, tironum, literatorum manibus versari solitae.' The statement appears to need qualification. The text of Stephanus, and that of Thomas Johnson, were also much in use.

³ Thus the anonymous London text of 1747 (12mo) reproduced Stephanus even to his misprints: see Elmsley, *praef. O. T.* p. vi (where, however, the date is given, by an oversight, as 1746).—The London ed. (also anonymous) of 1722 was edited by Michael Mattaire, a well-known scholar of the day (see *British Critic*, April, 1827, p. 313), and occasionally supplies a true correction (as *rà* for *re* in *O. C.* 617).

⁴ Johnson's edition appeared in three volumes, published at intervals: vol. I. (*Ai., El.*), Oxford, 1705: vol. II. (*Ant., Tr.*), Oxf., 1708: vol. III. (*O. T., Ph., O. C.*), London, 1746 (the year of his death). Meanwhile the notes, Latin version, and scholia contained in his first two vols. had been reprinted at Glasgow (by Foulis) in 1745. His whole work was reprinted in London in 1758 and 1774.

Thomas Johnson appears to have been a capable scholar, diligent and careful. His life was an unfortunate one, and he died in great poverty.

exception to this rule. Johnson used, indeed, a new collation of four MSS. in the Bodleian Library ; but these contained only the *Ajax*, *Electra*, and *Oed. Tyr.*, and his new variants are confined to those three plays : nor even in those three did he alter the general complexion of the text. His book, however, was well received, containing, as it did, his Latin version and notes, with some hitherto unpublished scholia. The seventeenth century had been almost entirely sterile in respect to Sophocles, and at its close scholars were ready to welcome a new editor. Both at home and abroad Johnson's work was much in vogue during the greater part of the eighteenth century.

7. But Johnson did no more than Stephanus or Canter to break the textual tradition dating from 1553. Such persistence of that tradition might seem hardly compatible with the progress which had been made in Greek studies ; but it is not really difficult to explain. The work of amending texts by conjecture, in which Bentley was so great a pioneer, had occupied several generations of scholars before criticism attained to sound methods of forming a text by the careful collation of manuscripts. The last-mentioned task was, indeed, a difficult or impossible one for most men of letters, until the nineteenth century brought increased facilities for cheap and rapid travelling. Inadequate attention to the diplomatic side of criticism was the weakness even of the Porsonian school, and caused that temporary reaction against it which has now yielded, in the light of a more comprehensive view, to a perception of the true place and value of conjecture. It is therefore no paradox, but merely an illustration of the historical order in which the elements of textual criticism have been developed, that the eighteenth-century critics abounded in labours on Sophocles, and yet all the while acquiesced in a text which preferred the recension of Triclinius to the evidence of the best existing documents.

8. Joseph Scaliger (1540—1609) is one of the earlier

scholars who contributed some emendations¹; another is Auratus². But the text owes a larger debt in this respect to the critics of the eighteenth century. Prominent among those who came before Brunck is J. J. Reiske³ (1716—1774). The representatives of England include Richard Bentley (1662—1742)⁴; Richard Dawes (1708—1766), whose *Miscellanea Critica* appeared in 1745; Samuel Musgrave (1732—1780⁵), a physician, whose labours on Euripides had won him much repute, and whose notes on Sophocles, purchased after his death by the University of Oxford, were afterwards embodied in the edition which bears his name (Oxford, 1800)⁶; John Burton (1696—1771), known also as a theologian, who in 1758 published a *Πενταλογία, sive tragoediarum Graecarum Delectus*;

¹ Scaliger's conjectures are given by John Burton in his *Πενταλογία* (1758). They seem to have been found in the margin of a copy of the edition of Sophocles by Stephanus, as Elmsley infers from Burton's notes on *O. C.* 2 and 728.

² Auratus (Jean Dorat) became in 1560 Professor of Greek in the Royal College at Paris, but held his chair only for a short time. He died in 1588.—Lambinus (1516—1572) and Casaubon (1559—1614) might be added to the list of sixteenth century critics who occasionally touched the text of Sophocles; though with less felicity than is sometimes shown by Scaliger and Auratus.

³ *Animadversiones ad Sophoclem* (Leipsic, 1743?).—L. C. Valkenaer (1716—1774) published nothing specially on Sophocles; but he contributed some conjectures on particular passages, made incidentally in his edition of the *Phoenissae* and in other writings.

⁴ Bentley's notes on Sophocles, which are few and brief, were written in the margin of his copy of the edition of Stephanus (1568), and were first published by Maltby in his ed. of Morell's *Thesaurus*. They are reprinted in the *Classical Journal*, xiii. pp. 244—248.

⁵ I accept the date 1780 for Musgrave's death from the article on him in the *Dict. of National Biography*; but it is to be observed that Elmsley gives 1782 (*O. C.*, *praef.* p. vi, 1823).

⁶ At the time of his death his work on Sophocles was unfinished, but he had sent one sheet of his edition to press. The text which he proposed to use as his basis was Thomas Johnson's.

Thomas Tyrwhitt (1730—1786), author of *Coniecturae in Aeschylum, Euripidem et Aristophanem* (first published in 1822), who sent his notes on Sophocles to Brunck; Jonathan Toup (1713—1785), the author of the *Emendationes in Suidam* (1760—1767); Benjamin Heath (1704—1766), whose *Notae sive Lectiones* on the Greek tragic poets appeared in 1762; and Zachariah Mudge, both Hebraist and Hellenist, the friend of Joshua Reynolds, Samuel Johnson, and Burke, who communicated his notes to Heath. Among these a special meed of praise is due to Benjamin Heath, a critic of fine insight and delicate taste. All his work is of a high quality; and some of his work, on Aeschylus in particular, has not been surpassed¹.

9. An edition of Sophocles commenced by J. Capperonnier, Regius Professor of Greek and Royal Librarian at Paris, was completed, after his death in 1777, by J. F. Vauvilliers (1737—1801), his successor in his chair, and published at Paris in 1781. Vauvilliers made some emendations: in regard to the text as a whole, he merely followed the tradition dating from Turnebus. The Royal Librarian (he says) had promised to lend him some MSS. of Sophocles; but meanwhile Brunck had ‘carried them all off to Strasburg,’—on the strength (as Vauvilliers supposes) of an order from Louis XVI. It is interesting to find him acknowledging obligations to Samuel Musgrave².

¹ Gilbert Wakefield (*Memoirs*, II. p. 439) justly demurred to Hermann’s disparagement of Heath in his *Observationes Criticae* (on Aesch. and Eur., p. 59); but Hermann was only twenty-six when he published those remarks (in 1798). In his youth he was scarcely less severe on Porson. Heath’s work was done with the advantage of leisure, but under the drawback of continual ill health. In 1762, the year in which his book appeared, he received the honorary degree of D.C.L. from the University of Oxford.

² Musgrave had been much in Paris, especially in the years 1763 and 1764, and was well known to the leading scholars there. Mr Blaydes has referred (*Sophocles*, vol. I. p. xlvi) to ‘the very striking agreement’ between several conjectures proposed by Musgrave (first published in 1800, but

10. Brunck's first edition of Sophocles appeared at Strasburg, in two quarto volumes, in 1786. He observes that eighteenth-century editors had hitherto done nothing to improve the text as a whole. Valckenaer, he says, was the only scholar of the age who could have produced a worthy edition, but other studies¹ had drawn him away from Sophocles before his death in 1785. He then briefly recalls the history of the text. The Aldine edition, founded on good MSS., was far better than its successors. Turnebus had forsaken it for the Triclinian recension, and had been followed by Stephanus and Canter. Brunck announces that he has reverted to the Aldine as the basis of his work. '*Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum substruxi: ad eam unice respexi, de reliquis nihil vel parum solicitus.*' Where he has departed from the Aldine text, he has usually relied, he says, on manuscripts; but he has also admitted some conjectures. Brunck's principal ms. was Parisinus A. He made no use of the codex Laurentianus, or of any ms. nearly akin to it².

11. The period from 1786 to 1823 is one in which the work done on Sophocles bears the impress of Brunck's leading principle, that the Aldine text (in general agreement with Parisinus A) is to be preferred to the Triclinian. To this period belong the editions of Sophocles by J. F. Martin³,

made before 1780) and those of Brunck. It seems very probable, as Mr Blaydes suggests, that some of Musgrave's unpublished notes had been communicated to Brunck, perhaps by Thomas Tyrwhitt, whose own contributions are warmly acknowledged in Brunck's preface (p. iv).

¹ After his editions of the *Phoenissae* (1755) and *Hippolytus* (1768), Valckenaer had been engaged on the bucolic and didactic poets, the fragments of Callimachus, etc.

² Besides A, Brunck used seven other MSS., viz., Parisin. B, C, D, E, T; the codex Augustanus, a MS. at Augsburg of the 14th cent., containing *Ai.*, *Ant.*, *O. T.*, and *El.*; and a MS. in his own possession, which is described by him as 'bombacinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.'

³ Halle, 1790; 2nd ed., 1813; 3rd, 1822.

C. G. A. Erfurdt¹, F. H. Bothe², and G. H. Schaefer³. Contributions to the criticism of the poet were made by Richard Porson (1759—1808), and Peter Paul Dobree (1782—1825), in their respective *Adversaria*; by C. A. Lobeck (1781—1860), in his commentary on the *Ajax* (1st ed., 1809); by L. Doederlein (1791—1863) in some of his earlier writings⁴; and by J. Reisig in two volumes of notes on the *Oedipus Coloneus* (Jena, 1822—3).

12. It was reserved for Peter Elmsley to confer upon the study of Sophocles the most signal benefit which it had received since the time of Aldo, by at last rescuing the codex Laurentianus from the neglect and obscurity in which so many generations of scholars had suffered it to remain. Having collated that manuscript at Florence in 1820⁵, he had recognised its pre-eminence among all the codices of Sophocles, alike in age and in quality: ‘*sive antiquitatem spectes, sive bonitatem, primus est.*’ In his edition of the *Oedipus Coloneus* (1823), the Laurentian ms. obtained, for the first time, its rightful place. After his death in 1825, his collations of L in the seven plays and scholia passed into the possession of the Clarendon Press,

¹ The six volumes published in Erfurdt's lifetime appeared at Leipsic as follows: I. *Trach.* 1802: II. *El.* 1803: III. *Phil.* 1805: IV. *Ant.* 1806: V. *Oed. Tyr.* 1809: VI. *Ai.* 1811. After Erfurdt's death, vol. VII. (*O. C.*) was edited by Heller and Doederlein, and published in 1825.

Hermann, who from the first had greatly helped the work, re-edited it in a new form (12mo), adding notes of his own, while he omitted some of Erfurdt's old material. The latest issue of this Erfurdt-Hermann Sophocles began with a third edition of the *Antigone* in 1830.

² Bothe's work was first published at Leipsic in 1806, and exhibited a temerity which Elmsley censured (*praef. O. T.* p. vi). A revised and improved edition of it appeared in 1826.

³ Schaefer's edition, published at Leipsic in 1810, was reprinted in 1873.

⁴ *Observationes crit. in Soph. Oedip. Colon.* (in *Acta philologorum Monacens.*, vol. I. pp. 27—70), 1812, etc.

⁵ The date is given by Gaisford in his preface to the *Schol. Soph.* (1825).

and were used for an edition published at Oxford (doubtless under the supervision of Gaisford) in 1826, with the title, *Sophoclis Tragoediae septem, ad optimorum exemplarium ac praeципue codicis vetustissimi Florentini emendatae*¹. Thenceforward the unique value of L was recognised by all editors and critics. One of the earlier testimonies to it may be seen in Hermann's preface to the third edition of the Erfurdt-Hermann *Antigone* (1830). He refers to the new aids which had been supplied, since the date of the last edition (1823), by Elmsley's work, and especially by his collation of the Laurentianus, which is styled *optimus et antiquissimus*.

The aim of this sketch has been to trace the four successive phases which may be discerned in the history of the printed Sophocles. (1) The Aldine *editio princeps* provided a fairly good text, generally resembling that of Parisinus A, which prevailed from 1502 to 1553. (2) The edition of Turnebus then brought in a text based on the recension of Triclinius, which practically held the field until 1786. (3) In 1786, Brunck restored a text founded upon the Aldine, and upon a new collation of MSS., among which Parisinus A was the chief. (4) Thirty-seven years later, Elmsley, in his *Oedipus Coloneus*, showed that the codex Laurentianus is far the best, as it is the oldest, of the extant MSS. This fundamental fact has been the basis common to all subsequent labours on the text. The work of Elmsley, alike for quality and for result, deserves to be held in even higher estimation than it commonly enjoys at the present day. It opens a new period, and marks the date from which the modern criticism of Sophocles begins.

R. C. JEBB.

CAMBRIDGE, September, 1897.

¹ The MSS. of which the readings are given from Elmsley's collations are L, Lb, Lc, R, Farn., Vat.; on which (except Lc) see above, pp. xvi f. Lc (xxxii. 1 in the Laurentian Library) is probably of the 15th century, and contains all the plays except *O. C.*

NOTE.

The text printed in this volume is that of my large edition, with only the following deviations: in *El.* 480 θάρσος for θράσος; *ib.* 999 εὐτυχῆς for εὐτυχεῖ: in *Ph.* 1254 ἔστω (with the MSS.), for ἔτω: in *Tr.* 90 μὴ for μὴ οὐ: in *Tr.* 911 τῆς ἐπ' ἄλλοις for τὰς ἀπαιδας. The last-named correction (proposed in my edition of 1892) has recently been adopted by Professor Tyrrell in his text (1897).

The scope of the critical annotation has been strictly limited by the purpose of the book, which is intended to meet the ordinary requirements of students. I have aimed at brevity, as well as simplicity and clearness; but have endeavoured not to omit any essential point.

L denotes the Laurentian MS.

L¹ denotes what was written by the first hand in that MS., as distinguished from a correction made by some other hand; L^s, a correction made by the first reviser and scholiast (S); L^c, a correction by any later hand.

r denotes one or more of the MSS. other than L. This symbol is used when a more particular statement is unnecessary.

The word *vulgo* ('vulg.') after a reading denotes the prevalence of that reading in the manuscripts, not necessarily in the editions.

Corrections due to the editor are indicated by 'J.'

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ *γερόντων Θηβαίων.*

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λατον.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὥδ' ἐλήλυθα,
ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὡ γεραιέ, φράξ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε,
δείσαντες ἦ στέρξαντες; ως θελούτος ἀν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἀν
εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἔδραν.

5

10

15

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὡ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
όρᾶς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῦσι τοῖς σοῖς, οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς,
ιερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ηθέων

11 στέρξαντες Λ: στέξαντες τ.

λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
 ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
 ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
 πόλις γάρ, ὥσπερ καύτὸς εἰσορᾶς, ἄγαν
 ἥδη σαλεύει κάνακουφίσαι κάρα
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἴα τε φοινίου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
 φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὖν κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
 "Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόις πλουτίζεται.
 θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἔγω
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἔζόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρώτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοντες ἐν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς·
 δος γ' ἐξέλυσας, ἀστν Καδμεῖον μολών,
 σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν δν παρείχομεν·
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδαχθείς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμὶν ὄρθωσαι βίον·
 νῦν τ', ὡς κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
 ἵκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμίν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθά που·
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορᾶς
 ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
 Ἰθ', ὡς βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσιν πόλιν·
 Ἰθ', εὐλαβήθηθ'. ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
 σωτῆρα κλήγει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
 στάντες τ' ἐς ὄρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον,
 ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.

20

25

30

35

40

45

50

ὅρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ’ αἰσίῳ τύχην
παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἵσος γενοῦ.
ώς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἡ κευῆς κρατεῖν·
ώς οὐδέν εἶστιν οὕτε πύργος οὕτε ναῦς
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

55

OI. ὁ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κούκ τάγνωτά μοι
προσήλθεθ’ ιμείροντες· εὖ γὰρ οἴδ’ ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ως ἐγὼ
οὐκ εἶστιν ὑμῶν δστις ἐξ ἵσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἀλλος εἰς ἐν’ ἔρχεται
μόνον καθ’ αὐτόν, κούδεν’ ἀλλον· ἡ δ’ ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κάμε καὶ σ’ ὄμοῦ στένει.
ἄστ’ οὐχ ὑπνῷ γ’ εὔδοντά μ’ ἔξεγείρετε,
ἀλλ’ ἵστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή,
πολλὰς δ’ ὄδοις ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἥν δ’ εὖ σκοπῶν ηὔρισκον ἵασιν μόνην,
ταύτην ἐπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ’, ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἐπεμψα Φοίβου δώμαθ’, ως πύθοιθ’ ὁ τι
δρῶν ἡ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καὶ μ’ ἡμαρ ἥδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
ἀπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.

65

ὄταν δ’ ἵκηται, τηνικαῦτ’ ἐγὼ κάκος
μὴ δρῶν ἀν εἴην πάνθ’ ὅσ’ ἀν δηλοῖ θεός.
IE. ἀλλ’ εἰς καλὸν σύ τ’ εἰπας, οἴδε τ’ ἀρτίως
Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
OI. ὠναξ Ἀπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὅμματι.
IE. ἀλλ’ εἰκάσαι μέν, ἥδύς. οὐ γὰρ ἀν κάρα
πολυστεφῆς ὡδ’ εἰρπε παγκάρπου δάφνης.

70

75

80

- ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἥμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φίγμην φέρων;

85

ΚΡΕΩΝ.

- ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὄρθὸν ἔξελθόντα, πάντ' ἀν εὐτυχεῖν.
- ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τούπος; οὕτε γὰρ θρασὺς
οὗτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε ιῦν λόγῳ.
- ΚΡ. εἰ τῶνδε χρῆζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἰπεῖν, ἔπει ταῦτα στείχειν ἔσω.
- ΟΙ. ἐς πάντας αὐδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος ἥ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
- ΚΡ. λέγοιμ' ἀν οἵ ἥκουστα τοῦ θεοῦ πάρα.
- ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ¹
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδὲ ἀνήκεστον τρέφειν.
- ΟΙ. ποίω καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
- ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἥ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
- ΟΙ. ποίον γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
- ΚΡ. ἦν ἡμίν, ἀναξ, Λάϊός ποθ' ἥγεμῶν
γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
- ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
- ΚΡ. τούτου θανόντος ιῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.
- ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἴτιας;
- ΚΡ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον
ἀλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τάμελούμενον.
- ΟΙ. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἥ ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος
ἥ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
- ΚΡ. θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν πάλιν

95

100

105

110

- πρὸς οἰκον οὐκέθ' ἵκεθ', ώς ἀπεστάλη. 115
- ΟΙ. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', διο τις ἐκμαθὼν ἔχρήσατ' ἄν;
- ΚΡ. θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἰς τις, δις φόβῳ φυγὴν
ῶν εἶδε πλὴν ἐν οὐδὲν εἰχ' εἰδὼς φράσαι.
- ΟΙ. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλῳ ἀν ἔξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εὶ λάβοιμεν ἐλπίδος. 120
- ΚΡ. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾶ
ρώμη κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.
- ΟΙ. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἀν τόλμης ἔβη;
- ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ' ήν. Λαΐου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο. 125
- ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν τυραννίδος
οὕτω πεσούσης εἰργε τοῦτ' ἔξειδέναι;
- ΚΡ. η ποικιλῷδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν
μεθέντας ήμᾶς τάφανη προσήγετο. 130
- ΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.
ὣστ' ἐνδίκως ὅψεσθε κάμε σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἄμα. 135
- ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ήν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ' ἀν
κάμ' ἀν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὡφελῶ. 140
- ἀλλ' ώς τάχιστα, παῦδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἴστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους,
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὥδ' ἀθροιζέτω,
ώς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· η γὰρ εὐτυχεῖς
σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', η πεπτωκότες. 145

ΙΕ. ὡς παιῶνες, ἴστωμεσθα. τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὡν δόδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δὲ ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἄμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος.

150

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὡς Διὸς ἀδνεπὲς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
 2 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
 3 Θήβας; ἐκτέταμαι, φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων,
 4 ἵηιε Δάλιε Παιάν,
 5 ἀμφὶ σοὶ ἀξόμενος τὸ μοι ἡ νέον 155
 6 ἡ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
 7 εἰπέ μοι, ὡς χρυσέας τέκνουν Ἔλπιδος, ἅμβροτε Φάμα.

ἀντ. α'. πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἅμβροτ'
 'Αθάνα,

2 γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν 160
 3 "Αρτεμιν, ἀ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
 4 καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἵω
 5 τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
 6 εἰ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ ὄρνυμένας πόλει 165
 7 ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

στρ. β'. ὡς πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
 2 πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδὲ ἔνι
 φροντίδος ἔγχος
 3 ὡς τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα 171
 4 κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
 5 ἵηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναικες· 174
 6 ἄλλον δὲ ἀν ἄλλῳ προσίδοις ἄπερ εὔπτερον ὄρνυν
 7 κρείσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
 8 ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ·

ἀντ. β'. ὡν πόλις ἀνάριθμος ὅλλυται·

2 νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδω θαναταφόρα κεῖται
ἀνοίκτως·

3 ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες

4 ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι 182

5 λυγρῶν πόνων ἵκτηρες ἐπιστενάχουσιν. 185

6 παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·

7 ὡν ὑπερ, ω χρυσέα θύγατερ Διός,

8 εὐώπα πέμψον ἀλκάν·

στρ. γ'. *Ἀρεά τε τὸν μαλερόν, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

2 φλέγει με περιβόατος ἀντιάζων, 191

3 παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας

4 ἔπουρον εἴτ' ἐς μέγαν

5 θάλαμον Ἀμφιτρίτας 195

6 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον

7 Θρήκιον κλύδωνα·

8 τελεῖν γάρ, εἴ τι νὺξ ἀφῇ,

9 τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται·

10 τόν, ω <τᾶν> πυρφόρων 200

11 ἀστραπᾶν κράτη νέμων,

12 ω Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.

ἀντ. γ'. Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν

2 βέλεα θέλοιμ' ἀν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι 205

3 ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους

4 Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς

5 Λύκι' ὄρεα διάσσει·

6 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,

7 τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς, 210

8 οἰνῶπα Βάκχον εὔιον,

182 παραβώμιον L.

185 ἐπιστονάχουσι L.

194 ἔπουρον L¹:

ἀπουρον L^c, r. 198 τέλει MSS.: corr. Hermann.

Hermann. 205 ἀδάμαστ' MSS.: corr. Erfurdt.

200 τᾶν add.

9 Μαινάδων ὁμόστολον
 10 πελασθῆναι φλέγοντ'
 11 ἀγλαῶπι <σύμμαχον>
 12 πεύκα ἢ πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

215

OI. αἰτεῖς· ἂ δ' αἰτεῖς, τῷ μ' ἐὰν θέλησ οὐπηρετεῖν,
 κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλκὴν λάβοις ἀν κάνακούφισιν κακῶν·
 ἄγω ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἔξερῶ,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἀν μακρὰν 220
 ἵχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελώ,
 ὑμῶν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκουν 225
 κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεὶ μὲν φοβεῖται, τούπικλημ' ὑπεξελεῖν
 αὐτὸν καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργὲς οὐδέν, γῆς δ' ἀπεισιν ἀβλαβής·
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἰδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελώ γὰρ χῆρας προσκείσεται
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις η̄ φίλου
 δείσας ἀπώσει τοῦπος η̄ χαύτον τόδε,
 ἀκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', η̄ς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβος νέμειν·
 ὥθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος 240

214 σύμμαχον add. G. Wolff. 221 αὐτὸς τ: αὐτὸς L. 227 f. ὑπεξ-
 ελών | αὐτὸς MSS.: corr. K. Halm. 229 ἀβλαβής τ: ἀσφαλῆς L
 (γρ. ἀβλαβής). 240 χέρνιβας τ.

τοῦδ' ἡμὶν δυτος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἔγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαιμονι
τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω· 245
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
εἰς ὃν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῆψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰς ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος, 250
παθεῖν ἅπερ τοῖσδε ἀρτίως ἡρασάμην.
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν
ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε
γῆς ὡδὸς ἀκάρπως κάθέως ἐφθαρμένης.
οὐδὲ εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
ἀκίθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὔτως ἔαν,
ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
ἄλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἔγὼ
ἔχων μὲν ἀρχὰς ἀς ἐκεῖνος εἰχε πρίν,
ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναιχὸν ὁμόσπορον, 260
κοινῶν τε παιδῶν κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ ὀντούχησεν, ἦν ἄν ἐκπεφυκότα,
νῦν δὲ ἐς τὸ κείνου κράτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
ἀνθ' ὃν ἔγὼ τάδ', ωσπερεὶ τούμοῦ πατρός,
ὑπερμαχοῦμαι, κάπι πάντ' ἀφίξομαι 265
ξητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ 270
μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι κάτι τοῦδε ἔχθιον·
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις

- τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', η τε σύμμαχος Δίκη
χοὶ πάντες εὖ ξυνεῖν εἰσαεὶ θεοὶ.
- XO. ὥσπερ μὲν ἀραιῶν ἔλαβεις, ὡδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὕτ' ἔκτανον γὰρ οὕτε τὸν κτανόντα ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζῆτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε.
- OI. δίκαιοι ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἄν μὴ θέλωσιν οὐδὲ ἀν εἰς δύναιται ἀνήρ.
- XO. τὰ δεύτερα ἐκ τῶν δ' ἀν λέγοιμεν ἀμοὶ δοκεῖ.
- OI. εἰ καὶ τρίτη ἔστι, μὴ παρῆσται μὴ οὐ φράσαι.
- XO. ἄνακτοι ἄνακτι ταῦθ' ὄρωνται ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίᾳν, παρ' οὐ τις ἀν
σκοπῶν τάδ', ὄντες, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- OI. ἀλλ' οὐκέτι ἀργοῦς οὐδὲ τοῦτο ἐπραξάμην.
ἐπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
- XO. καὶ μὴν τά γέ ἀλλα κωφὰ καὶ παλαιόντας ἔπη.
- OI. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
- XO. θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
- OI. ἥκουσα κάγω· τὸν δέ ιδόντα οὐδεὶς ὄρθι.
- XO. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γέ ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδε ἀράς.
- OI. φῶ μή στι δρῶντι τάρβος, οὐδὲ ἔπος φοβεῖ.
- XO. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οἶδε γὰρ
τὸν θεῖον ἥδη μάντιν ὠδὸν ἄγουσιν, φῶ
τάληθες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνω.
- OI. φῶ πάντα νωμῶν Τειρεσίᾳ, διδακτά τε
ἀρρητά τ', οὐράνια τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δέ ὅμως
οἴᾳ νόσῳ σύνεστιν· ησ σε προστάτην

281 ἀν (ἀν L) MSS.: corr. Brunck.
294 δείματός τ' MSS.: corr. Triclinius.
L^c, r.

290 τά γέ τ: τά τ' L.

297 οὐξελέγχων L¹: οὐξελέγξων

σωτῆρά τ', ὥναξ, μοῦνον ἔξευρίσκομεν.
 Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, 305
 πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
 μόνην ἀν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
 εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον μαθόντες εὖ
 κτείναιμεν, ή γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
 σύ νυν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν 310
 μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὅδον,
 ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
 ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
 ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
 ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. 315

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
 λύῃ φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
 εἰδὼς διώλεστ'. οὐ γὰρ ἀν δεῦρ' ἰκόμην.

- ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
 ΤΕ. ἄφεις μ' ἐς οἴκους· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ 320
 καγὼ διοίσω τούμον, ἦν ἐμοὶ πίθη.
 ΟΙ. οὔτ' ἔννομ' εἰπας οὔτε προσφιλῆ πόλει
 τῇδ', η σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
 ΤΕ. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἵὸν
 πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταῦτὸν πάθω. 325
 ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
 πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
 ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
 τᾶμ', ὡς ἀν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά.
 ΟΙ. τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἔννοεῖς 330
 ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
 ΤΕ. ἐγὼ οὕτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
 ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἀν πύθοιό μου.

315 πόνων τ: πόνος L (ων superscript by S). 317 λύει τ.

326 f. Given to the Chorus by τ. 332 ἐγώ τ' L.

- ΟΙ. οὐκ, ὡς κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἀν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῦς ποτέ, 335
ἀλλ' ὡδὸς ἄτεγκτος κάτελεύτητος φανεῖ;
- ΤΕ. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δὲ ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
- ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἀν οὐκ ἀν ὀργίζοιτ' ἔπη
κιλύων, ἀ νῦν σὺ τῆνδες ἀτιμάζεις πόλιν; 340
- ΤΕ. ἥξει γὰρ αὐτά, κανὸν ἐγὼ συγῇ στέγω.
- ΟΙ. οὐκοῦν ἃ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
- ΤΕ. οὐκ ἀν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.
- ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ἄπερ ξυνίμη. ἵσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ 345
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δὲ ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἀν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
- ΤΕ. ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι 350
ῳπερ προεῖπας ἐμμένειν, καφὲς ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
ώς δοντι γῆς τῆσδε ἀνοσίω μιάστορι.
- ΟΙ. οὔτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ρῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
- ΤΕ. πέφευγα· τὰληθὲς γὰρ ἵσχυον τρέφω.
- ΟΙ. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.
- ΤΕ. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προύτρέψω λέγειν.
- ΟΙ. ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
- ΤΕ. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ή κπειρᾶ λέγων; 360
- ΟΙ. οὐχ ὕστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
- ΤΕ. φονέα σε φημὶ τάνδρὸς οὐ ζητεῖς κυρεῖν.
- ΟΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
- ΤΕ. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
- ΟΙ. ὅσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται. 365

- ΤΕ. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἰσχισθ̄ ὁμιλοῦντ̄, οὐδὲ ὁρᾶν ἵν' εἰ κακοῦ.
ΟΙ. ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ̄ ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
ΤΕ. εἴπερ τί γ' ἔστι τῆς ἀληθείας σθένος.
ΟΙ. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοὶ· σοὶ δὲ τοῦτ̄ οὐκ ἔστ̄, ἐπεὶ 370
τυφλὸς τά τ' ὥτα τόν τε νοῦν τά τ' ὅμματ̄ εἰ.
ΤΕ. σὺ δ' ἀθλιός γε ταῦτ̄ ὀνειδίζων, ἀ σοὶ
οὐδεὶς δις οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙ. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ̄ ἐμὲ
μήτ̄ ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ̄ ἄν. 375
ΤΕ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἰκανὸς Ἀπόλλων, φ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
ΟΙ. Κρέοντος ἡ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα;
ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοὶ.
ΟΙ. ὡς πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης 380
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὖνεχ̄, ἦν ἐμοὶ πόλις
δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχείρισεν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος, 385
λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἴμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δὲ ἔφυ τυφλός.
ἐπεὶ φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; 390
πῶς οὐχ, δθ̄ ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ηὔδας τι τοῖσδε ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἰνιγμ̄ οὐχὶ τούπιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
ἦν οὕτ̄ ἀπ̄ οἰωνῶν σὺ προύφανης ἔχων 395
οὕτ̄ ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολών,
ὅ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,

γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
δὸν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.

400

κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χώ συνθεὶς τάδε
ἀγηλατήσειν· εἴ δὲ μὴ δόκεις γέρων
εἶναι, παθῶν ἔγνως ἀν οἴλα περ φρονεῖς.

XO. ήμιν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὅργῆ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

405

TE. εἴ καὶ τυραννεῖς, ἔξιστα τό γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κάγῳ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ξῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ῶστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας·
σὺ καὶ δέδορκας κού βλέπεις ἵν' εἰ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδὲ δύτων οἰκεῖς μέτα.
ἀρ' οἰσθ' ἀφ' ὧν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
τοῖς σοῦσιν αὐτοῦ νέρθε κάπι γῆς ἄνω,
καὶ σ' ἀμφιπλήξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾶ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὅρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταΐσθῃ τὸν ὑμέναιον, δὸν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἄ σ' ἔξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῦσι τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τούμὸν στόμα
προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον δστις ἐκτριβήσεται ποτε.

410

415

OI. η ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς δλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν

420

425

430

- ἀψιφορρος οἰκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
 TE. οὐδὲ ίκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.
 OI. οὐ γάρ τι σ' ἥδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
 σχολῆ σ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
 TE. ἡμέis τοιοίδ' ἔφυμεν, ώς μὲν σοὶ δοκεῖ,
 μῶροι, γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες. 435
 OI. ποίοισι; μὲνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
 TE. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
 OI. ώς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῆ λέγεις.
 TE. οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφυς; 440
 OI. τοιαῦτ' ὄνειδιζ' οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαν.
 TE. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
 OI. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
 TE. ἀπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
 OI. κομιζέτω δῆθ'. ώς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν 445
 δόχλεῖς, συθείς τ' ἄν οὐκ ἄν ἀλγύνοις πλέον.
 TE. εἰπὼν ἀπειμ' ὅν οὖνεκ' ἥλθον, οὐ τὸ σὸν
 δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
 λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
 ζητεῖς ἀπειλῶν κάνακηρύσσων φόνον 450
 τὸν Λαίειον, οὐτός ἐστιν ἐνθάδε,
 ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐγγενῆς
 φανήσεται Θηβαῖος, οὐδὲ ἡσθήσεται
 τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἔπι 455
 σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
 ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κάξ ἡς ἔφυ
 γυναικὸς νιὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἵων
 εἴσω λογίζου· καν λάβῃς ἐφευσμένον,
 φάσκειν ἔμ' ἥδη μαντικῆ μηδὲν φρονεῖν. 460

446 ἀλγύναις MSS.: corr. Elmsley.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ὅντιν' ἀ θεσπιέπεια Δελφὶς εἰπε πέτρα
 2 ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα φοινίαισι χερσὶν; 465
 3 ὥρα νιν ἀελλάδων
 4 ἵππων σθεναρώτερον
 5 φυγὴ πόδα νωμᾶν.
 6 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
 7 πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. 470
 8 δειναὶ δ' ἄμ' ἔπονται
 9 Κῆρες ἀναπλάκητοι.

ἀντ. α'. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα
 2 φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἀδηλὸν ἄνδρα πάντ' ἴχνεύειν. 475
 3 φοιτῷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
 4 ὅλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
 5 πέτρας ἵσταυρος,
 6 μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 7 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 8 μαντεῖα· τὰ δ' ἀεὶ¹
 9 ζῶντα περιποτάται.

στρ. β'. δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας, 483
 2 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'. δ τι λέξω δ' ἀπορῶ. 485
 3 πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὄρῶν οὔτ' διπίσω.
 4 τί γὰρ ἡ Λαβδακίδαις [οὔτε τανῦν πω
 5 ἡ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ', οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
 6 ἔμαθον, πρὸς δὲν δὴ βασανίζων βασάνῳ
 7 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτινειμ' Οἰδιπόδα, Λαβδακίδαις 495
 8 ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

[Βροτῶν]

ἀντ. β'. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς δ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ
 2 εἰδότες· ἀνδρῶν δ' δτι μάντις πλέον ἡ γὼ φέρεται, 500
 3 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· σοφίᾳ δ' ἀν σοφίαν

466 ἀελλάδων Hesychius: ἀελλοπόδων MSS. 478 πετραῖος δ
 ταῦρος L¹, πέτρας ὡς ταῦρος L^c, r: corr. J. F. Martin, E. L. Lushington.
 493 βασανίζων add. J.

- 4 παραμείψειεν ἀνήρ.
 5 ἀλλ᾽ οὐποτ᾽ ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἵδοιμ' ὁρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἄν καταφαίην.
 6 φανερὰ γάρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσος ἡλθε κόρα
 7 ποτέ, καὶ σοφὸς ὥφθη βασάνῳ θ' ἀδύπολις· τῷ ἀπ' ἐμᾶς
 8 φρενὸς οὐποτ᾽ ὀφλήσει κακίαν.

512

KP. ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
 κατηγορεῦν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν
 πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
 ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι·
 λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
 οὗτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
 φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
 ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
 ἀλλ᾽ ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

XO. ἀλλ᾽ ἡλθε μὲν δὴ τοῦτο τούνειδος τάχ' ἄν
 ὅργῃ βιασθὲν μᾶλλον ἡ γνώμη φρενῶν.
 KP. τοῦπος δὲ ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
 πεισθεὶς δέ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοις;

XO. ηὐδάτο μὲν τάδ', οἶδα δέ οὐ γνώμη τίνι.
 KP. ἐξ ὀμμάτων δὲ ὁρθῶν τε κάξ ὁρθῆς φρενὸς
 κατηγορεῦτο τούπικλημα τοῦτό μου;

XO. οὐκ οἶδε· ἀ γὰρ δρῶστ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ. 530
 αὐτὸς δὲ ὅδ' ἡδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

OI. οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἡλθες; ἡ τοσόνδε ἔχεις
 τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
 ἵκου, φονεὺς ὧν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς
 ληστής τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535

516 πρὸς γ' ἐμοῦ τι: πρὸς τ' ἐμοῦ L. 525 τοῦπος δ' τι: τοῦ πρὸς δ' L.
 528 ἐξ ὀμμάτων δὲ ὁρθῶν τε τι: ἐξ ὀμμάτων ὁρθῶν δὲ L: ἐξ ὀμμάτων
 ὁρθῶν τε A.

- φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποεῖν;
ἢ τούργον ώς οὐ γνωριοῦμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξούμην μαθών;
ἀρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τούγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἀλίσκεται; 540
- KP. οἰσθ' ώς πόησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κρῆν' αὐτὸς μαθών.
- OI. λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός
σοῦ· δυσμενὴ γὰρ καὶ βαρύν σ' ηὔρηκ' ἐμοὶ. 545
- KP. τοῦτ' αὐτὸν νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ώς ἐρῶ.
- OI. τοῦτ' αὐτὸν μή μοι φράξ', δπως οὐκ εἰ κακός.
- KP. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὄρθως φρονεῖς. 550
- OI. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
- KP. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρήσθαι. τὸ δὲ
πάθημ' ὅποιον φῆς παθεῖν δίδασκέ με.
- OI. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ώς χρεΐη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαι τινα; 555
- KP. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
- OI. πόσον τιν' ἥδη δῆθ' ὁ Λάιος χρόνον
- KP. δέδρακε ποιῶν ἐργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
- OI. ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι; 560
- KP. μακροὶ παλαιοὶ τ' ἀν μετρηθεῖεν χρόνοι.
- OI. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
- KP. σοφός γ' ὁμοίως κάξ ἵσου τιμώμενος.
- OI. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
- KP. οὔκουν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας. 565
- OI. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
- KP. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κούκ ήκούσαμεν.

537. ἐν ἐμοὶ MSS.: corr. Reisig. 539 ἢ οὐκ A. Spengel: κούκ MSS.

- ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὐτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
 KP. οὐκ οἰδ̄· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ συγάν φιλῶ.
 ΟΙ. τοσόνδε γ' οἰσθα καὶ λέγοις ἀν εὑ̄ φρονῶν. 570
 KP. ποῖον τόδ; εἰ γὰρ οἰδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
 ΟΙ. ὅθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
 οὐκ ἄν ποτ' εἴπε Λαίου διαφθοράς.
 KP. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἰσθ'. ἐγὼ δὲ σοῦ
 μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ' ἀπερ κάμοῦ σὺ νῦν. 575
 ΟΙ. ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
 KP. τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;
 ΟΙ. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ων ἀνιστορεῖς.
 KP. ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦτα γῆς, ἵσον νέμων;
 ΟΙ. ἀν ἡ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580
 KP. οὐκον ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῦν τρίτος;
 ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
 KP. οὐκ, εἰ διδοίης γ' ώς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἀν δοκεῖς
 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἡ 585
 ἀτρεστον εῦδοντ', εἰ τά γ' αὐθ' ἔξει κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὕτ' αὐτὸς ἴμείρων ἔφυν
 τύραννος εἶναι μᾶλλον ἡ τύραννα δρᾶν,
 οὕτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω, 590
 εἰ δ' αὐτὸς ἥρχον, πολλὰ κὰν ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἥδιων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 οὕπω τοσοῦτον ἥπατημένος κυρῶ
 ὥστ' ἄλλα χρῆζειν ἡ τὰ σὺν κέρδει καλά. 595
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἔκκαλοῦσί με.
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι.

570 τοσόνδε γ: τὸ σὸν δὲ L. 575 ταῦθ' MSS.: corr. Brunck.

598 αὐτοῖσι πᾶν γ: αὐτοῖς ἄπαν L (αὐτοῖς ἄπαντ' A).

πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῦν' ἀν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε;
 οὐκ ἀν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 600
 ἀλλ' οὕτ' ἔραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὕτ' ἀν μετ' ἄλλου δρῶντος ἀν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθώδ' ίῶν
 πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἥγγειλά σοι.
 τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς 605
 κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἀπλῆ κτάνῃς
 ψήφῳ, διπλῆ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἴτιω.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς. 610
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ίσον λέγω
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, δν πλεῖστον· φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
 κακὸν δὲ κάνειν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾶ. 615
 XO. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβόμενῷ πεσεῖν,
 ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
 OI. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρᾳ
 χωρῇ, ταχὺν δεῖ κάμει βουλεύειν πάλιν.
 εἰ δὲ ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τάμα δὲ ἡμαρτημένα.
 KP. τί δῆτα χρήζεις; η με γῆς ἔξω βαλεῖν;
 OI. ἥκιστα· θηγόκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι,
 ώς ἀν προδείξης οἴόν ἔστι τὸ φθονεῖν.
 KP. ώς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625
 OI. * * * * * *

KP. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. OI. τὸ γοῦν ἐμόν.
 KP. ἀλλ' ἔξ ίσον δεῖ κάμον. OI. ἀλλ' ἔφυς κακός.
 KP. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; OI. ἀρκτέον γ' ὅμως.

624 ὡς ἀν J.: ὅταν MSS.—The MSS. give this v. to Creon.

625 The MSS. give this v. to Oedipus.

- ΚΡ. οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. ΟΙ. ὡ πόλις πόλις.
 ΚΡ. κάμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. 630
 ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρῳ
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἥς
 τὸ νῦν παρεστὸς νεῦκος εὐθέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί τὴν ἄβουλον, ὡ ταλαιπωροι, στάσιν
 γλώσσης ἐπήρασθ'; οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς 635
 οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
 οὐκ εἰλικρίνεις σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλλος εἰς μέγ' οἴστε;
 ΚΡ. ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δυοῖν δικαιοῖ δρᾶν ἀποκρίνας κακοῦν, 640
 ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἡ κτεῖναι λαβών.
 ΟΙ. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὡ γύναι, κακῶς
 εἴληφα τούμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
 ΚΡ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
 δέδρακ', δλοίμην, φν ἐπαιτιὰ με δρᾶν.
 ΙΟ. ὡ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
 ἔπειτα κάμε τούσδε θ' οὐ πάρεισι σου.

κομμός.

- στρ. α'. ΧΟ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι. 649
 ΟΙ. 2 τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
 ΧΟ. 3 τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
 καταίδεσαι.
 ΟΙ. 4 οἰσθ' οὖν ἀ χρήζεις; ΧΟ. οἶδα. ΟΙ. φράξε δὴ
 τέ φήσ.
 ΧΟ. 5 τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
 6 σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἀτιμον βαλεῖν.

640 δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν MSS.: corr. J. 657 λόγῳ τ (σ' add Hermann): λόγον L. βαλεῖν T, Suidas (s.v. ἐναγῆς): ἐκβαλεῖν L.

OI. 7 εὐ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
8 ζητῶν δλεθρον ἡ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

στρ. β'. XO. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον 660
2 "Αλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὁ τι πύματον
3 δλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
4 ἀλλά μοι δυσμόρῳ γά φθίνουσα 665
5 τρύχει ψυχάν, τὰ δ' εἰ κακοῖς κακα
6 προσάψει τοὺς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

OI. ὁ δ' οὖν ἵτω, κεὶ χρή με παντελῶς θανεῖν, 669
ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
670

τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτίρω στόμα
ἔλεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἀν ἡ, στυγήσεται.

KP. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἰ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὕταις δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν. 675
OI. οὐκον μ' ἔάσεις κάκτος εἰ; KP. πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἵσος.

ἀντ. α'. XO. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; 678

IO. 2 μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη. 680

XO. 3 δόκησις ἀγνῶς λόγων ἥλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ
νδικον.

IO. 4 ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; XO. ναιχι. IO. καὶ τίς ἡν
λόγος;

XO. 5 ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γᾶς προπονουμένας, 685
6 φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

OI. 7 ὄρᾶς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὃν γνώμην ἀνήρ,
8 τούμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ἀντ. β'. XO. ὠναξ, εἰπον μὲν οὐχ ἄπαξ μόνον, 689
2 ἵσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα

3 πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σ' ἐνοσφιξόμαν,
 4 ὃς τ' ἐμὰν γάν φίλαν ἐν πόνοισιν
 5 ἀλύουσαν κατ' ὅρθὸν οὔρισας,
 6 ταῦν τ' εὔπομπος ἄν γένοιο.

695

- IO. πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ, ἄναξ, ὅτου ποτέ¹
 μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
 OI. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω.
 Κρέοντος, οἴλα μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
 IO. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
 OI. φονέα με· φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
 IO. αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
 OI. μάντιν μὲν οὖν κακούργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ
 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα.
 IO. σύ νυν ἀφεὶς σεαυτὸν ὡν λέγεις πέρι
 ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
 βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
 χρησμὸς γὰρ ἥλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἀπο,
 ως αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κάκείνου πάρα.
 καὶ τὸν μέν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
 λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
 παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κεῦνος ἐνζεύξας ποδοῦν
 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὅρος.
 κάνταῦθ' Ἀπόλλων οὗτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν
 φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Λάϊον,
 τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.

710

715

720

693 εἰ σε νοσφιξόμαν MSS.: corr. Hermann. 696 ταῦν τ' ι, L^c: ταῦν δ' L¹.—ἄν γένοιο Blaydes (εἰ γένοιο Bergk): εἰ δύναιο γενοῦ MSS. (In L the o of δύναιο seems to have been added by S.) 713 ἥξοι L¹: ἥξει L^c, ι.

- τοιαῦτα φῆμαι μαντικὰ διώρισαν,
ων ἐντρέπου σὺ μηδέν· ων γὰρ ἀν θεὸς
χρείαν ἔρευνά ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
- OI. οἴόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κάνακίνησις φρενῶν.
- IO. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
- OI. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ως ὁ Λάϊος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
- IO. ηὐδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
- OI. καὶ ποῦ σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὐ τόδ' ἦν πάθος;
- IO. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῆζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἐς ταῦτα Δελφῶν κάποΔαυλίας ἄγει.
- OI. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἔστιν οὔξεληλυθώς;
- IO. σχεδόν τι πρόσθεν ἡ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- OI. ὁ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
- IO. τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθυμιον;
- OI. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον φύσιν
τίν' εἶχε φράξε, τίνος ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
- IO. μέγας, χνοάζων ἀρτὶ λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
- OI. οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
- IO. πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.
- OI. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐξείπης ἔτι.
- IO. καὶ μὴν ὀκνῶ μέν, ἀν δ' ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ.
- OI. πότερον ἔχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἱ̄ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- IO. πέντ' ἥσαν οἱ̄ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἥγε Λάϊον μία.

730 τριπλαῖς τ: διπλαῖς L.

741 τίνος Nauck: τίνα δ' MSS.

749 ἀν δ' τ: ἀ δ' ἀν L.

- ΟΙ. *aīai, τάδ' ἥδη διαφανῆ.* τίς ἦν ποτὲ
δ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755
- ΙΟ. *οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.*
- ΟΙ. *ἡ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;*
- ΙΟ. *οὐ δῆτ'. ἀφ' οὐ γὰρ κεῖθεν ἥλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἴδ' ἔχοντα Λάιόν τ' δλωλότα,* 760
*ἔξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν
ἀγρούς σφε πέμψαι κάπι ποιμνίων νομάς,
ώς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἀστεως.
κάπεμψ' ἐγώ νιν. ἀξιος γὰρ οἱ ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.*
- ΟΙ. *πῶς ἀν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;* 765
- ΙΟ. *πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;*
- ΟΙ. *δέδοικ' ἐμαυτόν, ω γύναι, μὴ πόλλ' ἀγαν
εἰρημέν' ἡ μοι, δι' α νιν εἰσιδεῖν θέλω.*
- ΙΟ. *ἀλλ' ἵξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν
κάγῳ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ.* 770
- ΟΙ. *κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἀν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἀν ἡ σοί, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ιών;
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πολύβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἡγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθη.
καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ώς εἴην πατρί.* 775
- κάγῳ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θατέρᾳ δ' ιών πέλας
μητρὸς πατρός τ' ἥλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τούνειδος ἥγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κάγῳ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, δμως δ' 785

ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ'. ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
 λάθρᾳ δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθώδε, καί μ' ὁ Φοῖβος ὡν μὲν ἵκόμην
 ἄτιμον ἔξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προύφηνεν λέγων, 790
 ώς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρāν,
 φουεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 κάγῳ πακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα 795
 ἔφευγον, ἐνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἰκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὅλυνσθαι λέγεις. 800
 καὶ σοι, γύναι, τάληθὲς ἔξερῶ. τριπλῆς
 ὅτ' ἡ κελεύθου τῆσδε ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε κάπι πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἶον σὺ φής,
 ξυνηντίαζον· καξ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὸν
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην. 805
 κάγῳ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παίω δι' ὄργης· καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρῳ,
 ὅχου, παραστείχοντα τηρήσας, μέσον
 κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 οὐ μὴν ἵσην γ' ἔτεισεν, ἄλλὰ συντόμως 810
 σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές,
 τίς τοῦδε νῦν ἔστ' ἀνδρὸς ἄθλιώτερος; 815

789 ἄλλα δ' τ: ἄλλα θ' L. 790 προύφάνη MSS.: corr. Hermann.
 800 L alone omits this v. in the text, but has it in the margin from a
 hand of late 13th or early 14th century. 815 τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς νῦν
 ἔστ' ἄθλιώτερος L: τίς τοῦδε γ' ἀνδρός ἔστιν ἄθλιώτερος A: corr. J.

- τίς ἔχθροδαίμων μᾶλλον ἀν γένοιτ' ἀνήρ;
 δὲν μὴ ξένων ἔξεστι μηδὲ ἀστῶν τινι
 δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,
 ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὕτις ἄλλος ἦν
 ἦ 'γὰ π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. 820
 λέχη δὲ τοῦ θαυμόντος ἐν χεροῦν ἐμαῖν
 χραίνω, δι' ὧνπερ ὥλετ'. ἀρ' ἔφυν κακός;
 ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἰ με χρὴ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
 μηδὲ ἐμβατεύειν πατρίδος, ἦ γάμοις με δεῖ 825
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
 Πόλυνβον, δις ἔξεφυσε καξέθρεψέ με.
 ἀρ' οὐκ ἀπ' ὡμοῦ ταῦτα δαιμονός τις ἀν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε ἀν ὄρθοίη λόγον;
 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὡ θεῶν ἀγνὸν σέβας, 830
 ἵδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαίνην ἄφαντος πρόσθεν ἦ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηληῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.
- XO. ημῖν μέν, ὡναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἀν οὖν
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθης, ἔχ ἐλπίδα. 835
- OI. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
- IO. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἦ προθυμία;
- OI. ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὑρεθῆ λέγων
 σοὶ ταῦτ', ἐγωγ' ἀν ἐκπεφευγοίην πάθος. 840
- IO. ποῖον δέ μου περισσὸν ἥκουσας λόγον;
- OI. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
 ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον·
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἵσος. 845

817 φ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινα MSS.: corr. Dindorf. 825 μηδ'
 Dindorf: μήτ' MSS. 843 κατακτείνειαν τ: κατακτείναιεν L (as made
 by an early hand from οι).

- εὶ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἥδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ρέπον.
- IO. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὥδ' ἐπίστασο,
κούκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
πόλις γὰρ ἥκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εὶ δ' οὖν τι κάκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ', ὠναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νῦν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὥλετο.
ώστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἀν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἀν οὔνεκ' οὔτε τῇδ' ἀν ὕστερον.
- OI. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.
- IO. πέμψω ταχύνασ· ἀλλ' ἵωμεν ἐις δόμους·
οὐδὲν γὰρ ἀν πράξαιμ' ἀν ὥν οὐ σοὶ φίλον.
- στρ. α'. ΧΟ.* εὶ μοι ξυνείη φέροντι
 2 μοῖρα τὰν εὕσεπτον ἀγνείαν λόγων
 3 ἔργων τε πάντων, ὅν νόμοι πρόκεινται
 4 ὑψίποδες, οὐρανίαν
 5 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὅν "Ολυμπος
 6 πατὴρ μόνος, οὐδέ τιν
 7 θνατὰ φύσις ἀνέρων
 8 ἔτικτεν, οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ·
 9 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.
- ἀντ. α'.* ὕβρις φυτεύει τύραννον·
 2 ὕβρις, εὶ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
 3 ἢ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,

870. So Elmsley. οὐδὲ μήν ποτε λάθραι (ρ almost erased) κατακοιμάσῃ
L: οὐδὲ μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει A. Most of the later MSS. have the
fut. indic.: some have μήν, others (as E) μή.

4 ἀκρότατα γεῖσ' ἀναβᾶσ'

5 ἀποτμοτάταν ὕρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

6 ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ

7 χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον

8 πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

9 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἵσχων.

στρ. β'. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἡ λόγῳ πορεύεται, 883

2 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885

3 δαιμόνων ἔδη σέβων,

4 κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,

5 δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,

6 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως

7 καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890

8 ἡ τῶν ἀθίκτων θίξεται ματάξων.

9 τις ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θεῶν βέλη

10 εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;

11 εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, 895

12 τί δεῖ με χορεύειν;

ἀντ. β'. οὐκέτι τὸν ἀθικτὸν εἴμι γᾶς ἐπ' ὄμφαλὸν σέβων,

2 οὐδὲ ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν,

3 οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, 900

4 εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα

5 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.

6 ἀλλ', ὁ κρατύνων, εἴπερ δρθ' ἀκούεις,

7 Ζεῦ, πάντ' ἀνάστων, μὴ λάθοι

8 σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.

905

876 ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' MSS.: corr. G. Wolfi.
τάταν Schnelle: ἀπότομον MSS.

894 εὔξεται Musgrave: ἔρξεται MSS. 877 ἀποτμο-
the same v. πονεῦν ἡ τοῖς θεοῖς, corrupted from a gloss πανηγυρίζειν τοῖς
θεοῖς found in the Trin. and other MSS. 896 After χορεύειν L has in
895 θίξεται Blaydes: ξίξεται MSS. 903 δρθ' τ: δρθὸν L.

9 φθίνοντα γὰρ Λαῖον παλαιόφατα
 10 θέσφατ' ἔξαιροῦσιν ἥδη,
 11 κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
 12 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

910

ΙΟ. χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῦν
 στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ
 ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγη.
 ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
 πρὸς σ', ω̄ Λύκει· Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἰ,
 ἱκέτις ἀφῆγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγή πόρης·
 ώς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένους
 κεῖνον βλέποντες ώς κυθερνήτην νεώς.

915

920

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀρ' ἀν παρ' ὑμῶν, ω̄ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίπους·
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

ΧΟ. στέγαι μὲν αἴδε, καύτὸς ἔνδον, ω̄ ξένε·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ^{γένοιτ',} ἐκείνου γ' οὐσα παντελῆς δάμαρ.

930

ΙΟ. αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ω̄ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἰ
 τῆς εὐεπέλας οὖνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου

906 f. παλαιόφατα Arndt and Linwood. φθίνοντα γὰρ Λαῖον . . . θέσφατ' L (with . . . παλαιὰ in marg. from a later hand). Most of the later MSS. have παλαιὰ in text after Λαῖον: a few, before Λαῖον or after θέσφατα. 926 κάτισθ' A: κάτοισθ' L.

χρήζων ἀφίξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; 935

ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῷ τάχα,
ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλοις δ' ἵσως.

ΙΟ. τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὡδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδᾶτ' ἔκει. 940

ΙΟ. τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

ΑΓ. οὐ δῆτ', ἐπει τιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟ. πῶς εἶπας; ἡ τέθνηκε Πόλυβος, ὡς γέρον;

ΑΓ. εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟ. ὡς πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὡς θεῶν μαντεύματα,
ἴν' ἔστε· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὅλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὑπο.

ΟΙ. ὡς φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἔξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 950

ΙΟ. ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ίν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἔστι καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκέτ' ὅντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα. 955

ΟΙ. τί φήσ, ξέν'; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.

ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἵσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἡ νόσου ξυναλλαγῆ; 960

ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ροπή.

935 παρὰ L^c: πρὸς L^c, τ. 943 f. ὡς γέρων add. Bothe. πῶς εἶπας· ἡ τέθνηκε πόλυβος; | εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν L, with most MSS. Triclinius restored 944 as above, and added γέρων to 943.

957 σημάντωρ L^c, τ.: σημῆνας L^c, Γ.

276 dans MSS.: corr. L. Diderot.

906 *opus MSS.*: corr. L. Dindorf. 907 *opus* r: corr. L.
906 *opus* r: corr. L.

9.6 *Metres to Metres*, L.

卷之三十一

Digitized by srujanika@gmail.com

- ΑΓ. ή ρήτον; ή σύχλι θεριτὸν ἄλλον εἰδέναι;
 ΟΙ. μάλιστά γέ. ἐπε γάρ με Δοξίας ποτὲ
 χρήματι μυρῆναι μητρὶ τὴμαυτοῦ, τό τε
 πατρῷον αἴμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλέν.
 ὣν οὐνεχ' ή Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
 μακρὰν ἀπφεκτ'. εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων δρυμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
- ΑΓ. η γάρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἡσθ' ἀπόπτολις; 1000
 ΟΙ. πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς οἶναι, γέρουν.
 ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τούδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
 ἐπείπερ εὖνοις ἡλθον, ἐξελυσάμην;
- ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἀν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
 ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
 σοῦ πρὸς δόρους ἀλθόντος εὑ πράξαιμί τι.
 ΟΙ. ἀλλ' οὐποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γέ δροῦ.
 ΑΓ. ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί ἡρᾶς.
 ΟΙ. πώς, ω γεραιέ; προς θεῶν δίσαισκε με.
 ΑΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
 ΟΙ. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφῆς.
 ΑΓ. η μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;
 ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαει φοβεῖ.
 ΑΓ. ἀρ' οἰσθα δῆτα πρὸς οἰκης οὐδὲν τρέμων;
 ΟΙ. πώς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
 ΑΓ. οὐθούνεκ' ην σοι Πόλυβος οὐδεν ἐν γένει.
 ΟΙ. πώς εἰπας; οὐ γάρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
 ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδεν τούδε τάνδρός, ἀλλ' ἵσον.
 ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἵσου τῷ μηδενί;
 ΑΓ. ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ.
 ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παιδά μ' ὡνομάζετο;
 ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἵσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
 ΟΙ. καθ' ωδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

993 οὐχι Brunck: οὐ MSS.

1002 ἐγὼ Porson: ἐγωγ' MSS.

1011 ταρβῶν γ: ταρβῶ L.

- ΑΓ. ή γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙ. σὺ δὲ ἐμπολήσας ἡ τυχών μὲν αὐτῷ δίδως; 1025
 ΑΓ. εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
 ΟΙ. ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓ. ἐνταῦθ' ὄρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
 ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἥσθα κάπι θητείᾳ πλάνης;
 ΑΓ. σοῦ δὲ, ὡς τέκνου, σωτήρ γε τῷ τότε ἐν χρόνῳ. 1030
 ΟΙ. τί δὲ ἄλλος ἵσχοντες ἀγκάλαισι λαμβάνεις;
 ΑΓ. ποδῶν ἀν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτο ἄρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
 ΟΙ. δεινόν γέ δύνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035
 ΑΓ. ὥστε ὧνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἰ.
 ΟΙ. ὡς πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἡ πατρός; φράσον.
 ΑΓ. οὐκ οἶδεν· ὁ δοὺς δὲ ταῦτα ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.
 ΟΙ. ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μὲν ἔλαβες οὐδὲν αὐτὸς τυχών;
 ΑΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσι μοι. 1040
 ΟΙ. τίς οὖτος; ἡ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
 ΑΓ. τῶν Λαΐου δήπου τις ὧνομάζετο.
 ΟΙ. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. μάλιστα τούτου τάνδρὸς οὖτος ἦν βοτήρ.
 ΟΙ. ἡ κάστη ἔτι ζῶν οὖτος, ὥστε ἰδεῖν ἐμέ; 1045
 ΑΓ. ὑμεῖς γέ ἄριστοι εἰδεῖτε ἀν οὐπιχώριοι.
 ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρον δὲν ἐννέπει,
 εἴτε οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κάνθαδ' εἰσιδών;
 σημήναθ', ως ὁ καιρὸς ηὔρησθαι τάδε. 1050
 ΧΟ. οἷμαι μὲν οὐδένεν ἄλλον ἡ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 δὲν κάματενες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἥδε ἀν τάδε οὐχ ἥκιστος ἀν Ιοκάστη λέγοι.

1025 τυχών Bothe: τεκών MSS. 1031 ἀγκάλαισι from Theod. Kock's ἀγκάλαις με: ἐν καιροῖς L (ἐν καιροῖς με Pal.), ἐν κακοῖς με A.

- OI. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον δοῦτιν' ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα; τόνδ' οὖτος λέγει; 1055
- IO. τί δ' δοῦτιν' εἰπε; μηδὲν ἐντραπῆς. τὰ δὲ
ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμυῆσθαι μάτην.
- OI. οὐκ ἀν γένοιτο τοῦθ', δπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τούμὸν γένος.
- IO. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κῆδει, ματεύσης τοῦθ'. ἄλις νοσοῦντ' ἐγώ. 1060
- OI. θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδὲ ἔὰν τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος ἐκφανεῖ κακή.
- IO. δύως πιθοῦ μοι, λίστουμαι· μὴ δρᾶ τάδε.
- OI. οὐκ ἀν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. 1065
- IO. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω.
- OI. τὰ λῷστα τούνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- IO. ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἰ.
- OI. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἔάτε πλουσίῳ χαίρειν γένει. 1070
- IO. ίοὺ ίού, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.
- XO. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. 1075
- OI. ὁποῖα χρήζει ρήγνυτω· τούμὸν δ' ἐγώ,
κεὶ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ιδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ' ἵσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

1055 τὸνδ' ε: τὸν θ' L. 1061 ἐγὼ schol. on 1056: ἔχω MSS.

1062 οὐδὲ ἔὰν τρίτης Hermann: οὐδὲ ἀν ἐκ τρίτης MSS. 1075 ἀναρρήξει ε: ἀναρρήξη L.

τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἀν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὡστε μὴ κμαθεῖν τοῦμὸν γένος. 1085

στρ. ΧΟ. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἔδρις,
2 οὐ τὸν "Ολυμπὸν ἀπείρων,
3 ὡς Κιθαιρών, οὐκ ἔσει τὰν αὔριον 1090
4 πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν
5 καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
6 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπὶ ἥρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
7 ἵήτε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

ἀντ. τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τᾶν μακραιώνων ἄρα 1098
2 Πανὸς ὄρεσσιβάτα πα- 1100
3 τρὸς πελασθεῖσ'; ἢ σέ γ' εὐνάτειρά τις
4 Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
5 εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων, 1104
6 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναιῶν ἐπ' ἄκρων ὄρέων εὔρημα
δέξατ' ἔκ του
7 Νυμφᾶν 'Ελικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίξει.

ΟΙ. εὶ χρή τι κάμε μὴ συναλλάξαντά πω, 1110
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄρâν δοκῶ,
ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνάδει τῷδε τάνδρὶ σύμμετρος,
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὡσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου 1115
προῦχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἵσθι· Λαΐου γὰρ ἦν
εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙ. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

1091 Οἰδίπου MSS.: corr. J. 1099 τᾶν Heimsoeth: τῶν MSS.

1100 f. πατρὸς πελασθεῖσ' Lachmann: προσπελασθεῖσ' MSS.—σέ γ' εὐ-
νάτειρά τις Arndt: σέ γε θυγάτηρ L, σέ γέ τις θυγάτηρ τ. 1109 'Ελικωνίδων
Porson: ἐλικωνιάδων MSS.

ἢ τόνδε φράζεις; ΑΓ. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾶς. 1120
 ΟΙ. οὗτος σύ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
 ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἥσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἢ, δοῦλος οὐκ ὡνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;

ΘΕ. ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμην. 1125

ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὡν;

ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὗν οἰσθα τῇδέ που μαθών;

ΘΕ. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἢ ξυναλλάξας τί πω; 1130

ΘΕ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.

ΑΓ. κούδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς

ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι

κάτοιδεν ἡμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον

οἱ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δὲ ἐνὶ

ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὅλους

ἔξ ἥρος εἰς ἀρκτοῦρον ἔκμήνους χρόνους.

χειμῶνα δὲ τῇδη τάμα τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ

ἥλαυνον οὐτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.

λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

1140

ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓ. φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἰσθα παῖδά μοι τινα
 δούς, ώς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕ. τί δὲ ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τούπος ἴστορεῖς;

ΑΓ. ὅδ' ἔστιν, ω τάν, κεῖνος δος τότ' ἦν νέος.

1145

ΘΕ. οὐκ εἰς ὅλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

1130 ἢ L^c, ἢ L¹. ξυναλλάξας L. The later MSS. have either ἢ
 ξυναλλάξας, as E: or ἢ ξυνήλλαξας, as A. 1137 ἔκμήνους Porson
 (ἔκμήνους τ): ἐμμήνους L, vulg. 1138 χειμῶνα L: χειμῶνι τ.

- ΟΙ. ἀ, μὴ κόλαξε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
ΘΕ. τί δ', ὡ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παιδ' ὃν οὗτος ἴστορεῖ. 1150
ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
ΟΙ. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
ΟΙ. τὸν παιδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἴστορεῖ;
ΘΕ. ἔδωκε· δλέσθαι δ' ὥφελον τῇδ' ήμέρᾳ.
ΟΙ. ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τούνδικον.
ΘΕ. πολλῷ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.
ΟΙ. ἀνὴρ ὅδ', ως ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾶ.
ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἴπον ως δοίην πάλαι. 1160
ΟΙ. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ἔξ ἄλλου τινός;
ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἔδεξάμην δέ του.
ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε κάκ ποίας στέγης;
ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ιστόρει πλέον. 1165
ΟΙ. δλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
ΘΕ. τῶν Λαίου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
ΟΙ. ἡ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
ΘΕ. οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
ΟΙ. κἄγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἀν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ως ἔχει.
ΟΙ. ἡ γὰρ διδωσιν ἥδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
ΟΙ. ως πρὸς τί χρείας; ΘΕ. ως ἀναλώσαιμί νιν.
ΟΙ. τεκοῦσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὅκνῳ κακῶν. 1175
ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῦν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
ΟΙ. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
ΘΕ. κατοικτίσας, ὡ δέσποθ', ως ἄλλην χθόνα

δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ
ὅν φησιν οὗτος, ἵσθι δύσποτμος γεγώς.

OI. ίοντιού· τὰ πάντα ἀν ἔξηκοι σαφῆ.
ῳ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύσ τ' ἀφ' ὅν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν ὁμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών. 1185

στρ. α'. ΧΟ. ίὼ γενεὰὶ βροτῶν,
2 ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
3 τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
4 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190
5 ἡ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
6 καὶ δόξαντ' ἀποκλήναι;
7 τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
8 τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὡς τλάμον Οἰδιπόδα,
βροτῶν 1195
9 οὐδὲν μακαρίζω.

ἀντ. α'. ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
2 τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντα ἐυδαιμονος δλβου,
3 ὡς Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
4 τὰν γαμψώνυχα παρθένον 1200
5 χρησμῷδόν, θανάτων δ' ἐμῷ
6 χώρᾳ πύργος ἀνέστα.
7 ἐξ οὖ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
8 ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
9 Θήβαισιν ἀνάστων.

στρ. β'. ταῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
2 τίς ἀταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις
3 ξύνοικος ἀλλαγῇ βίου;

1193 τὸν σὸν τοι Camerarius: τὸ σὸν τοι MSS. 1196 οὐδὲν
Hermann: οὐδένα MSS. 1197 ἐκράτησε τ: ἐκράτησας L. 1205 τίς
ἐν πόνοις, τίς ἀταις ἀγρίαις MSS.: corr. Hermann.

4 ἵω κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,

5 ὡς μέγας λιμὴν

6 αὐτὸς ἥρκεσεν

7 παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, 1210

8 πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῷαι σ' ἄλοκες φέρειν,
τάλας,

9 σὺγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

ἀντ. β'. ἐφεῦρέ σ' ἀκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος.

2 δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι

3 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

1215

4 ἵω Λαΐειον ὡς τέκνον,

5 εἴθε σ' εἴθε σε

6 μήποτ' εἰδόμαν.

7 δύρομαι γὰρ ὥσπερ ἴάλεμον χέων

8 ἐκ στομάτων. τὸ δὲ ὅρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ
σέθεν

9 καὶ κατεκοίμησα τούμὸν ὅμμα.

1222

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,

οἵ ἔργ' ἀκούσεσθ', οἴα δὲ εἰσόψεσθ', ὅσον δὲ

ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι

1225

τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.

οἷμαι γὰρ οὕτ' ἀν "Ιστρον οὔτε Φᾶσιν ἀν

νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα

κεύθει, τὰ δὲ αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ

ἐκόντα κούκ ἀκοντα. τῶν δὲ πημονῶν

1230

μάλιστα λυποῦσ' αἱ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. λείπει μὲν οὐδὲ ἡ πρόσθεν ἥδειμεν τὸ μὴ οὐ

1216 ὡς add. Erfurdt. 1217 εἴθε σ' εἴθε MSS. : σε add. Wunder.

1218 δδύρομαι MSS. : corr. Seidler.—ὡς περιαλλα λαχέων MSS. (in one.
περιαλλα: in another, ἀχέων) : corr. J.

- βαρύστον' είναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φήσ;
EΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθυηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα. 1235
- XO.** ὡς δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
EΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἀπεστιν· ἡ γὰρ ὅψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κανὸν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺς πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω
καλεῖ τὸν ἥδη Λάϊον πάλαι νεκρόν, 1245
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
γοῦτο δ' εὐνάσ, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
ἔξι ἀνδρὸς ἀνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
- χώπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἴδ' ἀπόλλυται·
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὖ
οὐκ ἥν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾶ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν, 1255
γυναικά τ' οὐ γυναικα, μητρώαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις.
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν οὐ παρῆμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν δ' ἀθεασας, ως ὑφηγητοῦ τινος, 1260
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'. ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῦλα κλῆθρα κάμπιπτει στέγη.
οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναικέ τέσείδομεν,

1244 ἐπιρρήξασ' MSS.: corr. Dobree. 1245 καλεῖ MSS.: corr. Erfurdt.

1260 ὑφηγητοῦ τις: ὑφ' ἡγητοῦ Λ.

πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην.
 ὁ δ' ως ὁρᾶς νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας 1265
 χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
 ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθένδ' ὄρᾶν.
 ἀποσπάσας γάρ είμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο, 1270
 ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
 αὐδῶν τοιαῦθ', ὅθοιնεκ' οὐκ ὅψοιντό νιν
 οὖθ' οἱ ἔπασχεν οὕθ' ὅποι ἔδρα κακά,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
 ὅψοιαθ', οὓς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσοίατο. 1275
 τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κούχ ἄπαξ
 ἥρασσ' ἔπαιρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὅμοῦ
 γλῆναι γένει ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίεσαν
 φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὅμοῦ μέλας
 ὅμβρος χαλάζης αἵματοῦς ἐτέγγετο. 1280
 τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κάτα,
 ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.
 ὁ πρὸν παλαιὸς δ' ὅλβος ἦν πάροιθε μὲν
 ὅλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θήμερα 1285
 στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
 δούλος ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.
 ΧΟ. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τινι σχολῇ κακοῦ;
 ΕΞ. βοᾷ διοίγειν κλῆθρα καὶ δηλοῦν τινα
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ρητά μοι, 1290
 ως ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι
 μενῶν δόμοις ἀράῖος, ως ἡράσατο.
 ρώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος

1264 f. πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην (from ἐμπεπληγμένην). δ δὲ | δπως δ' ὁρᾶς νιν L: πλεκταῖς αἰώραις or πλεκταῖσιν αἰώραισιν r: corr. Wecklein (but with δπως δ' in 1265). 1279 αἴματος L (αἴματος τ' r): corr. Heath. 1280 κάτα Otto: κακά MSS. 1286 ἐν τινι L.

δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διογέται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

1295

κομμός. ΧΟ. ω̄ δεινὸν ἵδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ω̄ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἥδη. τίς σ', ω̄ τλῆμον,
προσέβη μανία; τίς δὲ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῆ γυναικαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ φεῦ, δύστην·
ἀλλ' οὐδὲ ἐσιδεῖν δύναμαι σ', ἐθέλων
πόλλα ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
πολλὰ δὲ ἀθρῆσαι.
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

1300

ΟΙ. αἰαῖ, φεῦ φεῦ, δύστανος ἐγώ,
ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
φθογγὰ διαπωτάται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἦν ἐξήλου.

1310

ΧΟ. ἐς δεινόν, οὐδὲ ἀκουστόν, οὐδὲ ἐπόψιμον.

στρ. α. ΟΙ. ἰὼ σκέτου

2 νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
3 ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὅν.
4 οἴμοι,

1315

5 οἴμοι μάλ' αὐθις· οἶον εἰσέδν μ' ἄμα
6 κέντρων τε τῶνδε οἰστρημα καὶ μυήμη κακῶν.

ΧΟ. 7 καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασιν
8 διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

1320

1303 δύστην' Bothe (δύσταν' Triclinius): δύστανος L, vulg. 1310 δια-
πέταται MSS.: corr. Musgrave and Seidler. 1315 ὅν add.
Hermann. δυσούριστ' ἴων conj. J. 1320 φέρειν A: φορεῖν L.

ἀντ. α'. ΟΙ. ἵω φίλοι,

2 σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
3 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.

4 φεῦ φεῦ·

5 οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
6 καίπερ σκοτεινός, τὴν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟ. 7 ὡ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
8 ὅψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

στρ. β'. ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,

2 ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. 1330
3 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὕτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
4 τί γάρ ἔδει μ' ὄραν,

5 ὅτῳ γ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; 1335

ΧΟ. 6 ἦν ταῦθ' ὅπωσπερ καὶ σὺ φήσ.

ΟΙ. 7 τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἦ

8 στερκτόν, ἦ προσήγορον

9 ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἥδονά, φίλοι;

10 ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με, 1340

11 ἀπάγετ', ω φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον,

12 τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345

13 ἔχθρότατον βροτῶν.

ΧΟ. 14 δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἵσον,

15 ὡς σ' ἡθέλησα μηδέ γ' ἀν γνῶναι ποτε.

ἀντ. β'. ΟΙ. δλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας

2 νομάδ' ἐπιποδίας ἔλυσ' ἀπό τε φόνου 1350

3 ἔρρυτο κάνέσωσέ μ', οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.

4 τότε γὰρ ἀν θανὼν

1323 με Erfurdt: ἐμὲ MSS.

μέγαν L (μέγα τ): corr. Erfurdt.

ἀναγνῶντας ποτ' ἀν L (ποτε τ): corr. Hermann.

ἀγρίας MSS.: ἀπ' del. Triclinius.

νομάδος MSS. μονάδ' conj. J.—ἔλυσ' τ: ἔλυσεν L^c, ἔλαβεν' L¹.—κάνέσωσεν
MSS.: corr. Campbell.

1341 τὸν ὀλέθριον

1348 ως σ' ἡθέλησα μηδ'

1349 ὃς ἀπ'

1350 νομάδ' Elmsley:

5 οὐκ ἡν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

1355

ΧΟ. 6 θέλοντι κάμοὶ τοῦτ' ἀν ἡν.

ΟΙ. 7 οὐκον πατρός γ' ἀν φονεὺς

8 ἥλθον, οὐδὲ νυμφίος

9 βροτοῖς ἐκλήθην ὅν ἔφυν ἄπο.

10 νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,

1360

11 ὁμογενῆς δ' ἀφ' ὅν αὐτὸς ἔφυν τάλας.

12 εὶ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν,

1365

13 τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟ. 14 οὐκ οἰδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.

15 κρείσσων γὰρ ἥσθα μηκέτ' ὅν ἡ ζῶν τυφλός.

ΟΙ. ως μὲν τάδ' οὐχ ὁδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

1370

ἐγὼ γὰρ οὐκ οἰδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων

πατέρα ποτ' ἀν προσείδον εἰς "Αἰδου μολών,

οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν

ἔργ' ἔστι κρείσσον ἀγχόνης εἰργασμένα.

ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὅψις ἡν ἐφίμερος,

1375

βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;

οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὄφθαλμοῖς ποτε·

οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων

ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν δὲ παντλήμων ἐγὼ

κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς

1380

ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων

ῳθένι ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν

φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαίου.

τοιάνδ' ἐγὼ κηλίδα μηνύσας ἐμὴν

ὄρθοῖς ἔμελλον ὅμμασιν τούτους ὄρâν;

1385

ἥκιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἡν

πηγῆς δι' ὕτων φραγμός, οὐκ ἀν ἐσχόμην

τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τούμὸν ἄθλιον δέμας,

ἴν' ἡ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ. 1390
ἰὼ· Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχουν; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθύς, ως ἔδειξα μήποτε
ἔμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἡ γεγώς;
ὡς Πόλυνβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρα με 1395
κάλλος κακῶν ὑπουλον ἔξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὧν κάκ κακῶν εὐρίσκομαι.
ὡς τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἱ τούμον αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἅπο 1400
ἐπίετε πατρός, ἄρα μου μέμνησθέ τι,
οἵ ἔργα δράσας ὑμὸν εἴτα δεῦρ' ἵων
ὅποι ἔπρασσον αὐθις; ὡς γάμοι γάμοι,
ἔφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνεῦτε ταύτον σπέρμα, κάπεδε ἔξατε 1405
πατέρας, ἀδελφούς, παιδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας γυναῖκας μητέρας τε, χώπόσα
αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἀ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που 1410
καλύψατ', ἡ φονεύσατ', ἡ θαλάσσιον
ἔκριψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πίθεσθε, μὴ δείσητε· τάμα γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415

XO. ἄλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

OI. οἵμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420

1405 ταύτὸν MSS.: corr. J. 1414 πείθεσθε MSS.: corr. Elmsley.

πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηύρημαι κακός.

- KP. οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θυητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
μήτ' ὅμβρος ἵερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἴκον ἐσκομίζετε·
τοῖς ἐν γένει γὰρ τάγγενῃ μάλισθ' ὄρāν 1430
μόνοις τ' ἀκούειν εὔσεβῶς ἔχει κακά.

- OI. πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.
KP. καὶ τοῦ με χρείας ὥδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
OI. ρῆψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θυητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
KP. ἕδρασ' ἀν εὑ τοῦτ' ἵσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τέ πρακτέον.

- OI. ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
KP. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'. ὅμως δ', ἵν' ἔσταμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
OI. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερ;

- KP. καὶ γὰρ σὺ νῦν τᾶν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
OI. καὶ σοὶ γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προστρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς δν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὁρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ·
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν,
ἀλλ' ἔα με ναίειν δρεσιν, ἔνθα κλήζεται
οὐμὸς Κιθαιρῶν οὕτος, δν μήτηρ τέ μοι
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,

ἴν' ἐξ ἐκείνων, οὐ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.

καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἀν νόσον
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
θυνήσκων ἐσώθην, μὴ πί τῷ δεινῷ κακῷ.

ἄλλ' ή μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἰσ', ἵτῳ
παιδῶν δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον,
προσθῆ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ωστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχέν, ἔνθ' ἀν ωσι, τοῦ βίου·
τοῦ δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
οἵν οὐποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς

τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἄλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην.
οἵν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον κάποκλαύσασθαι κακά.

ἴθ' ωναξ,

ἴθ' ω γονῆ γενναῖε. χερσί τὰν θιγὼν
δοκοῖμ' ἔχειν σφας, ωσπερ ήνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῦν μοι φίλοιν
δακρυρροούντοιν, καὶ μ' ἐποικτίρας Κρέων
ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τι;

KR. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ή σ' εἰχεν πάλαι.

OI. ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἀμεινον ἡ μὲ φρουρήσας τύχοι.
ω τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἵτ', ἐλθετε
ώς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἱ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμὶν ὥδ' ὁρᾶν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προύξενησαν ὅμματα·
δος ὑμίν, ω τέκν', οὐθ' ὁρῶν οὐθ' ίστορῶν
πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἡρόθην.

καὶ σφὸ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω.

1455

1460

1465

1470

1475

1480

1485

νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἶνον βιῶναι σφὸς πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γάρ ἀστῶν ἥξετ’ εἰς ὄμιλίας,
ποίας δὲ ἑορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἴκον ἵξεσθ’ ἀντὶ τῆς θεωρίας; 1490
ἀλλ’ ήνίκ’ ἀν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ’ ἀκμάς,
τίς οὐτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
τοιαῦτ’ ὀνείδη λαμβάνων, ἢ ταῖς ἐμαῖς
γοναῖσιν ἔσται σφῶν θ’ ὁμοῦ δηλήματα; 1495
τί γάρ κακῶν ἅπεστι; τὸν πατέρα πατήρ
ὑμῶν ἔπειφνε· τὴν τεκοῦσαν ἥροσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κάκ τῶν ἵσων
ἐκτήσαθ’ ὑμᾶς ὠνπερ αὐτὸς ἐξέφυ. 1500
τοιαῦτ’ ὀνειδιεῖσθε· κάτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὡς τέκν’, ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρήναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεών.
ὡς παῖ Μενοικέως, ἀλλ’ ἐπεὶ μόνος πατήρ
τούτοιν λέλειψαι, νῷ γάρ, ὡς ᾧ φυτεύσαμεν,
δλώλαμεν δύ’ ὅντε, μή σφε περιύδης
πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας, 1505
μηδὲ ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ’ οἴκτισόν σφας, ὡδε τηλικάσδ’ ὄρῶν
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὡς γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί. 1510
σφῶν δὲ, ὡς τέκν’, εἰ μὲν εἰχέτην ἥδη φρένας,
πόλλ’ ἀν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ’ εὔχεσθέ μοι,
οὖ καιρὸς ἐἳ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λώονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

KP. ἄλις ἵν’ ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ’ ἵθι στέγης ἔσω. 1515
OI. πειστέον, κεὶ μηδὲν ἥδυ. KP. πάντα γάρ καιρῷ καλά.

1494 f. τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν MSS.: corr. B. H. Kennedy.

1513 ἐἳ Dindorf: ἀεὶ MSS.

- OI. οἰοθ' ἐφ' οῖς οὖν εἰμι; KR. λέξεις, καὶ τότε¹⁵¹⁸
εἴσομαι κλύων.
- OI. γῆς μὲν ὅπως πέμψεις ἄποικον. KR. τοῦ θεοῦ μὲν
αἰτεῖς δόσιν.
- OI. ἀλλὰ θεοῖς γένεται στοιχίστος ἥκω. KR. τουγαροῦν τεύξει
τάχα.
- OI. φῆς τάδε οὖν; KR. ἀ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ
λέγειν μάτην. 1520
- OI. ἄπαγέ νύν μὲν ἐντεῦθεν ἥδη. KR. στεῦχέ νυν,
τέκνων δέ ἀφοῦ.
- OI. μηδαμῶς ταύτας γένεται μου. KR. πάντα μὴ
βούλου κρατεῖν.
καὶ γὰρ ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
- XO. ὁ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετε, Οἰδίπους ὅδε,
ὅς τὰ κλείνειν αἰνίγματ' ἥδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ, 1525
οὖ τίς οὐ ζήλω πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ώστε θυητὸν ὅντες ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἴδειν
ἥμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν δὲ βίζειν, πρὶν ἀν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. 1530

1518 ἄποικον τοῦ οἴκων L. 1526 ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ
τύχαις ἐπιβλέπων MSS.: corr. Hartung (after Musgrave, διν τίς οὐ ζήλω
πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν;).

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΤΕΚΝΟΝ τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ' ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;
σμικρὸν μὲν ἔξαιτοῦντά, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μισθίον φέροντα, καὶ τόδ' ἔξαρκοῦν ἐμοί·
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χῶ χρόνος ξυνῶν
μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὡς τέκνουν, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
στῆσόν με καξίδρυσον, ώς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, ἀν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαιπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἱ
πόλιν στέγουσιν, ώς ἀπ' ὅμματων, πρόσω·
χῶρος δ' ὅδ' ἱρός, ώς σάφ' εἰκάσαι, βρύων

9 θάκουσιν MSS.: corr. Seidler. 11 πυθοίμεθα MSS.: corr. Brunck.
13 ἀν δ' Elmsley: ἀν L, A: χῶν. 16 ως σάφ' εἰκάσαι A: ως
ἀφεικάσαι L (with π written over φ by S): ως ἀπεικάσαι vulg.

- δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εύστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·
μακρὰν γὰρ ως γέροντι προὺστάλης ὁδόν.
 OI. κάθιζε νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
 AN. χρόνου μὲν οὖνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
 OI. ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν;
 AN. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὕ.
 OI. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμὶν ἐμπόρων.
 AN. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἡ μάθω μολοῦσά ποι;
 OI. ναί, τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἔξοικήσιμος.
 AN. ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός· οἴομαι δὲ δεῦν
οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε οὐδὲν ὁρῶ.
 OI. ἡ δεῦρο προστείχοντα καξορμώμενον;
 AN. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τι σοι λέγειν
εὔκαιρον ἐστιν, ἔννεφ', ως ἀνὴρ ὅδε.
 OI. ως ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
αντῆς θ' ὁρώσης οὖνεχ' ἡμὶν αἴσιος
σκοπὸς προσήκεις ων ἀδηλοῦμεν φράσαι—
35

ΞΕΝΟΣ.

- πρίν νυν τὰ πλείον' ἴστορεῖν, ἐκ τῆσδε ἔδρας
ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἀγνὸν πατεῖν.
 OI. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;
 ΞE. ἄθικτος οὐδὲ οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.
 OI. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἀν εὐξαίμην κλύων;
 ΞE. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὔμενίδας ὁ γ' ἐνθάδ' ἀν
εἴποι λεώς νιν· ἀλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
 OI. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
ώς οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδε ἀν ἔξελθοιμ' ἔτι.
45

30 προστείχοντα MSS.: corr. Dindorf.

42 ἐνθάδ' ὧν MSS.: corr. Vauvilliers.

35 ων Elmsley: τῶν MSS.

45 ως Elmsley: ὥστ' MSS.

- ΞΕ. τί δ' ἔστι τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
 ΞΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ τοι τούξανιστάναι πόλεως
 δίχ' ἔστι θάρσος, πρὶν γ' ἀν ἐνδείξω τί δρῶ.
 ΟΙ. πρός νυν θεῶν, ω̄ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
 τοιόνδ' ἀλήτην, ω̄ σε προστρέπω φράσαι. 50
 ΞΕ. σήμαινε, κούκ ἀτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.
 ΟΙ. τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ὧ βεβήκαμεν;
 ΞΕ. ὅσ' οἶδα κάγῳ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
 χῶρος μὲν ἴρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'. ἔχει δέ νιν
 σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς 55
 Τιτὰν Προμηθεύς· δὲν δ' ἐπιστείβεις τόπον
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός,
 ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι
 τόνδ' ἵπποτην Κολωνὸν εὑχονται σφίσιν
 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοῦνομα 60
 τὸ τοῦνδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένοι.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἔστιν, ω̄ ξέν', οὐ λόγοις
 τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
 ΟΙ. ή γάρ τινες ναίονται τούσδε τοὺς τόπους;
 ΞΕ. καὶ κάρτα, τοῦνδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. 65
 ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ή πὶ τῷ πλήθει λόγος;
 ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
 ΟΙ. οὗτος δὲ τις λόγω τε καὶ σθένει κρατεῖ;
 ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
 ΟΙ. ἀρ' ἀν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; 70
 ΞΕ. ω̄ς πρὸς τὴν λέξιν ή καταρτύσων μολεῖν;
 ΟΙ. ω̄ς ἀν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνη μέγα.
 ΞΕ. καὶ τις πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
 ΟΙ. ὅσ' ἀν λέγωμεν πάντ' ὄρῶντα λέξομεν. 75
 ΞΕ. οἰσθ', ω̄ ξέν', ω̄ς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπείπερ εἰ γενναῖος, ω̄ς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαιμονος·
 αὐτοῦ μέν', οὐπερ κάφανης, ἔως ἔγω

τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών· οἶδε γὰρ κρινοῦσί σοι
εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

80

OI. ὡς τέκνουν, ἢ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος;

AN. βέβηκεν, ὅστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

OI. ὡς πότνιαι δεινῶπερ, εῦτε νῦν ἔδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,
Φοίβῳ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλα' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά,
ταύτην ἐλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
σεμνῶν ἔδραι λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,

85

ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαιπωρον βίον,
κέρδη μέν, οἰκήσαντα, τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπῆλασαν.
σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
ἢ σεισμόν, ἢ βροῦτήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.

90

ἔγνωκα μέν νυν ὡς με τήνδε τὴν ὄδὸν
οὐκ ἔσθ' δπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἀλσος. οὐ γὰρ ἂν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὄδοιπορῶν,
νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἔζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλά μοι, θεαί,
βίον κατ' ὄμφας τὰς Ἀπόλλωνος δότε
πέρασιν ἥδη καὶ καταστροφήν τινα,
εἴ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.

95

ἴτ', ὡς γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὡς μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,

105

78 τοῖς Turnebus: τοῦσδ' MSS.

80 εἰ χρή Turnebus: ἢ χρή MSS.

92 οἰκήσαντα conj. Doederlein.

οἰκτίρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας.

110

ΑΝ. σίγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙ. σιγήσομαι τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἔως ἀν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

115

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὅρα· τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει;

117

2 ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων,

120

3 ὁ πάντων ἀκορέστατος;

4 προσδέρκουν, λεῦσσε δὴ,

5 προσπεύθου πανταχῇ.

6 πλανάτας,

7 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδὲν ἔγχωρος· προσέβα
γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς

125

8 τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν, ἀς τρέμομεν λέγειν καὶ
9 παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφάμον στόμα φροντίδος

132

10 ιέντες· τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἄζονθ',

11 ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὕπω

135

12 δύναμαι τέμενος γνῶναι ποῦ μοί

13 ποτε ναίει.

σύστ. α'. ΟΙ. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὅρῳ,
τὸ φατιζόμενον.

ΧΟ. ἵω ἵω,
δεινὸς μὲν ὄρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

140

113 ἐξ δδοῦ πόδα MSS.: ἐκποδῶν δδοῦ conj. H. Keck. 121 λεύσσατ'
ἀντὸν προσδέρκουν | προσπεύθου πανταχῇ L: προσπεύθου, λεύσσε νιν, | προσ-
δέρκου πανταχῇ Hermann: and so Schneidewin, but without transposing
προσδέρκου and προσπεύθου. (δή instead of νιν J.)

OI. μή μ', ἵκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.

XO. Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

OI. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι

πρώτης, ὡς τῆσδ' ἔφοροι χώρας.

145

δηλῶ δ· οὐ γάρ ἀν ὥδ' ἀλλοτρίοις

δύμασιν εἰρπον

καπὶ σμικροῖς μέγας ὕρμουν.

^{ἀντ.} α. XO. ἐγ· ἀλαῶν ὁμμάτων

149

2 ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος; δυσαιών

3 μακραίων θ', δοσ' ἐπεικάσαι.

152

4 ἀλλ' οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ

5 προσθήσει τάσδ' ἀράς.

6 περᾶς γάρ,

7 περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς
νάπει ποιάεντι, κάθυδρος οὖν

157

8 κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει· τό,
9 ξένε πάμμορ', εὑν φύλαξαι· μετάσταθ', ἀπόβαθι.

πολλὰ κέλευθος ἐρατύει·

10 κλύεις, ὡς πολύμοχθ' ἀλάτα; λόγον εἴ τιν' οἴσεις

166

11 πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάσι,

12 ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει· πρόσθεν δ'

13 ἀπερύκου.

^{σύστ.} β'. OI. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;

170

AN. ὡς πάτερ, ἀστοῖς ἵσα χρὴ μελετᾶν,

εἴκοντας ἂ δεῖ κάκούοντας.

OI. πρόσθιγέ νύν μου. AN. ψαύω καὶ δή.

OI. ὡς ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ

175

σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς.

152 ὡς ἐπεικάσαι MSS.: corr. Bothe.

153 προσθήσεις MSS.:

corr. Blaydes and Postgate.

156 προσπέσῃς MSS.: corr. Hermann.

161 τό Heath: τῶν L (τὸν τ.).

166 εἴ τιν' ξεῖς MSS.: but L has οἴσεις

superscript (prob. by S).

172 κ' οὐκάκούοντας L: κούκ' ἀκούοντας or

κούκ' ἀκούτας r: corr. Musgrave.

- στρ. β'.* ΧΟ. οὐ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἔδρανων, ἀγέρον, ἄκοντά τις ἄξει.
- ΟΙ. 2 ἔτ' οὖν; ΧΟ. ἔτι βανε πόρσω. 178
- ΟΙ. 3 ἔτι; ΧΟ. προβίβαξ, κούρα,
4 πόρσω· σὺ γὰρ ἀλεισ. 180
- ΑΝ. 5 ~~~ | ~~~ | -~ | L | -
- ΟΙ. 6 --- |
- ΑΝ. 7 ~ | ~~~ | -~ | - A]
8 ἔπεο μάν, ἔπε ὡδ' ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ, ἢ σ' ἄγω.
- ΟΙ. 9 -> | ~~~ | L | - A]
- ΧΟ. 10 τόλμα ξεῦνος ἐπὶ ξένης,
11 ὡ τλάμων, δ τι καὶ πόλις 185
12 τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῦν
13 καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.
- σύστ. γ'.* ΟΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖ,
ἴν' ἀν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες
τὸ μὲν εἴποιμεν, τὸ δ' ἀκούσαιμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν. 190
- ἀντ. β'.* ΧΟ. αὐτοῦ, μηκέτι τοῦδ' αὐτοπέτρου βήματος
ἔξω πόδα κλίνῃς.
- ΟΙ. 2 οὔτως; ΧΟ. ἄλις, ως ἀκούεις.
- ΟΙ. 3 ἡ ἑσθῶ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου 195
4 λᾶος βραχὺς ὀκλάσας.
- ΑΝ. 5 πάτερ, ἐμὸν τόδ'· ἐν ἡσυχαίᾳ
- ΟΙ. 6 ίώ μοι μοι.
- ΑΝ. 7 βάσει βάσιν ἄρμοσαι,
8 γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν.
- ΟΙ. 9 ὅμοι δύσφρονος ἄτας. 202

178 ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ; MSS.: Bothe del. ἔτι προβῶ.—ἐπιβαίνε MSS.: corr. Reiske. 190 εἴποιμεν...ἀκούσαιμεν L: εἴπωμεν...ἀκούσωμεν A.
192 ἀντοπέτρου MSS.: corr. Musgrave. 195 ἡ'σθῶ L, with γρ. ἡ στῶ;
197 ἐν ἡσυχίᾳ MSS.: corr. Reisig. 199 ἄρμόσαι MSS.: corr. Elmsley.

ΧΟ. 10 ὡς τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,
11 αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν;
12 τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' ἀν
13 σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν;

ἀνομοιοιδ- ΟΙ. ὡς ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ ΧΟ. τί τόδ'
στρ. ἀπεννέπεις, γέρον; 205

ΟΙ. μή, μή μ' ἀνέρη τίς εἴμι, μηδ' ἐξετάσῃς πέρα
ματεύων.

ΧΟ. τί τόδ'; ΟΙ. αἰνὰ φύσις. ΧΟ. αὔδα. ΟΙ. τέκνου,
ῶμοι, τί γεγώνω;

ΧΟ. τίνος εἰς σπέρματος, ὡς ξένε, φώνει, πατρόθεν. 215

ΟΙ. ὕμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνου ἐμόν;

ΑΝ. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.

ΟΙ. ἀλλ' ἐρώ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.

ΧΟ. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.

ΟΙ. Λαῖον ἵστε τιν'; ὡς. ΧΟ. ίοὺ ιού. 220

ΟΙ. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; ΧΟ. ὡς Ζεῦ.

ΟΙ. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; ΧΟ. σὺ γὰρ ὅδ' εἰ;

ΟΙ. δέος ἵσχετε μηδὲν δσ' αὐδῶ.

ΧΟ. ίώ, ὡς ὡς. ΟΙ. δύσμορος. ΧΟ. ὡς ὡς.

ΟΙ. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

ΧΟ. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙ. ἀ δὲ υπέσχεο ποῖ καταθήσεις;

ΧΟ. οὐδενὶ μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται

ῶν προπάθη τὸ τίνειν.

ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα

παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν.

σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος αὐθις ἄφορμος
ἔμᾶς

210 μὴ μή μ' MSS.: corr. Hartung. 212 τί τόδε; ΟΙ. δεινὰ
MSS.: corr. Wunder. 217 βαίνεις Triclinius: μένεις L, A, vulg.

219 μέλλετ' L (μέλλετέ γ' Triclinius): corr. Hermann. 220 Λαῖον
ἵστε τιν' ἀπέγονον; MSS.: corr. Reisig.

χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος
ἔμῷ πόλει προσάψῃς.

235

ΑΝ. ὦ ξένοι αἰδόφρονες,
ἀλλ' ἐπεὶ γεραὸν [ἀλαὸν] πατέρα
τόνδ' ἐμὸν οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων ἀτοντες αὐδάν,
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἵκετεύομεν,
ὦ ξένοι, οἰκτίραθ', ἀ
πατρὸς ὑπὲρ τούμοῦ μόνου ἄντομαι,
ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὡς τις ἀφ' αἴματος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι. ἐν ὑμμι γὰρ ὡς θεῷ
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἵτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἵδοις ἀν ἀθρῶν βροτῶν
δοτις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι,
ἐκφυγεῖν δύναιτο.

245

ΧΟ. ἀλλ' ἵσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἵσου
οἰκτίρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες οὐ σθένοιμεν ἀν
φωνεῦν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

255

ΟΙ. τέ δῆτα δόξης ἢ τέ κληδόνος καλῆς
μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται,
εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας

260

238 ἀλαὸν, which was inserted in the text of L by S, is absent from A and most of the other MSS. 243 τούμοῦ μόνου Hermann: τοῦ μόνου L, A, vulg.: τούμοῦ (without μόνον) Triclinius. τοῦδ' ἀμμόρου conj. J. 247 ὑμμι Bergk: ὑμᾶν MSS. 251 λέχος Reiske: λόγος MSS. 260 τάς γ' Roman editor of scholia (J. A. Lascaris), A.D. 1518: τάς τ' L, A: τὰς T.

εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν;
κάμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν; οἵτινες βάθρων
ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες εἴτ' ἐλαύνετε,
δονομα μόνον δείσαντες· οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ' οὐδὲ τάργα τάμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἡ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ὦν οὖνεκ' ἐκφοβεῖ με· τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἀν ὁδὸς ἐγνυγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἵν' ἰκόμην,
ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ώσπερ με κάνεστήσαθ', ὁδε σώσατε,
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἴτα τοὺς θεοὺς
μοίραις ποεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὔσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δέ του
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαιμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,
ἄλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκέτην ἔχέγγυον,
ῥύον με κάκφύλασσε· μηδέ μου κάρα
τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
ἢκω γὰρ ἴερὸς εὔσεβής τε καὶ φέρων
διησιν ἀστοῖς τοῖσδε· ὅταν δ' ὁ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών,
τότε εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ
μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνουν κακός.

XO. ταρβεῖν μέν, ω γεραιέ, τάνθυμήματα

278 μοίραις L, A, vulg.: μοίρας r.

πολλή 'στ' ἀνάγκη τάπο σοῦ· λόγοισι γάρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτα μοι διειδέναι.

295

OI. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

XO. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν
ὅς κάμε δεῦρ' ἐπεμψει οἰχεται στελῶν.

OI. ιἱ καὶ δοκεῦτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν
ἢ φροντίδ' ἔξειν, αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας;

300

XO. καὶ κάρθ', ὅταν περ τούνομ' αἴσθηται τὸ σόν.

OI. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τούπος ἀγγελῶν;

XO. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἐπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀΐων,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γάρ, ὡς γέρον, τὸ σὸν 305
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεὶ βραδὺς
εὔδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

OI. ἀλλ' εὐτυχῆς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει
ἔμοί τε· τίς γάρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;

AN. ὡς Ζεῦ, τί λέξω; ποῦ φρενῶν ἐλθω, πάτερ;

310

OI. τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη; AN. γυναιχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἀστον, Αἴτναιας ἐπὶ¹
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ;

315

ἀρ' ἔστιν; ἀρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γυνώμη πλανᾶ;
καὶ φημὶ κάποφημι κούκ· ἔχω τί φῶ.
τάλαινα·

οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὁμμάτων
σαίνει με προσστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι 320
μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

OI. πῶς εἰπας, ὡς παῖ; AN. παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
ζμαιμον· αὐδῆ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

300 αὐτὸν ὡστ' Porson: ἀπόνως τ' L, vulg.

321 ἔστι δῆλον MSS.: ἔστι ἀδελφὸν conj. Herwerden, Jacobs.

ΙΣΜΗΝΗ.

ωδισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ³²⁵
 ἥδιστα προσφωνήμαθ', ως ὑμᾶς μόλις
 εὐροῦσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

- OI. ω τέκνου, ἥκεις; ΙΣ. ω πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν.
 OI. τέκνου, πέφηνας; ΙΣ. οὐκ ἀνευ μόχθου γέ μοι.
 OI. πρόσφαυσον, ω παι. ΙΣ. θιγγάνω δυοῖν ὅμοῦ.
 OI. ω σπέρμ' ὄμαιμον. ΙΣ. ω δυσάθλιαι τροφαί. 330
 OI. ή τῆσδε κάμοῦ; ΙΣ. δυσμόρουν τ' ἐμοῦ τρίτης.
 OI. τέκνου, τί δ' ἥλθες; ΙΣ. σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ.
 OI. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων γ' αὐτάγγελος,
 ξὺν φῷτερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
 OI. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦν νεανίαι πονεῦν; 335
 ΙΣ. εἴσ' οὐπέρ εἰσι· δεινὰ τάν κείνοις ταῦν.
 OI. ω πάντ' ἔκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
 φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς·
 ἔκει γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
 θακοῦσιν ἴστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι 340
 τᾶξω βίου τροφεῖα πορσύνοντος ἀεί.
 σφῶν δ', ω τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῦν τάδε,
 κατ' οἰκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι,
 σφῶ δ' ἀντ' ἔκείνων τάμα δυστήνου κακὰ
 ὑπερπονεῦτον. ή μὲν ἔξ ὅτου νέας 345
 τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,
 ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἀσιτος νηλίποις τ' ἀλωμένη,
 πολλοῖσι δ' ὅμβροις ἥλιου τε καύμασι 350
 μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἥγεῖται τὰ τῆς

327—330 Order in MSS., 327, 330, 328, 329: corr. Musgrave.
 331 δυσμόρου δ' MSS.: corr. Markland. 336 δεινὰ δ' ἔκείνοις L¹,
 δεινὰ δ' ἐν κείνοις L⁵: δεινὰ τάκείνοις τ: corr. Schaefer.

οίκοι διαιτησ, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.

σὺ δ', ὁ τέκνουν, πρόσθεν μὲν ἔξικον πατρὶ¹
μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρᾳ,
ἀ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, φύλαξ δέ μοι
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἔξηλαυνόμην·

νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ²
φέρουσα; τίς σ' ἔξηρεν οἴκοθεν στόλος;
ἥκεις γάρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

IΣ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφήν,
παρεῖστ' ἐάσω· δις γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῦν καὶ λέγουσ' αὐθις πάλιν.
ἀ δ' ἀμφὶ τοῦν σοῦν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἔστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.

πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε
θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·

νῦν δ' ἐκ θεῶν του κάλιτηρίου φρενὸς
εἰσῆλθε τοῦν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακή,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χώ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων
ἀποστερίσκει, κάξελῆλακεν πάτρας.

ο δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον "Αργος βὰς φυγὰς προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
ώς αὐτίκ' "Αργος ἦ τὸ Καδμείων πέδον
τιμῇ καθέξον ἦ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

355 μον MSS.: corr. J. 367 ἔρως T. Tyrwhitt, Musgrave: ἔρις MSS.
371 κάλιτηρίου Toup: κάξαλιτηροῦ L, κάξ ἀλιτηροῦ A: κάξαλητηροῦ or κάξ
ἀλητηροῦ r. 381 καθέξον (from καθέξων) A, Brunck: καθέξων L, vulg.

- ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὡς πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅπου θεοὶ³⁸³
πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
 ΟΙ. ἥδη γὰρ ἔσχεις ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεοὺς
ώραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε;
 ΙΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὡς πάτερ, μαντεύμασιν.
 ΟΙ. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
 ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὔσοιας χάριν.³⁸⁹⁰
 ΟΙ. τίς δ' ἀν τοιοῦντος ὑπ' ἀνδρὸς εὐν πράξειεν ἄν;
 ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
 ΟΙ. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ;
 ΙΣ. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦντι, πρόσθε δ' ὠλλυσαν.
 ΟΙ. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ.
 ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιοῦν κούχῳ μυρίου χρόνου.³⁹⁵
 ΟΙ. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.
 ΙΣ. ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ μβαίνης ὄρων.⁴⁰⁰
 ΟΙ. ή δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου;
 ΙΣ. κείνοις δὲ τύμβοις δυστυχῶν δὲ σὸς βαρύς.
 ΟΙ. κακεύ θεοῦ τις τοῦτο γ' ἀν γνώμη μάθοι.
 ΙΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι, μηδὲ ἵν' ἀν σαυτοῦ κρατοῖς.⁴⁰⁵
 ΟΙ. ή καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
 ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐὰ τοῦμφυλον αἷμά σ', ὡς πάτερ.
 ΟΙ. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε.
 ΙΣ. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
 ΟΙ. πολας φανείσης, ὡς τέκνον, συναλλαγῆς;
 ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.⁴¹⁰

383 ὅπου Elmsley (in text), Hartung: ὅποι L, vulg.: ὅπη r. 390 εὐ-
σοιας schol.: εὐνοιας MSS. 391 ὑπ' om. L, add. A and most MSS.
 405 κρατῆς MSS.: corr. Brunck.

- ΟΙ. ἀ δ' ἐνέπεις, κλύουσά τοῦ λέγεις, τέκνουν;
 ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας.
 ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
 ΙΣ. ὥς φασίν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον. 415
 ΟΙ. παίδων τις οὐν ἥκουστε τῶν ἐμῶν τάδε;
 ΙΣ. ἄμφω γ' ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.
 ΟΙ. καθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος
 τούμοῦ πόθου προῦθεντο τὴν τυραννίδα;
 ΙΣ. ἀλγῷ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ, φέρω δ' ὅμως. 420
 ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοί σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην
 ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
 αὐτοῦ γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 ἥς νῦν ἔχονται κάπαναίρονται δόρυ·
 ώς οὖτ' ἀν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425
 μείνειεν, οὗτ' ἀν οὐξεληλυθώς πάλιν
 ἔλθοι ποτ' αὐθις· οἴ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
 οὔτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
 οὐκ ἔσχον οὐδὲ ἥμυναν, ἀλλ' ἀνάστατος
 αὐτοῦν ἐπέμφθην κἀκεκρύχθην φυγάς. 430
 εἴποις ἀν ώς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
 πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
 οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
 διπηνίκ' ἔζει θυμός, ἥδιστον δέ μοι
 τὸ κατθανεῖν ἥν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις, 435
 οὐδεὶς ἔρωτ' ἐσ τόνδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
 χρόνῳ δ', δτ' ἥδη πᾶς ὁ μόχθος ἥν πέπων,
 κάμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἥμαρτημένων,
 τὸ τηνίκ' ἥδη τοῦτο μὲν πόλις βίᾳ 440
 ἥλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, οἱ δ' ἐπωφελεῖν,

421 τὴν πεπρωμένην γ: τῶν πεπραγμένων L. 424 κάπαναίρονται
 MSS.: corr. Hermann. 432 κατήνεσεν γ: κατηνύσεν L. 436 ἔρωτος
 τοῦδ' MSS.: corr. P. N. Papageorgius.

οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρί, δυνάμενοι τὸ δρᾶν
οὐκ ἡθέλησαν, ἀλλ’ ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἥλώμην ἀεί.
ἐκ τοῦνδε δ’, οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις 445
διδωσιν αὐτοῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου
καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν.
τῷ δ’ ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ’ οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, 450
οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἤξει. τοῦτ’ ἐγῳδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ ἀκούων συννοῶν τε τὰξ ἐμοῦ
παλαίφαθ’ ἀμοὶ Φοῖβος ἥνυσσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ 455
μαστῆρα, κεῖ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἔαν γὰρ ὑμεῖς, ὡς ξένοι, θέληθ’ ὁμοῦ
προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν ποεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
σωτῆρ’ ἀρεῖσθε, τοῖς δ’ ἐμοῖς ἔχθροῖς πόνους. 460

ΧΟ. ἐπάξιος μέν, Οἰδίποους, κατοικτίσαι,
αὐτός τε παῖδές θ’ αἴδ’. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ’ ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙ. ὡς φίλταθ’, ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει. 465

ΧΟ. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ’ ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.

ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὡς ξένοι, διδάσκετε.

ΧΟ. πρῶτον μὲν ἴρδας ἔξ αειρύτου χοὰς
κρήνης ἐνεγκοῦ, δι’ ὁσίων χειρῶν θιγών. 470

ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ’ ἀκήρατον λάβω;

451 οὕτε σφιν MSS.: corr. Hermann. 453 τά τ’ ἔξ ἐμοῦ MSS.: corr. Heath. 457 θέλητέ μοι L, vulg.: θέλητέ μοι τ: corr. Dindorf.
458 πρὸ σταῖσι ταῖς L: σὺν ταῖσι ταῖς A, vulg.: corr. Dindorf.

- XO. κρατήρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
ών κράτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
- OI. θαλλοῦσιν, ἡ κρόκαισιν, ἡ ποίω τρόπῳ;
- XO. οἰδ̄ σὺ νεαρᾶς νεοπόκρι μαλλῷ λαβών. 475
- OI. εἰεν[°] τὸ δὲ ἐνθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρή;
- XO. χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἔω.
- OI. ἡ τοῦσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
- XO. τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δὲ ὄλον.
- OI. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. 480
- XO. ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
- OI. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;
- XO. τρὶς ἐννέ αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεὶς ἐλαίας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
- OI. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ. 485
- XO. ὡς σφας καλοῦμεν Εὔμενίδας, ἐξ εὔμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἵτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἀπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἐπειτ' ἀφέρπειν ἀστροφος. καὶ ταῦτα σοι 490
δράσαντι θαρσῶν ἀν παρασταίην ἐγώ.
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ω̄ ξέν', ἀμφὶ σοὶ.
- OI. ω̄ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
- AN. ἥκούσαμέν τε χῶ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
- OI. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν 495
τῷ μὴ δύνασθαι μῆδ' ὄρᾶν, δυοῖν κακοῖν·
σφῶν δὲ ἀτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἴμαι κάντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν, ἦν εὔνους παρῆ.
ἄλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με 500
μὴ λείπετ· οὐ γὰρ ἀν σθένοι τούμὸν δέμας
ἔρημον ἔρπειν οὐδὲ ὑφηγητοῦ δίχα.

475 σὺ add. Bellermann.

499 ἐκτείνουσαν MSS.: corr. Canter.

502 ὑφηγητοῦ δ' ἀνεν L, vulg. (γ' ἀνεν T): corr. Hermann.

- IΣ. ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
χρῆσται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
- XO. τούκεῖθεν ἄλσους, ω̄ ξένη, τοῦδε. ἦν δέ του 505
σπάνιν τιν' ἶσχης, ἔστ' ἐποικος, δῆς φράσει.
- IΣ. χωροῖμ' ἀν ἐς τόδε· Ἀντιγόνη, σὺ δὲ ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδὲ εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν. 509
- στρ. α'*. XO. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἥδη κακόν, ω̄
ξεῖν, ἐπεγείρειν.
- 2 ὅμως δὲ ἔραμαι πυθέσθαι
- OI. 3 τί τοῦτο;
- XO. 4 τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
5 ἀλγηδόνος, ἀ̄ ξυνέστας.
- OI. 6 μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης
7 τᾶς σᾶς ἀ πέπονθ' ἀναιδῆ. 515
- XO. 8 τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
9 χρήζω, ξεῖν, δρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.
- OI. 10 ὕμοι.
- XO. 11 στέρξον, ἰκετεύω.
- OI. 12 φεῦ φεῦ.
- XO. 13 πείθου· κάγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις. 520

- ἀντ. α'*. OI. ἥνεγκ' οὖν κακότατ', ω̄ ξένοι, ἥνεγκ' ἀέκων μέν,
θεὸς Ἰστω,
2 τούτων δὲ αὐθαίρετον οὐδέν.
- XO. 3 ἀλλ' ἐς τί;
- OI. 4 κακῷ μὲν εὐνῷ πόλις οὐδὲν ἴδριν
5 γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ. 525
- XO. 6 ἡ ματρόθεν, ω̄ς ἀκούω,
7 δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

504 χρῆσται L¹, χρῆσται L^c, r. 516 τᾶς σᾶς· πέπονθ' έργυ' ἀναιδῆ
MSS. (τᾶς σᾶς L): corr. Reisig. 522 ἥνεγκον κακότατ' MSS.: corr.
R. Whitelaw.—ἥνεγκον ἀκῶν MSS.: corr. Martin, Bergk.

ΟΙ. 8 ἄλμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
9 ὁ ξεῖν· αὐται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν

ΧΟ. 10 πῶς φήσ; 530

ΟΙ. 11 παῖδε, δύο δ' ἄτα

ΧΟ. 12 ω̄ Ζεῦ.

ΟΙ. 13 ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ωδῆνος.

στρ. β'. ΧΟ. σαὶ τ' εἴσ' ἄρ' ἀπόγονοί τε καὶ

ΟΙ. 2 κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί. 535

ΧΟ. 3 ίώ. ΟΙ. ίὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν.

ΧΟ. 4 ἔπαθες ΟΙ. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

ΧΟ. 5 ἔρεξας ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐδεξ-
άμην

6 δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος 540

7 ἐπωφελήσας πόλεος ἔξελέσθαι.

ἀντ. β'. ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον

ΟΙ. 2 τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟ. 3 πατρός; ΟΙ. παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας, ἐπὶ νόσῳ
νόσον.

ΧΟ. 4 ἔκανες ΟΙ. ἔκανον· ἔχει δέ μοι 545

ΧΟ. 5 τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐγὼ
φράσω.

6 καὶ γὰρ ἄν, οὓς ἐφόνευσ', ἔμ' ἀπώλεσαν·

7 νόμῳ δὲ καθαρός, ἄϊδρις ἐς τόδ' ἥλθον.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος

Θησεὺς κατ' ὄμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλῃ πάρα. 550

530 μὲν add. Elmsley. 532 παῖδες MSS.: corr. Elmsley.

534 σαὶ τ' ἄρ' εἰσὶν L: σαὶ τ' ἄρ' εἰσ' A: corr. J. 541 ἐπωφέλησα

MSS.: corr. J.—πόλεως MSS.: corr. Hermann. 547 καὶ γὰρ ἄλλους

ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα (or κάπωλεσα) MSS.: corr. Mekler. 550 ἀπε-

στάλῃ MSS.: corr. Dindorf.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἰματηρὰς δύματων διαφθορὰς
ἔγνωκά σ', ὡς πᾶν Λαῖον, τανῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδε ἀκούων μᾶλλον ἔξεπίσταμαι.
σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα
δηλοῦτον ἡμῖν ὅνθ' ὃς εἴ, καὶ σ' οἰκτίσας
θέλω περέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἀν πρᾶξιν τύχοις
λέξας ὅποιας ἔξαφισταίμην ἐγώ.
ὅς οἰδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ῶσπερ σύ, χῶς εἰς πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἡθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρᾳ.
ῶστε ξένον γ' ἀν οὐδέν' ὅνθ', ωσπερ σὺ νῦν,
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὅν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

- OI. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν ώστε βραχέῖ ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς
καὶ γῆς ὅποιας ἥλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
ῶστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν
εἰπεῖν ἂν χρήζω, χῶς λόγος διοίχεται.
- ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸν νῦν δίδασχ', δῶπας ἀν ἐκμάθω. 575
- OI. δώσων ἱκάνω τούμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὅψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.

557 περέσθαι Reisig: τι ἔρεσθαι L (τι τ), σ' ἔρεσθαι T. 562 ὡς
οἰδά γ' MSS.: corr. Dindorf. 563 χῶς εἰς Dobree: χῶστις MSS.
574 διοίχεται τ: διέρχεται L, A.

- ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
 ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που. 580
 ΘΗ. ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
 ΟΙ. ὅταν θάνω γὰρ καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.
 ΘΗ. τὰ λοίσθι αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δὲ ἐν μέσῳ
 ἥ ληστιν ἵσχεις ἡ δι' οὐδενὸς ποεῖ.
 ΟΙ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. 585
 ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μὲν ἔξαιτεν χάριν.
 ΟΙ. δρα γε μῆν· οὐ σμικρός, οὔχ, ἀγὼν ὅδε.
 ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόιων κάμοῦ λέγεις;
 ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖστι, ἄναξ, χρήζουστι με.
 ΘΗ. ἀλλ' εἰ θέλοντά γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν. 590
 ΟΙ. ἀλλ' οὐδέ, ὅτ' αὐτὸς ἥθελον, παρίεσταν.
 ΘΗ. ὁ μῶρε, θυμὸς δὲ ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
 ΟΙ. δταν μάθης μου, νουθέτει, τανῦν δὲ ἔα.
 ΘΗ. δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.
 ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῦς κακά. 595
 ΘΗ. ἡ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;
 ΟΙ. οὐ δῆτ'. ἐπεὶ πᾶς τοῦτο γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
 ΘΗ. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἡ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;
 ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
 πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι 600
 πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ως πατροκτόνῳ.
 ΘΗ. πῶς δῆτά σ' ἄν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;
 ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἔξαναγκάσει στόμα.
 ΘΗ. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
 ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί. 605
 ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἄν τάμα κάκείνων πικρά;
 ΟΙ. ὁ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,

588 κάμοῦ Schneidewin: ἡ μοῦ MSS. 589 κεῖστι ἀναγκάζουσι με
 L, A, vulg. (κεῖστι ἀναγκάζουσι με τ): corr. Kayser. 590 θέλοντά
 γ' τ: θέλοντ' ἄν γ' L, A, vulg. ■

τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατῆς χρόνος.

φθίνει μὲν ἵσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος, 610

θινήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,

καὶ πνεῦμα ταῦτὸν οὐποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν

φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.

τοῖς μὲν γὰρ ἥδη τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ

τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καυθίς φίλα. 615

καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ

καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος

χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἵων,

ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα

δόρει διασκεδάσιν ἐκ σμικροῦ λόγου· 620

ἴν' οὐμὸς εὔδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς

ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,

εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χώρ Διὸς Φοῖβος σαφής.

ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἥδυν τάκινητ' ἔπη,

ἔα μ' ἐν οἶσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον 625

πιστὸν φυλάσσων· κούποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς

ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων

τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

XO. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
γῇ τῇδ' ὅδ' ἄνηρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο. 630

ΘΗ. τίς δῆτ' ἀν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
κοινὴ παρ' ἡμῶν αἱέν ἐστιν ἐστία; 635

ἔπειτα δ' ἵκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος

γῇ τῇδε κάμοι δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.

ἄγω σεβισθεὶς οὐποτ' ἐκβαλὼ χάριν

τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπολιν κατοικιῶ.

εἰ δ' ἐνθάδ' ἥδυν τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νυν

τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα

617 τὰ London ed. of 1722: τε οὐ τὲ MSS. 632 ὅτῳ Suidas (s. v.
δορύξενος): ὅτου MSS. 637 ἔμπαλιν MSS.: corr. Musgrave.

τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, διδωμί σοι
κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομα.

- ΟΙ. ω Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.
ΘΗ. τί δῆτα χρήξεις; ή δόμους στείχειν ἐμούς;
ΟΙ. εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' οἱ χῶροι ἐσθ' ὅδε,
ΘΗ. ἐν φ' τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.

ΟΙ. ἐν φ' κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων.

- ΘΗ. μέγ' ἀν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.
ΟΙ. εἴ σοι γ' ἀπερ φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντι μοι.

ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

- ΟΙ. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι.
- ΘΗ. οὔκουν πέρα γ' ἀν οὐδὲν ή λόγῳ φέροις.

ΟΙ. πῶς οὖν ποήσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;

ΟΙ. ἥξουσιν ἄνδρες ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙ. ὅρα με λείπων ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἀ χρή με δρᾶν.

- ΟΙ. ὄκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τούμδον οὐκ ὄκνεῖ κέαρ.
- ΟΙ. οὐκ οἰσθ' ἀπειλὰς ΘΗ. οἰδ' ἐγώ σε μή τινα

ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' οἱ νοῦς ὅταν
αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τάπειλήματα.

κείνοις δ' ἵσως κεὶ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν
τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἰδ' ἐγώ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.
θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κάνευ τῆς ἐμῆς

γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προύπεμψέ σε·

ὅμως δὲ κάμοῦ μὴ παρόντος οἰδ' ὅτι

τούμδον φυλάξει σ' δνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

στρ. α. ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας

2 ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,

3 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'

4 ἀ λίγεια μινύρεται

5 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὸν
 6 χλωρᾶς ὑπὸ βάσσαις,
 7 τὸν οἰνωπὸν ἔχουσα κισσὸν
 8 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
 9 φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
 10 ἀνήνεμόν τε πάντων
 11 χειμώνων· ἵν' ὁ βακχιώτας
 12 ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 13 θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθῆναις.

675

680

ἀντ. α'. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
 2 ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ ἀεὶ¹
 3 νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
 4 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὁ τε
 5 χρυσαυγὴς κρόκος· οὐδ' ἄϋπνοι
 6 κρῆναι μινύθουσιν
 7 Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
 8 ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 9 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 10 ἀκηράτῳ σὺν ὅμβρῳ
 11 στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
 12 χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἀ
 13 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

685

690

στρ. β'. ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, 694
 2 οὐδ' ἐν τῷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώποτε
 βλαστὸν
 3 φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτοποιόν,
 4 ἐγχέων φόβημα δαΐων,
 5 ὃ τῷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ,
 6 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.

700

674 τὸν οἰνωπὸν ἀνέχουσα (made from οἰνωπὰν ἔχουσα) L, vulg.: οἰνώπαν ἔχουσα r: corr. Erfurdt. 680 θεαῖς MSS.: corr. Elmsley. 698 ἀχείρωτον A: ἀχείρητον L.—αὐτόποιον MSS.: corr. J.

- γ τὸ μέν τις οὐ νεαρὸς οὐδὲ γῆρας
 8 συνναίων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρῶν
 κύκλος
 9 λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 705
 10 χάρι γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ἀντ. β'. ἄλλον δ' αἰνον ἔχω ματροπόλει τῷδε κράτιστον, 707
 2 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὔχημα
 μέγιστον,

3 εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον. 711

4 ὡς παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς

5 τόδ' εἰσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδάν,

6 ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν

7 πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγνιαῖς. 715

8 ἀ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα
 πλάτα

9 θρῷσκει, τῶν ἑκατομπόδων

10 Νηρήδων ἀκόλουθος.

ΑΝ. ὡς πλεῖστ' ἐπαίνουις εὐλογούμενον πέδον, 720
 νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.

ΟΙ. τί δ' ἔστιν, ὡς παῖ, καινόν; ΑΝ. ἀσσον ἔρχεται
 Κρέων ὅδ' ἥμιν οὐκ ἀνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙ. ὡς φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
 φαίνοιτ' ἀν ἥδη τέρμα τῆς σωτηρίας. 725

ΧΟ. θάρσει, παρέσται· καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγώ,
 τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

702 οὗτε νεαρὸς οὗτε MSS.: corr. Porson. 703 συνναίων Blaydes:
 σημαίνων MSS. 704 ὁ γὰρ εἰς αἰὲν ὄρῶν L, vulg.: corr. Hermann.
 710 χθονὸς add. Porson. 721 σὸν ..δὴ Nauck: σοὶ...δὴ L: σοὶ...
 δεῖ A, vulg. 726 ἐγώ L (with κυρῶ superscript by S): κυρῶ A, vulg.

ΚΡΕΩΝ.

ἀνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
ὅρῳ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου. 730

δὲ μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
ἢκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς, ἐπεὶ
γέρων μέν εἴμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην 735
πείσων ἐπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
οὐκ ἐξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ^{τού}
πάντων κελευσθείς, οῦνεχ' ἥκει μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως.
ἀλλ', ὡς ταλαιπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ 740
ἴκον πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεώς
καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ,
ὅσφπερ, εἴ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν
κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῦς κακοῖς, γέρον,
ὅρων σε τὸν δύστηνον δύντα μὲν ξένον, 745
ἀεὶ δ' ἀλήτην κάπι προσπόλου μιᾶς
βιοστερῆ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας
οὐκ ἄν ποι' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξι, θσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,
ἀεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα 750
πτωχῷ διαιτη, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
ἔμπειρος, ἀλλὰ τούπιόντος ἀρπάσαι.
ἄρ' ἄθλιον τοῦνειδος, ὡς τάλας ἐγώ,
ώνειδισ' ἐστὶ κάμε καὶ τὸ πᾶν γένος;
ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τάμφανη κρύπτειν. σύ νυν 755
πρὸς θεῶν πατράων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ
κρύψον, θελήσας ἀστυν καὶ δόμους μολεῦν

τοὺς σοὺς πατρώους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δὲ οἰκοὶ πλέον
δίκη σέβοιτ’ ἄν, οὐσα σὴ πάλαι τροφός.

760

- OI. ὡς πάντα τολμῶν κάποια παντὸς ἀν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾶ κάμε δεύτερον θέλεις
ἔλειν ἐν οἷς μάλιστ’ ἀν ἀλγοῖην ἀλούς;
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς 765
νοσοῦνθ’, ὅτ’ ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῦν χθονός,
οὐκ ἥθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν,
ἀλλ’ ἦνίκ’ ἥδη μεστὸς ἡ θυμούμενος,
καὶ τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
τότ’ ἔξεώθεις καξέβαλλες, οὐδέ σοι 770
τὸ συγγενὲς τοῦτ’ οὐδαμῶς τότ’ ἦν φίλον.
νῦν τ’ αὐθις, ἦνίκ’ εἰσορᾶς πόλιν τέ μοι
ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾶ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
καίτοι τίς αὗτη τέρψις, ἄκοντας φιλεῖν; 775
ῶσπερ τις εὶς σοὶ λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοίη μηδὲ ἐπαρκέσαι θέλοι,
πλήρη δὲ ἔχοντι θυμὸν ὃν χρήζοις, τότε
δωροῦθ’, ὅτ’ οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι.
ἄρ’ ἀν ματαίου τῆσδ’ ἀν ἥδονῆς τύχοις;
τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δὲ ἔργοισιν κακά.
φράσω δὲ καὶ τοῖσδ’, ὡς σε δηλώσω κακόν.
ἥκεις ἔμ’ ἄξων, οὐχ ἵν’ ἐσ δόμους ἄγης,
ἀλλ’ ὡς πάραυλον οἰκίσης, πόλις δέ σοι 785
κακῶν ἄνατος τῆσδ’ ἀπαλλαχθῆ χθονός.
οὐκ ἔστι σοι ταῦτ’, ἀλλά σοι τάδ’ ἔστ’, ἐκεῖ
χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί.

779 φέροι τις φέρει (with οἱ above) L, A.

786 τῆσδ’ Scaliger: τῶνδ’ MSS.

- ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. 790
- ἀρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
πολλῷ γ', ὅσῳπερ κάκ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβου τε καύτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ.
τὸ σὸν δ' ἀφίκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν 795
κάκ' ἀν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
ἀλλ' οἰδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἦθι·
ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἀν κακῶς
οὐδ' ὡδ' ἔχοντες ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα.
- KP. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐσ τὰ σά, 800
ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον, ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
- OI. ἐμοὶ μέν ἔσθ' ἥδιστον εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
πείθειν οἷός τ' εἰ μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
- KP. ω δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει; 805
- OI. γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἰδ' ἐγὼ
δίκαιον, ὅστις ἔξ ἅπαντος εὖ λέγει.
- KP. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
OI. ώς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
KP. οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νοῦς ἵσος καὶ σοὶ πάρα. 810
- OI. ἅπειθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
φύλασσ' ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
- KP. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους
οἵ ἀνταμείβει ρήματ', ἣν σ' ἔλω ποτέ,—
- OI. τίς δ' ἀν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίᾳ; 815
- KP. ἢ μὴν σὺ κάνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει.
- OI. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
- KP. παιδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἔπειμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

792 κάκ Doederlein: ἐκ L, vulg.: καὶ A. 808 τὸ καΐρια Suidas
(s. v. χωρὶς). 816 τοῦδε Musgrave: τῶνδε MSS.

ΟΙ. οῖμοι. ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε. 820
 ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μακροῦ
 χρόνου.

ΟΙ. ἵω ξένοι, τί δράσετ'; ἢ προδώσετε,
 κούκ έξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γάρ τὰ νῦν
 δίκαια πράσσεις οὕθ' ἀ πρόσθεν εἴργασαι. 825

ΚΡ. ὑμῖν ἀν εἴη τήνδε καιρὸς ἔξάγειν
 ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.

ΑΝ. οῖμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
 θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; ΧΟ. τί δρᾶς, ξένε;

ΚΡ. οὐχ ἄφομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς. 830

ΟΙ. ω γῆς ἄνακτες. ΧΟ. ω ξέν', οὐ δίκαια δρᾶς.

ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.

στρ. ΟΙ. ἵω πόλις.

ΧΟ. 2 τί δρᾶς, ω ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς βάσανον
 εἰ χερῶν. 835

ΚΡ. 3 εἴργου. ΧΟ. σοῦ μὲν οὖ, τάδε γε μωμένου.

ΚΡ. 4 πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.

ΟΙ. 5 οὐκ ἡγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθεις χεροῦν
 6 τὴν παῖδα θᾶσσον. ΚΡ. μὴ πίτασσ' ἀ μὴ κρατεῖς.

ΧΟ. 7 χαλᾶν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.

ΧΟ. 8 πρόβαθ' ωδε, βάτε βάτ', ἔντοποι.
 9 πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει.

10 πρόβαθ' ωδέ μοι.

ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ω ξένοι ξένοι.

ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἰ μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι. 845

ΟΙ. ὅρεξον, ω παῖ, χεῖρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.

ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; ΟΙ. ω τάλας ἐγώ, τάλας.

ΚΡ. οὐκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι

821 τήνδε γ' MSS. : corr. Bothe. 837 πημαλνεῖς MSS.: corr. Porson.

841 ωδε, βάτε] ωδ' ἐμβάτε MSS.: corr. Triclinius.

όδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὅν ἐγὼ 850
 ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὅν δυώς,
 νίκα. χρόνῳ γάρ, οἰδ' ἐγώ, γνώσει τάδε,
 ὅθιούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὕτε νῦν καλὰ·
 δρᾶς οὕτε πρόσθεν εἰργάσω, βίᾳ φίλων
 ὅργῃ χάριν δούς, ή σ' ἀεὶ λυμαίνεται. 855

XO. ἐπίσχεις αὐτοῦ, ξεῖνε. KP. μὴ ψαύειν λέγω.
 XO. οὕτοι σ' ἀφήσω, τῶνδέ γ' ἐστερημένος.
 KP. καὶ μεῖζον ἄρα ρύσιον πόλει τάχα
 θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ τούτοιν μόναιν.
 XO. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; KP. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών. 860
 XO. δεινὸν λέγοις ἄν. KP. τοῦτο νῦν πεπράξεται.
 XO. ἦν μή γ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθη.
 OI. ὁ φθέγμ' ἀναιδές, η σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;
 KP. αὐδῶ σιωπᾶν. OI. μὴ γὰρ αἴδε δαιμονες
 θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἄρᾶς ἔτι· 865
 ὃς μ', ω κάκιστε, ψιλὸν δύμ' ἀποσπάσας
 πρὸς δύμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.
 τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
 ὁ πάντα λεύσσων "Ηλιος δοίη βίον
 τοιοῦτον οἶον κάμε γηράναι ποτε. 870

KP. ὄρâτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
 OI. ὄρῶσι κάμε καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτε
 ἔργοις πεπονθῶς ρήμασίν σ' ἀμύνομαι.
 KP. οὕτοι καθέξω θυμόν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ
 κεὶ μοῦνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς. 875

Δυτ. OI. ίώ τάλας.

XO. 2 ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν.
 KP. 3 δοκῶ. XO. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν.

861 λέγοις L, A: λέγεις τ. ἀν add. Hermann.

865 τῆς London ed. 1747: γῆς MSS. (from 862).

- KP. 4 τοῖς τοι δικαιόις χώ βραχὺς νικᾶ μέγαν. 880
 OI. 5 ἀκούεθ' οὐα φθέγγεται; ΧΟ. τά γ' οὐ τελεῖ.
 6 Ζεύς μοι ξυνίστω. KP. Ζεύς γ' ἀν εἰδείη, σὺ
 δ' οὖ.
- XO. 7 ἀρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; KP. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.
 XO. 8 ἵω πᾶς λεώς, ἵω γᾶς πρόμοι,
 9 μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
 10 περῶσ' οἴδε δῆ.
- ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τέ τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
 βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
 τοῦδ' ἐπιστάτη Κολωνοῦ; λέξαθ', ως εἰδῶ τὸ πᾶν,
 οὐ χάριν δεῦρ' ἥξα θᾶσσον ἡ καθ' ἡδονὴν ποδός. 890
 OI. ω φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
 πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
- ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.
 OI. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
 ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. 895
 ΘΗ. πῶς εἶπας; OI. οἴλα περ πέπονθ' ἀκήκοας.
 ΘΗ. οὔκουν τις ως τάχιστα προσπόλων μολὼν
 πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεών
 ἄνυππον ἵππότην τε θυμάτων ἄπο
 σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι
 μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὄδοι,
 ώς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ.
 ἴθ', ως ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγώ,
 εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἥκον ἦς ὅδ' ἄξιος,
 ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἀν ἐξ ἐμῆς χερός. 905

882 Ζεύς μοι ξυνίστω add. J.—Ζεύς ταῦτ' ἀν εἰδείη, σὺ δ' οὐ MSS.:
 corr. Hartung (who supplies τοτῷ μέγας Ζεύς before these words).
 886 περῶσι δή L, vulg.: περῶσι δῆτα Triclinius: corr. Elmsley.
 906 οὐ μεθῆκ' ἀν A: οὐδ' ἀφῆκ' ἀν L (but with οὐ μεθῆκ' ἀν in marg.,
 written prob. by the first hand). .

νῦν δ' οὖσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισι κούκ ἀλλοισιν ἀρμοσθήσεται.

οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἀν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσης ἄγων·

ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως

οὐθ' ὅν πέφυκας αὐτὸς οὕτε σῆς χθονός,
ὅστις δίκαι ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν

κάνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἴτ' ἀφεὶς

τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύριον ὅδ' ἐπεισπεσῶν
ἄγεις θ' ἀ χρήζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ.

καὶ μοι πόλιν κένανδρον ἡ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, κάμψησον τῷ μηδενί.

καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαιδευσαν κακόν·

οὐ γάρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν,
οὐδὲ ἀν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο

συλῶντα τάμα καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἰκτήρια.

οὔκουν ἔγωγ' ἀν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
οὐδὲ εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,

ἀνευ γε τοῦ κραίνουτος, ὅστις ἦν, χθονὸς
οὐθ' εἶλκον οὔτ' ἀν ἥγον, ἀλλ' ἥπιστάμην

ξένον παρ' ἀστοῖς ως διαιτᾶσθαι χρεών.

σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος

γέρονθ' ὄμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.

εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παιᾶς ως τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά,

εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κούχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι

τῷ νῷ θ' ὄμοίως κάπο τῆς γλώσσης λέγω.

XO. ὁρᾶς ἵν' ἥκεις, ως ξέν'; ως ἀφ' ὅν μὲν εἰ
φαίνει δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.

- KP. ἐγὼ οὗτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν νέμων,
ῳ τέκνου Αἰγέως, οὗτ' ἀβουλον, ώς σὺ φής, 940
τοῦργον τόδ' ἔξεπραξα, γυγνώσκων δ' ὅτι
οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἀν ἐμπέσοι
ξῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ἥδη δ' ὁθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
κάναγνον οὐ δεξοίατ', οὐδὲ ὅτῳ γάμοι
ξυνόντες ηύρεθησαν ἀνόσιοι τέκνων. 945
τοιούτον αὐτοῖς Ἀρεος εὔβουλον πάγον
ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὅνθ', δις οὐκ ἔἶ
τοιούσδε ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
ῳ πίστιν ἵσχων τήνδ' ἔχειρούμην ἄγραν. 950
καὶ ταῦτ' ἀν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἡράτο καὶ τῶμῷ γένει·
ἀνθ' ὧν πεπονθώς ἡξίουν τάδε ἀντιδρᾶν.
θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γηράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἀπτεται. 955
πρὸς ταῦτα πράξεις οἶον ἀν θέλης· ἐπεὶ
έρημία με, κεὶ δίκαιος ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσδε ὥν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
- OI. ὡς λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς, 960
πότερον ἐμοῦ γέροντος ἡ σαντοῦ, τόδε;
ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἀς ἐγὼ τάλας
ἥνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ' ἀν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι. 965
ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἀν ἔξεύροις ἐμοὶ
ἄμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου
τάδε εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ¹
χρησμοῖσιν ἴκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν, 970
945 κάναγνον A: κάνανδρον L, vulg.—δεξαλατ' MSS.: corr. Elmsley.

πῶς ἀν δικαίως τοῦτ' ὄνειδίζοις ἐμοί,
 δούτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός,
 οὐ μητρὸς εἰχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ;
 εἰ δ' αὖ φανεῖς δύστηνος, ώς ἐγὼ ^{φάνην,}
 ἐς χεῖρας ἥλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον, 975
 μηδὲν ξυνιεὶς ὡν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 πῶς ἀν τό γ' ἀκον πρᾶγμ' ἀν εἰκότως ψέγοις;
 μητρὸς δέ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
 οὗσης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
 οἶους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 980
 σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
 ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὥμοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα, καὶ τεκοῦσά με
 αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
 ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ 985
 κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν. ἐγὼ δέ νιν
 ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὕτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
 γάμοισιν οὕθ' οὐδεὶς αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι
 φόνους πατρώους ἐξονειδίζων πικρῶς. 990
 ἐν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὡν σ' ἀνιστορῶ.
 εἴ τις σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 κτείνοι παραστάς, πότερα πυνθάνοι ἀν εἰ
 πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι ἀν εὐθέως;
 δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον 995
 τίνοι ἀν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.
 τοιαῦτα μέντοι καύτὸς εἰσέβην κακά,
 θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
 ψυχὴν ἀν οἷμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 σὺ δ', εἴ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἄπαν καλὸν 1000
 λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,

977 πῶς γ' ἀν MSS.: corr. Elmsley.

989 ἐμφορεῖς L (with ο written over ε by an early hand): ἐμφέρεις A.

τοιαῦτ' ὁνειδίζεις με τῷνδ' ἐναυτίον.
καὶ σοι τὸ Θησέως ὅνομα θωπεῦσαι καλόν,
καὶ τὰς Ἀθήνας ὡς κατώκηνται καλῶς.
καὶ θ' ὡδὸς ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλαυθάνει, 1005
ὅθουνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τῷδε ὑπερφέρει.
ἀφ' ἣς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ
αὐτὸν τὸν ἔχειρον τὰς κόρας τὸν οὔχει λαβὼν.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεάς ἐμοὶ 1010
καλῶν ἴκνοῦμαι καὶ κατασκῆπτω λιταῖς
ἔλθειν ἀρωγοὺς ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθης
οἶων ὑπὸ ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.

ΧΟ. ὁ ξενός, ὡνᾶξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δὲ ἀμυναθεῖν. 1015
ΘΗ. ἄλις λόγων· ως οἱ μὲν ἔξειργασμένοι
σπεύδουσιν, ἡμεῖς δὲ οἱ παθόντες ἔσταμεν.
ΚΡ. τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποεῖν;
ΘΗ. ὃδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῦ, πομπὸν δὲ ἐμὲ
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῦσδε ἔχεις 1020
τὰς παῖδας ἡμῖν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοὶ·
εἰ δὲ ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἄλλοι γάρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδε ἐπεύξωνται θεοῖς.
ἄλλας ἔξυφηγον· γνῶθι δὲ ὡς ἔχων ἔχει 1025
καὶ σ' εἰλε θηρῶνθ' ή τύχη· τὰ γάρ δόλῳ
τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σφέζεται.
κούκ ταλλον ἔξεις εἰς τόδ· ως ἔξοιδά σε
οὐ ψιλὸν οὐδὲ ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν, 1030

1007 τιμᾶς MSS. (the à made in L from ἄ): corr. Turnebus.—τῷδ' Kuhnhardt: τοῦδ' L, vulg.: τοῦθ' Γ. 1016 ἔξηρπασμένην L (-ην made from -οι): ἔξηρπασμένοι Γ: corr. F. W. Schmidt. 1019 δέ με MSS.: corr. Hermann. 1021 ἡμῶν MSS.: corr. Elmsley.

ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὡν ἔδρας τάδε.
ὰ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἐνὸς ποῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.

νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τὰ νῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι χῶτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;

KP. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὡν ἐρεῖς ἐμοί·
οἴκοι δὲ χῆμεῖς εἰσόμεσθ' ἢ χρὴ ποεῦν.

ΘΗ. χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμίν, Οἰδίπους,
ἔκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
ἢν μὴ θάνω γὰρ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

OI. ὅναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.

στρ. α'. ΧΟ. εἴην ὅθι δαίων

2 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ

1045

3 τὸν χαλκοβόαν Ἀρη

4 μείξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίας

5 ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς,

6 οὐ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη

1050

7 θνατοῖσιν, ὡν καὶ χρυσέα

8 κλῆγις ἐπὶ γλώσσῃ βέβακε

9 προσπόλων Εὔμολπιδᾶν·

10 ἔνθ' οἵμαι τὸν ἐγρεμάχαν

11 Θησέα καὶ τὰς διστόλους

1055

12 ἀδμῆτας ἀδελφὰς

13 αὐτάρκει τάχ' ἐμμείξειν βοᾶ

14 τούσδ' ἀνὰ χώρους·

ἀντ. α'. ἢ που τὸν ἐφέσπερον

2 πέτρας νιφάδος πελῶσ'

1060

3 Οἰάτιδος εἰς νομόν,

1050 σεμναὶ MSS.: corr. Valckenaer.

1061 εἰς νομόν Hartung: ἐκ νομοῦ MSS.

- 4 πώλοισιν ἡ ριμφαρμάτοις
 5 φεύγοντες ἀμίλλαις.
 6 ἀλώσεται· δεινὸς ὁ προσχώρων "Αρης,
 7 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
 8 πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός,
 9 πᾶσα δὲ ὄρμάται καθεῖσ'
 10 ἀμπυκτήρια στομίων
 11 ἄμβασις, οὐ τὰν ἴππιαν
 12 τιμῶσιν Ἀθάναν
 13 καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
 14 'Ρέας φίλον νιόν.

- στρ. β'. ἔρδουσ' ἡ μέλλουσιν; ώς 1074
 2 προμνάται τί μοι
 3 γνώμα τάχ' ἀντάσειν
 4 τὰν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δὲ εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαί-
 μων πάθη.
 5 τελεῖ τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἀμαρ·
 6 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων. 1080
 7 εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
 8 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμ' ἄνωθ' ἀγώνων
 9 αἰωρήσασα τούμδον ὅμμα.

- ἀντ. β'. ἵω θεῶν πάνταρχε, παντ- 1085
 2 ὄπτα Ζεῦ, πόροις
 3 γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
 4 σθένει πινικείω τὸν εὔαγρον τελειώσαι λόχον,

- 1068 καθεῖσ' Schneidewin: κατ' MSS. 1069 ἀμπυκτήρια φάλαρα
 πώλων MSS.: corr. Wecklein. (Bothe and Hermann had deleted φάλαρα.)
 1074 ἔρδουσιν MSS.: corr. Elmsley. 1076 ἀντάσειν Buecheler: ἀν-
 δώσειν MSS. 1077 τὰν δεινὰ τλάσαν δεινὰ δὲ εὑρουσᾶν MSS.: corr. Reisig
 (from schol..in L).—αὐθαίμων Bothe: αὐθομαίμων MSS. 1083 ἄνωθ'
 Hermann: αὐτῶν δὲ MSS. 1084 αἰωρήσασα Dindorf (έωρήσασα Wun-
 der): θεωρήσασα MSS. 1085 f. ἵω Ζεῦ πάνταρχε θεῶν | παντόπτα
 πόροις MSS.: corr. J. 1088 ἐπινικεῖω σθένει L: ἐπινίκωι σθένει r:
 corr. Hermann.

5 σεμνά τε πᾶς Παλλὰς Ἀθάνα.

1090

6 καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω

7 καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὄπαδὸν

8 ὀκυπόδων ἐλάφων στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς

9 μολεῖν γὰρ τὰδε καὶ πολίταις.

1095

ῳ̄ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ̄ σκοπῷ̄ μὲν οὐκ ἔρεῖς

ώς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ

τάσδ' ἀσσον αὐθις ὥδε προσπολουμένας.

OI. ποῦ ποῦ; τί φής; πῶς εἴπας; AN. ὡ̄ πάτερ πάτερ,
τίς ἀν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἵδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

1100

OI. ὡ̄ τέκνου, ἡ̄ πάρεστον; AN. αἴδε γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν φιλτάτων τ' ὄπαόνων.

OI. προσέλθετ', ὡ̄ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε.

1105

AN. αἰτεῖς ἀ̄ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ̄ χάρις.

OI. ποῦ δῆτα, ποῦ̄ στόν; AN. αἴδ' ὁμοῦ πελάζομεν.

OI. ὡ̄ φίλτατ' ἔρνη. AN. τῷ̄ τεκόντι πᾶν φίλον.

OI. ὡ̄ σκῆπτρα φωτός. AN. δυσμόρου γε δύσμορα.

OI. ἔχω τὰ φίλτατ', οὐδ' ἔτ' ἀν πανάθλιος
θανὼν ἀν εἴην σφῶν παρεστώσαιν ἐμοῖ.
ἔρείσατ', ὡ̄ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον
ἐμφύντε τῷ̄ φύσαντι, κάναπνεύσατον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.

καὶ μοι τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ώς βράχιστ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἔξαρκει λόγος.

1110

AN. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
οὐ κάστι τοῦργον· τούμδον ὥδ' ἔσται βραχύ.

1112 ἀμφιδεξιὸν L, ἀμφὶ δεξιὸν r: corr. Mudge. 1113 ἐμφύνσᾳ L
(made by S from ἐμφύνσᾳ: a later hand has restored the acute accent, but
without deleting the circumflex): ἐμφύνσα vulg., ἐμφῦτε A: corr. Mudge.—
κάναπνεύσατον L, vulg.: κάναπνεύσατον r: corr. J. 1118 καὶ σοι τε
τοῦργον τούμδον ἔσται βραχύ L: (so the other mss., except that L² has καὶ
σοι γε: T and Farn., ἔσται δὴ βραχύ:) corr. Wex.

- ΟΙ. ὡς ξεῖνε, μὴ θαύμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
τέκν' εἰ φαινέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον. 1120
ἐπίσταμαι γὰρ τὴνδε τὴν ἐς τάσδε μοι
τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἔξεσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ' ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς 1125
μόνοις παρ' ὑμῖν ηὔρον ἀνθρώπων ἐγὼ
καὶ τούπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῦσδε τοῖς λόγοις τάδε·
ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σὲ κούκ ἄλλον βροτῶν.
καὶ μοι χέρ', ὠναξ, δεξιὰν δρεξον, ὡς 1130
ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἀν ἄθλιος γεγώς
θιγένη θελήσαιμ ἀνδρὸς φ τίς οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδ' οὖν ἔάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν 1135
μόνοις οἵον τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλουν δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ημέρας.
- ΘΗ. οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
τέκνοισι τερφθεὶς τοῦσδε, θαυμάσας ᔁχω, 1140
οὐτ' εἰ πρὸ τούμοῦ προϋλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη·
βάρος γὰρ ήμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ᔁχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ· ὅν γὰρ ὥμοσ' οὐκ ἐψευσάμην 1145
οὐδέν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰρ πάρειμ ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χῶπως μὲν ἄγων ἥρέθη, τί δεῖ μάτην

1130 χέρ' A: χαῖρ' L.

1132 πῶς σ' Hermann: πῶς δ' MSS.

1141 οὐτ' Elmsley: οὐδ' MSS.

1148 χῶπως μὲν ἄγων οὗτος ὥρέθη, τί

δεῖ μάτην MSS.: οὗτος del. Heath.

κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καύτὸς ἐκ τούτοιν ξυνών;
 λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1150
 στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
 σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·
 πρᾶγμα δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρωπον χρεών.

- OI. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
 ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὥν σὺ πυνθάνει. 1155
 ΘΗ. φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἐμπολιν
 οὐκ ὅντα, συγγενῆ δέ, προσπεσόντα πως
 βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' φῷ
 θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὠρμώμην ἐγώ.
 OI. ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι; 1160
 ΘΗ. οὐκ οἶδα πλὴν ἔν· σοῦ γάρ, ὡς λέγουσί μοι,
 βραχύν τιν' αἴτει μῦθον οὐκ ὅγκου πλέων.
 OI. ποιόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.
 ΘΗ. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μόνον
 αἴτειν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦροῦ ὁδοῦ. 1165
 OI. τίς δῆτ' ἀν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;
 ΟΗ. δρα κατ' Ἀργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενῆς
 ἔσθ', ὅστις ἀν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.
 OI. ὁ φίλατας, σχές οὖπερ εἰ. ΘΗ. τί δ' ἔστι σοι;
 OI. μή μου δεηθῆς. ΘΗ. πράγματος ποίου; λέγε. 1170
 OI. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὃς ἔσθ' ὁ προστάτης.
 ΘΗ. καὶ τίς ποτ' ἔστιν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμι τι;
 OI. παῖς οὐμός, ὡναξ, στυγνός, οὐ λόγων ἐγὼ
 ἀλλιστ' ἀν ἀνδρῶν ἔξανασχοίμην κλύων.
 ΘΗ. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἢ μὴ
 χρήζεις; τί σοι τοῦδ' ἔστὶ λυπηρὸν κλύειν;
 OI. ἔχθιστον, ὡναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
 καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν.

1164 μόνον Vauvilliers: μολόντ' MSS. 1165 τ' add. Vauvilliers.

1169 ὁ φίλατας L (ἐπίσχες A): corr. Heath. 1176 τοῦδ' Elmsley: τοῦτ' MSS.

- ΘΗ. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἔξαναγκάζει, σκόπει·
μή σοι πρόνοι' ἥ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. 1180
- ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεὶ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ¹¹⁸⁵
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἢ βούλεται,
καὶ νῷν ὑπεικε τὸν καστίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίᾳν παρασπάσει
γνώμης, ἢ μή σοι συμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι κακῶς
ἡνρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὡς πάτερ,
θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς. 1190
- ἀλλ' ἔασον· εἰσὶ χάτέροις γοναὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὁξύς, ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπωδαῖς ἔξεπάδονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει
πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἄπαθες.
κἄν κεῖνα λεύσσης, οἰδ' ἐγώ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν ως κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τάνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὄμμάτων τητώμενος. 1200
- ἀλλ' ἡμὶν εἴκε· λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῆζουσιν, οὐδὲ αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
- ΟΙ. τέκνουν, βαρεῖαν ἡδονὴν νικάτε με
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῶν φίλον. 1205
μόνουν, ξέν', εἴπερ κεῖνος ωδὲ ἐλεύσεται,
μηδὲὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε.

1187 κακῶς Hermann: καλῶς MSS.

corr. Dawes.

1190 δυσσεβεστάτων MSS.:

1191 θέμις conj. Dawes. 1192 ἀλλ' αὐτὸν οΓ
ἀλλ' αὐτὸν MSS.: corr. London ed. of 1722.

L, οὐ βιαια r, vulg.: corr. Musgrave.

1199 οὐχὶ (sic) βιαια

- ΘΗ. ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δἰς χρῆζω κλύειν,
 ὥ πρέσβυ· κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δ' ὡν
 σῶς ἵσθ', ἐάν περ κάμε τις σφῆς θεῶν. 1210
- στρ. ΧΟ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῆζει τοῦ μετρίου
 παρεὶς
 2 ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος
 ἔσται.
 3 ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἀμέραι κατέθεντο δὴ
 4 λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἀν ἴδοις ὅπου,
 5 δταν τις ἐς πλέον πέσῃ
 6 τοῦ δέοντος· δ' ἐπίκουρος ἴστοτέλεστος, 1220
 7 "Αἴδος δτε μοῖρ' ἀνυμέναιος
 8 ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,
 9 θάνατος ἐς τελευτάν.
- ἀντ. μὴ φῦναι τὸν ἄπαντα νικᾶ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῆ,
 2 βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει πολὺ δεύτερον ὡς
 τάχιστα. 1228
 3 ὡς εὗτ' ἀν τὸ νέον παρῆ κούφας ἀφροσύνας φέρον,
 4 τὶς πλαγὰ πολύμοχθος ἔξω; τὶς οὐ καμάτων ἔνι;
 5 φθόνος, στάσεις, ἔρις, μάχαι
 6 καὶ φόνοι· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε 1235
 7 πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον
 8 γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
 9 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
- ἐπ. ἐν ὥ τλάμων δδ', οὐκ ἐγὼ μόνος.
 πάντοθεν βόρειος ὥς τις 1240

1209 σὺ δὲ MSS. (in L δέ σε superscr. by S): corr. Dindorf. 1210 σῶν
 MSS.: corr. Scaliger. 1212 παρεὶς] πέρα conj. Schneidewin. 1220 τοῦ
 θέλοντος MSS.: corr. Reiske.—δ' ἐπίκουρος Hermann: οὐδ' ἐπι κοῦρος L: οὐδ' ἐπι κόρος A. 1226 κεῖθεν δθεν] κεῖσ' δπθεν conj. Blaydes.
 1231 πλαγὰ Herwerden: πλάγχη MSS. 1233 f. φόνοι...καὶ φθόνος
 MSS.: corr. Faehse.

ἀκτὰ κυματοπλὴς χειμερία κλονεῖται,
ώς καὶ τόνδε κατ' ἄκρας
δειναὶ κυματοαγένεις
ἀται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι,
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, 1245
αἱ δὲ ἀνατέλλοντος,
αἱ δὲ ἀνὰ μέσσαν ἀκτῶν,
αἱ δὲ ἐννυχιὰν ἀπὸ Ριπάν.

AN. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ως ἔοικεν, ὁ ξένος,
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὃ πάτερ, δι' ὄμματος 1250
ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὥδ' ὁδοιπορεῖ.

OI. τίς οὐτος; AN. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμη, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἵμοι, τί δράσω; πότερα τάμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὄρῶν 1255
πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
σὺν σφῷν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
ἐσθῆτι σὺν τοιᾶδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς
γέρων γέροντι συγκατῷκηεν πίνος
πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δὲ ὄμματοστερεῖ 1260
κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἄσσεται·
ἀδελφὰ δέ, ως ἔοικε, τούτοισι φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
ἄγῳ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω.
καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς 1265
ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τάμα μὴ ἔξ ἄλλων πύθῃ.
ἄλλ' ἔστι γάρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,

1248 αἱ δὲ νυχιὰν L (νυχιὰν r): corr. Lachmann from schol.

1259 πίνος Scaliger: πόνος MSS. 1266 τάμα Reiske: τᾶλλα MSS.

παρασταθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
τι συγάσ;

1270

φώνησον, ὡς πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῆς.
οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἀ μηνίεις φράσας;
ὡς σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινήσαι πατρὸς
τὸ δυσπρόσοιστον κάπροσήγορον στόμα,
ώς μή μ' ἀτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
οὕτως ἀφῆ με, μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

1275

ΑΝ. λέγ', ὡς ταλαιπωρ', αὐτὸς ὅν χρείᾳ πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι
ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

1280

ΠΟ. ἀλλ' ἔξερω· καλῶς γὰρ ἔξηγεῖ σύ μοι·
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὡδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ό τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ¹
λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἔξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὡς ξένοι, βουλήσομαι
καὶ τοῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοὶ.
ἀ δ' ἡλθον ἥδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρῷας ἔξελήλαμαι φυγάς,

1285

τοῖς σοῖς πανάρχοις οὖνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῆ. πεφυκὼς ἥξίουν γεραιτέρᾳ.

ἀνθ' ὅν μ' Ἐτεοκλῆς, ὅν φύσει νεώτερος,
γῆς ἔξέωσεν, οὕτε νικήσας λόγῳ
οὕτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών,
πόλιν δὲ πείσας. ὅν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω.
ἔπειτα κάπο μάντεων ταύτη κλύω.

1290

1300

1279 οὕτως μ' ἀφῆ γε MSS.: corr. Dindorf.

ἐπεὶ γάρ ἡλθον "Αργος ἐς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν "Αδραστον πενθερόν, ξυνωμότας
ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσαιπερ Ἀπίας
πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί,
ὅπως τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον
ξὺν τοῦσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἰεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
σοὶ προστροπαίους, ὡς πάτερ, λιτὰς ἔχων
αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
οἷς νῦν σὺν ἑπτὰ τάξεσιν σὺν ἑπτά τε
λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν·
οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὄδοις·
ὁ δεύτερος δ' Αἴτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἰππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὑχεται κατασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν πυρί·
ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὅρνυται,
ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
μητρὸς λοχευθείς, πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
ἐγὼ δὲ σός, κεὶ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθείς, σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν "Αργους ἀφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἰκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι
μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὄρμωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τούμοῦ πρὸς καστηνήτου τίσιν,
ὅς μ' ἐξέωσε κάπεσύλησεν πάτρας.
εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
οἷς ἀν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.

1319 πυρὶ L, vulg.: τάχα A, R.

πρός νύν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων
αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν, ἐπεὶ
πτωχὸι μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ· 1335
ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
κάγω, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἔξειληχότες.
ὅ δὲ ἐν δόμοις τύραννος, ω̄ τάλας ἐγώ,
κοινὴ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
δν, εἰ σὺ τὴμῇ ξυμπαραστήσει φρενί, 1340
βραχεῖ σὺν ὅγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
ῶστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
στήσω δὲ ἐμαυτόν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
κομπεῖν, ἄνευ σοῦ δὲ οὐδὲ σωθῆναι σθένω. 1345

XO. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ', Οἰδίπους,
εἰπὼν ὅποια ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.

OI. ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες τῆσδε δημοῦχοι χθονός,
μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεύς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους, 1350
οὐ τὰν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·
νῦν δὲ ἀξιωθεὶς εἰσὶ κάκούσας γέρει
τοιαῦθ' ἀ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον·
ὅς γέ, ω̄ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἀ νῦν δὲ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1355
τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδε ἀπήλασας
κάθηκας ἀπολιν καὶ στολὰς ταῦτας φορεῖν,
ἀς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτε ἐν πόνῳ
ταῦτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
οὐ κλαυστὰ δέ ἔστιν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1360
τάδε, ἔωσπερ ἀν ζῷ, σοῦ φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδε ἔθηκας ἔντροφον,

1337 ἔξειληχότες r, Brunck: ἔξειληχότες L, vulg. 1340 ξυμπαρα-
στήσεις L, vulg. (-στήσῃ r): corr. Reiske. 1348 δημοῦχοι L¹ (-ος L^s).
δημοῦχος the other MSS. 1361 ἔωσπερ Reiske: ὕσπερ MSS.

σύ μ' ἔξεωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εὶ δ' ἔξεφυσα τάσδε μὴ μαυτῷ τροφοὺς 1365
τὰς παιᾶς, ἦ τὰν οὐκ ἀν ἦ, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δ' αἴδε μ' ἐκσώζουσιν, αἴδ' ἐμαὶ τροφοί,
αἴδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν.
ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κούκ ἐμοῦ πεφύκατον.
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὐ τί πω 1370
ώς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινοῦνται λόχοι
πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρείψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἴματι
πεσεῖ μιαυθεὶς χώ σύναιμος ἔξ ἴσου.
τοιάσδ' ἀρὰς σφῶν πρόσθε τ' ἔξανήκ' ἐγὼ 1375
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
ἴν' ἀξιώτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ ἔξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδ' ἐφυτον. αἴδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων.
τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους 1380
κρατοῦσιν, εἴπερ ἔστιν ἡ παλαιόφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κάπάτωρ ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου 1385
δόρει κρατῆσαι μήτε νοστῆσαι ποτε
τὸ κοῦλον Ἀργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ¹
θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὐπερ ἔξελήλασαι.
τοιαῦτ' ἀρώμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
στυγνὸν πατρῶν ἐρεβος, ὡς σ' ἀποικίση,
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἀρη 1390
τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
καὶ ταῦτ' ἀκούσας στειχε, κάξαγγελλ' ἵων

1373 ἐρείψεις Turnebus: ἐρεῖ τις (or τις) MSS.

1386 δορὶ MSS.: corr. Reisig. 1389 τὸ Hermann: τοῦ MSS.

καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἄμα
πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

1395

XO. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σου, νῦν τ' ἵθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟ. οἵμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἵμοι δ' ἑταίρων· οἶον ἀρ' ὁδοῦ τέλος
Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ω̄ τάλας ἐγώ·

1400

τοιοῦτον οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τινι
ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν,
ἀλλ' ὅντ' ἀναυδον τῇδε συγκύρσαι τύχη.
ω̄ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε ταῦτ' ἀρωμένου,
μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται καὶ τις ὑμίν εἴς δόμους
νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κάν κτερίσμασιν.

1405

καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, δν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς οὓς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

1410

ΑΝ. Πολύνεικες, ἵκετεύω σε πεισθῆναι τί μοι.

ΠΟ. ω̄ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἄντιγόνη; λέγε.

1415

ΑΝ. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἀργος ω̄ς τάχιστά γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἶον τε. πῶς γὰρ αὐθις ἀν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταῦτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝ. τί δ' αὐθις, ω̄ παῖ, δεῖ σε θυμούσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟ. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ

1398 σον Wecklein: σοι MSS.

1402 τινι Tyrwhitt: τινα MSS.

1406 ταῦτ' Schrwald: τοῦδ' MSS.

1407 σφώ γ', ἐὰν Elmsley: σφῶν
γ' ἀν L, vulg.

1417 σέ γ' αὐτὸν MSS.: corr. Brunck.

1418 αὐθις
ἀν Vauvilliers: αὐθις αὐ MSS.

οῦτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝ. ὁρᾶς τὰ τοῦδ' οὖν ώς ἐς ὄρθὸν ἐκφέρει
μαντεύμαθ', δις σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῦν θροεῖ;

ΠΟ. χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα. 1426

ΑΝ. οἵμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τάνδρος, οἵ' ἐθέσπισεν;

ΠΟ. οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεα λέγειν. 1430

ΑΝ. οὗτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτα σοι δεδογμένα;

ΠΟ. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὄδὸς
ἔσται μέλουσα, δύσποτμός τε καὶ κακὴ

πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων.
σφὼ δ' εὐδοίη Ζεύς, τάδ' εἰ θανόντι μοι 1435

τελεῖτ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον.
μέθεσθε δ' ἥδη, χαίρετόν τ· οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόφεσθ' αὐθις. ΑΝ. ὦ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΟ. μή τοί μ' ὄδύρουν. ΑΝ. καὶ τίς ἀν σ' ὄρμωμενον
εἰς προῦπτον "Αιδηνού οὐ καταστένοι, κάσι; 1440

ΠΟ. εἰ χρή, θανοῦμαι. ΑΝ. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟ. μὴ πεῖθ' ἀ μὴ δεῖ. ΑΝ. δυστάλαινά τάρ' ἐγώ,
εἴ σου στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαιμονι
καὶ τῇδε φῦναι χάτέρᾳ. σφῶν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρώμαι μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακῶν. 1445
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἔστε δυστυχεῖν.

κομμός. ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἥλθέ μοι

στρ. α'. 2 κακὰ βαρύποτμα παρ' ἀλαοῦ ξένου,
3 εἴ τι μοῦρα μὴ κιγχάνει. 1450

4 ματᾶν γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.

1435 f. σφὼ Hermann: σφῶν MSS.—τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι | θανόντ' MSS.: corr. Lobeck. 1448 βαρύποτμα κακὰ MSS.: corr. J. H. H. Schmidt.

1450 κιγχάνη L (made from τυγχάνη, prob. by S): κιγχάνη ορ κιγχάνει r: corr. Hermann. 1451 ματᾶν Hermann: μάτην MSS.

5 ὅρῳ ὅρῳ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, στρέφων μὲν ἔτερα,
6 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὐθις αὔξων ἄνω. 1455
7 ἔκτυπεν αἰθήρ, ὁ Ζεῦ.

ΟΙ. ὁ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τάξιωμ' ἐφ' φῶ καλεῖς;

ΟΙ. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἀξεται 1460
βροντὴ πρὸς "Αιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ως τάχος.

ἀντ. α'. ΧΟ. μέγας, ἵδε, μάλ' ὅδ' ἐρείπεται
2 κτύπος ἄφατος διόβολος· ἐσ δ' ἄκραν
3 δεῦμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. 1465
4 ἔπτηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.
5 τί μὰν ἀφῆσει τέλος; δέδοικα δ· οὐ γὰρ ἄλιον
6 ἀφορμᾶ ποτ' οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς. 1470
7 ὁ μέγας αἰθήρ, ὁ Ζεῦ.

ΟΙ. ὁ παιᾶς, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτή, κούκέτ' ἔστ' ἀποστροφή.

ΑΝ. πῶς οἰσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙ. καλῶς κάτοιδ· ἀλλ' ως τάχιστά μοι μολὼν 1475
ἄνακτα χώρας τῆσδε τις πορευσάτω.

στρ. β'. ΧΟ. ἔα, ἵδοὺ μάλ' αὐθις ἀμφίσταται
2 διαπρύσιος δτοβος.

3 Ἰλαος, ὁ δαίμων, Ἰλαος, εἴ τι γὰ
4 ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων. 1480
5 ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἵδων

1454 στρέφων Hartung: ἐπει MSS. 1455 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ Canter from schol.: τάδε πήματ' MSS. 1462 f. ἵδε μάλα μέγας ἐρείπεται | κτύπος ἄφατος ὅδε | διόβολος MSS.: corr. J. 1469 δέδοικα δ' Nauck: δέδεια τόδ' L (δέδεια τόδ' r, vulg.): δέδεια δ' Triclinius. 1470 οὐδ' Heath: οὐκ MSS. 1477 ἔα] ἔα ἔα MSS.: corr. Bothe, Seidler. 1482 σοῦ τύχοιμι Cobet: συντύχοιμι MSS.

6 ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως·
7 Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

1485

ΟΙ. ἀρ' ἐγγὺς ἀνήρ; ἀρ' ἔτ' ἐμφύχου, τέκνα,
κιχήσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;

ΑΝ. τί δὲ ἀν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;

ΟΙ. ἀνθ' ὧν ἐπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.

1490

ἀντ. β'. ΧΟ. ίώ ίώ, παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκρα
2 περὶ γύαλ' ἐναλίῳ

3 Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις

4 βούθυτον ἔστιαν ἀγίζων, ἵκοῦ. 1495

5 ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ

6 δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών.

7 σπεῦσον, δῖσσ', ωναξ.

ΘΗ. τίς αὐτὸς παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡχεῖται κτύπος,
σαφῆς μὲν ἀστῶν, ἐμφανῆς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνός, ή τις ὀμβρία
χάλαξ ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

1500

ΟΙ. ἄναξ, ποθοῦντι προύφανης, καὶ σοὶ θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδε ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

1505

ΘΗ. τί δὲ ἐστίν, ὡς παῖ Λαέτου, νέορτον αὐτόν;

ΟΙ. ῥοπὴ βίου μοι· καὶ σ' ἅπερ ξυνήνεσα
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;

1510

ΟΙ. αὐτὸὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

1491 ff. ίώ ίώ Hermann: ίώ MSS.—ἄκρα | περὶ γύαλ' J.: ἄκραν | ἐπιγύ-
αλον (ορ ἐπὶ γύαλον) MSS. 1494 ποσειδωνίῳ Vat.: ποσειδανίῳ L,
vulg.: ποσειδανίῳ R. 1495 ἀγίζων A (and superscr. by S in L):
ἀγιάζων L. 1499 σπεῦσον add. Triclinius. 1501 ἀστῶν Reiske:
αὐτῶν MSS. 1506 θῆκε τῆσδε MSS.: corr. Heath.

ΘΗ. πῶς εἶπας, ὡς γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλά τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὅρῳ
κού ψευδόφημα· χῶτι χρὴ ποεῖν λέγε.

ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι
γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.

χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἔξηγήσομαι,
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὐ με χρὴ θανεῖν.

τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί,
μήθ' οὐ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
ώς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκῆν ὅδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῆ.

Ἄδ' ἔξαγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλης μόνος·

ώς οὔτ' ἀν ἀστῶν τῶνδ' ἀν ἔξείποιμί τῷ
οὔτ' ἀν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.

ἄλλ' αὐτὸς ἀεὶ σφέζε, χῶταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφικνῆ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν', ὁ δ' ἀεὶ τώπιόντι δεικνύτω.

χούτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
κὰν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.

θεοὶ γὰρ εὖ μὲν ὄψε δ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῆ.

δο μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.

χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τούκ θεοῦ παρόν,
στείχωμεν ἦδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.

ὦ παιδες, ὡδ' ἐπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὕσπερ σφὼ πατρί.

1515 στρέψαντα MSS.: corr. Pierson.

1541 μηδ' ἔτ' Reisig: μη δέ γ' L, vulg.

χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με
αὐτὸν τὸν ἴερὸν τύμβον ἔξευρεῖν, ἵνα
μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
τῇδ', ὥδε, τῇδε βάτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
Ἐρμῆς ὁ πομπὸς ἡ τε νερτέρα θεός.
ώ φῶς ἀφεγγέσ, πρόσθε πού ποτ' ἥσθ' ἐμόν,
νῦν δ' ἔσχατόν σου τούμδον ἅπτεται δέμας. 1545
ἥδη γάρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Ἄιδην· ἀλλά, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε χώρα θ' ἥδε πρόσπολοί τε σοὶ
εὐδαίμονες γένοισθε, καὶ πραξίᾳ
μέμνησθέ μου θανόντος εὔτυχεῖς ἀεί. 1550

στρ. ΧΟ. εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
2 καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
3 ἐννυχίων ἄναξ,
4 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ, λίστομαι 1555
5 ἀπονα μηδ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
6 ξένον ἔξανύσαι·
7 μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω
8 νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.
9 πολλῶν γάρ ἀν καὶ μάταν 1560
10 πημάτων ἰκνουμένων
11 πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὖξοι.

ἀντ. ὡς χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου
2 θηρός, δν ἐν πύλαισι
3 ταῖσι πολυξένοις 1565
4 εὐνᾶσθαι κνυζεῖσθαι τ' ἐξ ἄντρων
5 ἀδάματον φύλακα παρ' Ἄιδῃ

1561 ἀπονα μηδ' Wecklein: μήτ' ἐπιπόνω L: μήτ' (ορ μήποτ') ἐπίπονα r.
1562 ἔξανύσαι Vauvilliers: ἔκτανύσαι MSS. 1564 νεκρῶν Triclinius:
νεκύων MSS. 1565 f. πολλῶν γὰρ αὐτέρματ' ἀν | πημάτων ἰκνουμένον
conj. J. 1567 σφε Reiske: σε MSS. 1570 ταῖσι Bergk: φασλ
MSS. 1572 ἀδάμαστον L, vulg.: corr. Brunck.

6 λόγος αἰὲν ἔχει·
 7 τόν, ὡ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
 8 κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι
 9 ὁρμωμένῳ νερτέρας
 10 τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας·
 11 σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

1575

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνδρες πολῖται, ξυντομώτατον μὲν ἀν
 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
 ἀ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὐθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
 φράσαι πάρεστιν οὔτε τάργυρ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
 ΧΟ. ὀλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὡς λελοιπότα
 κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἔξεπίστασο.
 ΧΟ. πῶς; ἄρα θείᾳ κάπονῳ τάλας τύχῃ;
 ΑΓ. τοῦτ' ἐστὶν ἥδη κάποθαυμάσαι πρέπον.
 ως μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἴρπε, καὶ σύ που παρὼν
 ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδειὐδόφ φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἔξηγούμενος·
 ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὀδὸν
 χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
 ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
 κοίλου πέλας κρατήρος, οὗ τὰ Θησέως
 Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα·
 ἀφ' οὐ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου
 κοίλης τ' ἀχέρδου κάποδ λαίνου τάφου
 καθέζετ· εἰτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.

1580

1585

1590

1595

1573 ἔχει Triclinius: ἀνέχει L, vulg. 1574 τὸν Hermann: δν MSS.
 1578 αἰὲν δύπνον L¹, vulg.: αἰέν ψπνον L⁸. 1579 ξυντομώτατος MSS.:
 corr. Elmsley. 1584 ἀεὶ L: αἰεὶ A, vulg. 1586 τοῦτ' r: ταῦτ'
 L, vulg. 1588 ὑφηγητῆρος r: ὑφ' ἡγητῆρος L. 1595 ἐφ' οὐ
 μέσον MSS. (μέσον Vat.): corr. Brunck, Musgrave. 1597 ἔλυσε r:
 ἔδυσε L, vulg.

κάπειτ' ἀνσας παιδας ἡνώγει ρυτῶν
νδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
τὸ δὲ εὐχλόου Δήμητρος εἰς προσόψιον
πάγον μολοῦσαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ¹⁶⁰⁰
ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτι τ' ἔξησκησαν ἥ νομίζεται.
ἐπεὶ δὲ παντὸς εἰχε δρῶντος ἡδονὴν,
κούκην ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὅν ἐφίετο,¹⁶⁰⁵
κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
ρίγησαν ως ἥκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον, οὐδὲ ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
οἱ δὲ ως ἀκούει φθόγγον ἔξαιφνης πικρόν,¹⁶¹⁰
πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν· ὡς τέκνα,
οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμᾶν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
ὅλωλε γάρ δὴ πάντα τάμα, κούκέτι
τὴν δυσπόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·¹⁶¹⁵
σκληρὰν μέν, οἴδα, παιδες· ἀλλ' ἐν γάρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
τὸ γάρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἔξι ὅτου πλέον
ἥ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὖν τητώμεναι
τὸ λοιπὸν ἥδη τὸν βίον διάξετον.¹⁶²⁰
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
γόων ἀφίκοντ' οὐδὲ ἔτ' ὠρώρει βοή,
ἥν μὲν σιωπή, φθέγγα δὲ ἔξαιφνης τινὸς
θώξειν αὐτόν, ὥστε πάντας ὀρθίας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἔξαιφνης τρίχας.¹⁶²⁵
καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός·
ὡς οὗτος οὐτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τάπο σοῦ βραδύνεται.

1600 προσόψιον L: ἐπόψιον r, vulg.

1619 τὸν βίον] τὸν om. MSS., add. Elmsley. τοῦ βίου Suidas.

ό δ' ώς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδῷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. 1630
κάπει προσῆλθεν, εἴπεν· ὡ φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ὄρκίαν τέκνοις,
νῦμεις τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μήποτε προδώσειν τάσδ' ἑκάν, τελεῖν δ' ὅσ' ἀν
μέλλης φρουῶν εὖξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί. 1635
ό δ', ώς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
ψαύσας ἀμαυρᾶς χερσὶν ὡν παίδων λέγει·
ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ 1640
χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδὲ ἂ μὴ θέμις
λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἀλλ' ἔρπεθ' ώς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1645
ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὠμαρτοῦμεν, ώς δ' ἀπήλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἔξαπείδομεν
τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἄνακτα δ' αὐτὸν ὄμμάτων ἐπίσκιον 1650
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ώς δεινοῦ τινος
φόβου φανέντος οὐδὲ ἀνασχετοῦ βλέπειν.
ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ
δρώμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἄμα
καὶ τὸν θεῶν "Ολυμπον ἐν ταῦτῷ λόγῳ. 1655
μόρῳ δ' ὄποιῷ κεῖνος ὥλετ' οὐδὲ ἀν εἰς
θυητῶν φράσειε πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἔξεπραξεν οὔτε ποντία

1632 ὄρκιαν P. N. Papageorgius: ἀρχαῖαν MSS.

1640 φρενὶ Α: φέρειν L.

θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ,
ἀλλ' ἡ τις ἐκ θεῶν πομπός, ἡ τὸ νερτέρων
εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον·
ἀνὴρ γάρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις
ἀλγεινὸς ἔξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
θαυμαστός. εἴ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
οὐκ ἀν παρείμην οἶσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

XO. ποῦ δ' αἴ τε παῖδες χοί προπέμψαντες φίλων;

ΑΓ. αἵδ' οὐχ ἑκάς· γών γάρ οὐκ ἀσήμονες
φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὄρμωμένας.

στρ. α'. AN. αἰαῖ, φεῦ· ἔστιν ἔστι νῷν δὴ
2 οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή, πατρὸς ἔμφυτον
3 ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,
4 φῶτιν τὸν πολὺν
5 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
6 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
7 ἴδοντε καὶ παθούσα.

XO. 8 τί δ' ἔστιν; AN. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

XO. 9 βέβηκεν; AN. ως μάλιστ' ἀν ἐν πόθῳ λάβοις.

10 τί γάρ, ὅτῳ μήτ' Ἀρης
11 μήτε πόντος ἀντέκυρσεν,
12 ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν
13 ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον.
14 τάλαινα, νῷν δ' ὀλεθρία
15 νὺξ ἐπ' ὅμμασιν βέβακε. πῶς γάρ ἡ τιν' ἀπίλαν
16 γᾶν ἡ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου
17 δύσοιστον ἔξομεν τροφάν;

1662 ἀλύπητον] L has γρ. ἀλάμπετον written above by the first reviser (S), and this v. l. is in the text of F (cod. Par. 2886, late 15th cent.), which usually adopts his corrections.

1669 φθόγγοι σφε τοι: φθόγγοις δὲ L, vulg. 1677 ἔστιν μὲν Hermann: οὐκ ἔστι (or -ν) μὲν MSS. 1678 εἰ πόθῳ L, vulg. (ει πόθον τοι): corr. Canter. 1682 φερόμενον Kuhnhardt (-αι Hermann): φαινόμεναι L, vulg. (φαινόμενα τοι).

- ΙΣ. 18 οὐ κάτοιδα. κατά με φόνιος Ἀΐδας ἔλοι
 19 πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ 1690
 20 τάλαιναν· ώς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός.
 ΧΟ. 21 ὡ διδύμα τέκνων ἀρίστα, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ
 φέρειν,
 22 μηδ' ἔτ' ἄγαν φλέγεσθον· οὕτοι κατάμεμπτ'
 ἔβητον. 1695
- ἀντ. α'. ΑΝ. πόθος τοι καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. 1697
 2 καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον ἦν φίλον,
 3 δόποτε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 4 ὡ πάτερ, ὡ φίλος, ὡ τὸν ἀεὶ κατὰ
 5 γᾶς σκότου εἰμένος.
 6 οὐδέ γ' ἔνερθ' ἀφίλητος ἐμοί ποτε
 7 καὶ τὰδε μὴ κυρήσῃς.
- ΧΟ. 8 ἔπραξεν; ΑΝ. ἔπραξεν οἶον ἥθελεν.
 ΧΟ. 9 τὸ ποῖον; ΑΝ. ἀς ἔχρηζε γᾶς ἐπὶ ξένας 1705
 10 ἔθανε· κοίταν δὲ ἔχει
 11 νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν,
 12 οὐδὲ πένθος ἔλιπτ' ἀκλαυτον.
 13 ἀνὰ γὰρ ὅμμα σε τόδ', ὡ πάτερ, ἐμὸν
 14 στένει δακρῦν, οὐδὲ ἔχω 1710
 15 πῶς με χρῆ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ'
 ἄχος.
 16 ὕμοι, γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζει, ἀλλ'
 17 ἔρημος ἔθανες ὠδέ μοι.

1688—1692 οὐ κάτοιδα...βιωτός. The MSS. give these vv. to Antigone:
 Turnebus restored them to Ismene. 1694 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ φέρειν
 Wecklein: τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς | φέρειν χρὴ MSS. 1695 μηδ' ἔτ'
 ἄγαν Bellermann: μηδ' ἄγαν οὔτω MSS. 1697 τοι add. Hartung.
 1698 ὁ μηδαμῆι δὴ τὸ φίλον φίλον L (A has δ instead of ὁ): corr. Brunck.
 1702 οὐδέ γ' ἔνερθ' Wecklein: οὐδὲ γέρων MSS. 1709 ἀνὰ γὰρ
 Hermann: ἀεὶ γὰρ MSS. 1713 ὕμοι Wecklein: ιὼ μὴ MSS.

IΣ.	18 ὡ̄ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος αὐθις ὥδ̄	
	υ - υ - η	1715
19	- υ - υ - υ - υ	
	20 ἐπαμμένει σέ τ', ὡ̄ φίλα, τὰς πατρὸς ὥδ̄ ἐρήμας;	
XΟ.	21 ἀλλ̄ ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε τὸ τέλος, ὡ̄ φίλαι, βίου,	
	22 λήγετε τοῦδ̄ ἄχους· κακῶν γάρ δυσάλωτος οὐδεὶς.	
στρ. β'. AN.	πάλιν, φίλα, συθῶμεν.	IΣ. ὡ̄ς τί ρέξομεν;
AN.	2 ὕμερος ἔχει με.	IΣ. τίς;
AN.	3 τὰν χθόνιον ἔστιαν ιδεῖν	
IΣ.	4 τίνος; AN. πατρός, τάλαιν' ἐγώ.	
IΣ.	5 θέμις δὲ πῶς τάδ̄ ἔστι; μῶν	
	6 οὐχ ὄρᾶς; AN. τί τόδ̄ ἐπέπληξας;	1725
IΣ.	7 καὶ τόδ̄, ω̄ς AN. τί τόδε μάλ' αὐθις;	
IΣ.	8 ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός.	
AN.	9 ἄγε με, καὶ τότ̄ ἐπενάριξον.	
IΣ.	10 αἰαῖ· δυστάλαινα, ποῦ δῆτ'	
	11 αὐθις ὥδ̄ ἐρημος ἄπορος	1735
	12 αἰῶνα τλάμον' ἔξω;	

ἀντ. β'. ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΑΝ. ἀλλὰ ποι φύγω;
 ΧΟ. 2 καὶ πάρος ἀπέφυγε ΑΝ. τί;
 ΧΟ. 3 τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. 1740
 ΑΝ. 4 φρονῶ. ΧΟ. τί δῆθ' ὅπερ νοεῖς;
 ΑΝ. 5 ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους
 6 οὐκ ἔχω. ΧΟ. μηδέ γε μάτευε.
 ΑΝ. 7 μόγος ἔχει. ΧΟ. καὶ πάρος ἐπεῖχε.

1715 After *aὐθίς ὁδός* the MSS. add ἔρημος ἀπόρος, prob. borrowed from
 1735. To fill the lacuna J. H. H. Schmidt conj. ἀνόλβιος. 1717 ἐπ-
 αμμένει Hermann: ἐπιμένει MSS. 1724 βέξουμεν A: βέξωμεν L, vulg.
 1733 ἐνάριξον L, vulg. (*ἐξενάριξον r.*): corr. Elmsley. 1736 τλάμων
 MSS.: corr. Hermann. 1739 f. καὶ πάρος ἀπεφεύγετον | σφῶιν τὸ μὴ
 πίτνειν κακῶς L, vulg. (*μὴ om. L²*): corr. Hermann. 1741 ὅπερ νοεῖσι
 Graser: ὑπερνοεῖσι MSS. 1744 ἐπεῖχε Wunder: ἐπει MSS.

- AN. 8 τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δὲ ὑπερθεν. 1745
 ΧΟ. 9 μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.
 AN. 10 φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὡς Ζεῦ;
 11 ἐλπίδων γάρ ἐσ τίν' ἔτι με
 12 δαίμων ταῦν γέ ἐλαύνει; 1750
- σύστ. ΘΗ. παύετε θρῆνον, παῖδες· ἐν οἷς γάρ
 χάρις ή χθονία ξύν' ἀπόκειται,
 πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.
 AN. ὡς τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
 ΘΗ. τίνος, ὡς παῖδες, χρέας ἀνύσαι; 1755
 AN. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν αὐτὰi
 πατρὸς ἡμετέρου.
 ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.
 AN. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνᾶν;
 ΘΗ. ὡς παῖδες, ἀπεΐπεν ἐμοὶ κεῖνος 1760
 μήτε πελάζειν ἐσ τούσδε τόπους
 μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θυητῶν
 θήκην ιεράν, ἦν κεῖνος ἔχει.
 καὶ ταῦτα μ' ἔφη πράσσοντα καλῶς
 χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον. 1765
 ταῦτ' οὖν ἔκλινεν δαίμων ἡμῶν
 χώραν πάντ' ἀτων Διὸς "Ορκος.
 ΛΝ. ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνω,
 ταῦτ' ἀν ἀπαρκοῦ· Θήβας δὲ ἡμᾶς
 τὰς ὡγυγίους πέμψον, ἐάν πως 1770
 διακωλύσωμεν ιόντα φόνον
 τοῖσιν δμαίμοις.

1745 ἄπορα Wunder: πέρα MSS. 1747 Between ἐλάχετόν τι and φεῦ, φεῦ, the MSS. insert, AN. ναι ναι. ΧΟ. ξύμφημ καύτρος: del. Dindorf. 1749 ἐσ τίν' ἔτι με Hermann: ἐσ τί με MSS. 1752 ξύν απόκειται L: ξυναπόκειται A, vulg. (συναπόκειται r): corr. Reisig. 1754 προσπίτ-
 νομέν r: προσπίπτομέν L, vulg. 1758 After θεμιτόν the MSS. add κεῖσε μολεῖν: del. Bothe.

ΘΗ. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπόσ' ἀν
μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν, οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.

1775

ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδὲ ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε·
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1773 ὅπόσ' ἀν Porson: ὅσ' ἀν L, vulg.: ὅσα ἀν A.

1776 οὐ δεῖ Hermann: οὐ γὰρ δεῖ MSS.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἀρ' οἰσθ' ὃ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ὅποιον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ
οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποιον οὐ
τῶν σῶν τε κάμων οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι κείσήκουσας; ἢ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὐθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾶ θανόντοιν ἡμέρᾳ διπλῇ χερὶ·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς 15
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἰδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη.

A.N. ἥδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ώς μόνη κλύοις.

- ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20
 ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὸ κασιγνήτω Κρέων
 τὸν μὲν προτίσας τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
 Ἐτεοκλέα μέν, ως λέγουσι, σὺν δίκης
 χρήσει δικαίᾳ καὶ νόμου, κατὰ χθονὸς
 ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς.
 τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
 ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
 τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαι τινα,
 ἔân δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
 θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
 τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
 κάμοι, λέγω γὰρ κάμε, κηρύξαντ' ἔχειν,
 καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
 σαφῆ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
 οὐχ ως παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὃς ἀν τούτων τι δρᾶ, 35
 φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
 οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
 εἴτ' εὐγενῆς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακῆ.
 ΙΣ. τί δ', ὡς ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
 λύνουσ' ἀν ἦ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; 40
 ΑΝ. εἰ ἔνυπονήσεις καὶ ἔννεργάσει σκόπει.
 ΙΣ. ποῦν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἰ;
 ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ἔνν τῇδε κουφιεῖς χερί.
 ΙΣ. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
 ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμόν, καὶ τὸν σόν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς,
 ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἀλώσομαι. 45
 ΙΣ. ὡς σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
 ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.

23 f. σὺν δίκῃ | χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ MSS.: corr. G. H. Müller, J.
 29 ἄκλαιστον ἄταφον γ: ἄταφον ἄκλαυτον L. 33 τοῖσι Heath: τοῖς
 MSS. 40 ἦ θάπτουσα MSS.: corr. Brunck from schol. 48 μ' add.
 Brunck.

- IΣ. οἵμοι· φρόνησον, ὡς κασιγνήτη, πατὴρ
 ώς νῷν ἀπεχθῆς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
 πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
 δύψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερὶ·
 ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
 πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
 τρίτον δ' ἀδελφῷ δύο μίαν καθ' ἡμέραν
 αὐτοκτονοῦντε τῷ ταλαιπώρῳ μόρον
 κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν.
 νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῷ λελειμμένα σκόπει
 δόσφι κάκιστ' ὀδούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
 ψῆφον τυράννων ἦ κράτη παρέξιμεν.
 ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναιχ' ὅτι
 ἔφυμεν, ώς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
 ἔπειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 καὶ ταῦτ' ἀκούειν κάτι τῶνδ' ἀλγίονα.
 ἐγὼ μὲν οὖν αἴτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
 ξύγγνοιαν ἵσχειν, ώς βιάζομαι τάδε,
 τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· τὸ γὰρ
 περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
- AN. οὕτ' ἀν κελεύσαιμ', οὕτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι
 πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἀν ἡδέως δρῷης μέτα.
 ἀλλ' ἵσθ' ὅποια σοι δοκεῖ· κεῦνον δ' ἐγὼ
 θάψω· καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
 φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 δόσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος
 δν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.
 ἐκεῖ γὰρ ἀεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
 τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.
- IΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἀτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ
 βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.
- AN. σὺ μὲν τάδ' ἀν προῦχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον

57 ἐπ' ἀλλήλοιν MSS.: corr. Hermann.

71 ὅποια γ: ὅποια L.

- χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
- ΙΣ. οἴμοι ταλαίνης, ως ὑπερδέδοικά σου.
- ΑΝ. μὴ μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἔξορθου πότμον.
- ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ⁸³
τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὐτῷς ἐγώ. 85
- ΑΝ. οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
- ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
- ΑΝ. ἀλλ' οἰδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρῆ.
- ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γ· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾶς. 90
- ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
- ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τάμήχανα.
- ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη. 95
- ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
- ΙΣ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἵσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὄρθως φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἐπταπύλῳ φανὲν 100
 2 Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
 3 ἐφάνθης ποτ', ὡς χρυσέας
 4 ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μο-
 λούσα,
 5 τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκβάντα φῶτα παν-
 σαγίᾳ 105
 6 φυγάδα πρόδρομον ὁξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ·
- σύστ. α'. δος ἐφ' ἡμετέρᾳ γὰρ Πολυνείκους 110

83 μὴ μοῦ Schaefer: μή μον MSS. 100 ἀελίου L¹, ἀελίοιο L^c.
 105 ἐκβάντα φῶτα Feussner, Schütz: φῶτα βάντα MSS. 110 δν...
 Πολυνείκης MSS.: corr. Scaliger.

ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
δξέα κλάζων
αἰετὸς εἰς γάν ως ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,
πολλῶν μεθ' ὄπλων
ξύν θ' ἵπποκόμοις κορύθεσσι.

115

ἀντ. α'. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονώσαισιν ἀμφιχανὼν
κύκλῳ

- 2 λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,
- 3 ἔβα, πρίν ποθ' ἀμετέρων
- 4 αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι τε καὶ στεφάνωμα
πύργων
- 5 πευκάενθ' Ἡφαιστον ἐλεῖν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
ἐτάθη
- 6 πάταγος Ἀρεος, ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δρά-
κοντος.

120

126

σθστ. β'. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει, καὶ σφας ἐσιδῶν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἥδη
νίκην ὄρμῶντ' ἀλαλάξαι.

130

στρ. β'. ἀντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γὰ πέσε τανταλωθεὶς
2 πυρφόρος, δις τότε μαινομένᾳ ξύν ὄρμᾶ.

135

117 φονώσαισιν Bothe and Boeckh from schol.: φονίαισιν MSS.

125 f. ἀντιπάλῳ...δράκοντι MSS. (except that V, a MS. of 13th or 14th cent., has ἀντιπάλῳ...δράκοντος); several, as L and A, having the v. l.

ἀντιπάλου...δράκοντος indicated by a reviser: corr. J. 130 ὑπερ-
οπλίαις Vauvilliers: ὑπεροπλας L (with ὑπερόπτα superscr. by an early hand): ὑπεροπτας and ὑπερόπτα τ. 134 ἀντίτυπα L, vulg. (ἀντί-
τυπος Triclinius): corr. Porson.

3 βακχεύων ἐπέπνει
 4 ῥιπαῖς ἔχθιστων ἀνέμων.
 5 εἰχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν,
 6 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας
 *Ἀρης
 7 δεξιόσειρος.

140

σύστ. γ'. ἐπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτὰ πύλαις
 ταχθέντες ἵσοι πρὸς ἵσους ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη,
 πλὴν τοῦν στυγεροῦν, ὃ πατρὸς ἐνὸς
 μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῦ
 δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

145

ἀντ. β'. ἄλλὰ γὰρ ἀ μεγαλώνυμος ἡλθε Νίκα
 2 τῷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ,
 3 ἐκ μὲν δὴ πολέμων
 4 τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
 5 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 6 παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν, ὁ Θήβας δ' ἐλε-
 λίχθων
 7 Βάκχιος ἄρχοι.

150

σύστ. δ'. ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
 Κρέων ὁ Μενοικέως, πο— νεοχμὸς
 νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 προῦθετο λέσχην,
 κοινῷ κηρύγματι πέμψας;

155

138 f. εἰχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν, | ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις Erfurdt: εἰχε δ' ἄλλᾳ
 τὰ μὲν ἄλλᾳ τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις L, vulg. 151 θέσθαι τ: θέσθε L, vulg.
 153 ἐλελίχθων τ: ἐλελίζων L (with γρ. ἐλελίχθων from S). 156 Before
 νεοχμὸς a word has prob. dropped out, perh. ἄρχων or ταγός.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν·
νυμᾶς δ’ ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ’ ἵκέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαῖσον 165
σέβοντας εἰδὼς εὑ̄ θρόνων ἀεὶ κράτη,
τοῦτ’ αὐθις, ἡνίκ’ Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
κἀπεὶ διώλετ’, ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ’ οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν 170
καθ’ ἡμέραν ὅλοντο παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ’ ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
ἀμήχανον δὲ παντὸς ἄνδρὸς ἐκμαθεῖν 175
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἀν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῆ.
ἐμοὶ γάρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
μὴ τῶν ἀρίστων ἀπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ’ ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει, 180
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ.
καὶ μείζον’ ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γάρ, ἵστω Ζεὺς ὁ πάνθ’ ὄρῶν ἀεί,
οὕτ’ ἀν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὄρῶν 185
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὕτ’ ἀν φίλον ποτ’ ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
ἥδ’ ἐστὶν ἡ σφέζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὄρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. 190
τοιοῖσδ’ ἐγὼ νόμοισι τήνδ’ αὔξω πόλιν·
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
 Ἐτεοκλέα μέν, δς πόλεως ὑπερμαχῶν
 ὅλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί,
 τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι
 ἀ τοῦς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
 τὸν δ' αὖτις ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
 δς γῆν πατρῷαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
 φυγὰς κατελθῶν ἡθέλησε μὲν πυρὶ
 πρῆσαι κατ' ἄκρας, ἡθέλησε δ' αἴματος
 κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
 τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
 μήτε κτερίζειν μήτε κωκύσαι τινα,
 ἐᾶν δ' ἀθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
 τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα, κούποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
 τιμῆ προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
 ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
 καὶ ζῶν ὁμοίως ἔξ ἐμοῦ τιμήσεται.

XO. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 τὸν τῇδε δύσνουν κὰς τὸν εὐμενῆ πόλει·
 νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πού γ' ἔνεστί σοι
 καὶ τῶν θανόντων χώπόσοι ζῶμεν πέρι.

KP. ὡς ἀν σκοποί νυν ἥτε τῶν εἰρημένων.

XO. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.

KP. ἀλλ' εἴσ' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

XO. τί δῆτ' ἀν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

KP. τὸ μὴ πιχωρεῦν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

193 τῶν r: τῶνδ' L. 196 ἐφαγνίσαι L: ἀφαγνίσαι r. 203 ἐκκεκηρύχθαι (sic) MSS.: corr. Musgrave. 206 αὶ κι σθέντα L, where the final *a* has been added by S, lest αἰκισθέντ' *r'* should be read. αἰκισθέντ' r'. 208 τιμὴν MSS.: corr. Pallis. 212 κὰς Dindorf: καὶ MSS. 213 πού γ' Ersfurdt: πουτ' L: πού τ' οἱ ποτ' r. 218 ἄλλωι L, with o superscr. by the first hand: ἄλλω or ἄλλο r.

- ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῆρος ὃς θαυμεῖν ἐρᾷ. 220
 ΚΡ. καὶ μήν ὁ μισθός γ' οὗτος· ἀλλ' ὑπ' ἐλπίσων
 ἀνέρας τὸ κίρρος πολλάκις ὀιώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρᾷ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπὸ²²³
 δύσπνους ικάνων, κούφουν ἔξαρας πύσα·
 πολλὰς γάρ ἐσχουν φρουρτίσσων ἐπιστάσεις,
 οὓς εἰς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
 ψυχὴ γάρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
 τάλας, τέ χωρεῖς οἱ μολὼν δώσεις δίκην;
 τάλημιν, μένεις αὖ; κεὶ τάδε εἴσεται Κρέων
 ἄλλου παρ' ἀνέρος, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230
 τοιαῦθ' ἐλίσσων ήνυτον σχολῆ βραδύς,
 χοῦτως ὁδος βραχεῖα γύρνεται μακρά.
 τέλος γε μέντοι δεῦρο ἐνίκησεν μολεῖν
 σοι· κεὶ τὸ μηδέν εἶξερῷ, φράσω δὲ ὅμως.
 τῆς ἐλπίσσος γάρ ἔρχομαι δεδραγμένος, 235
 τὸ μὴ παθεῖν ἀν ἄλλο πλήν τὸ μόρσιμον.

- ΚΡ. τί δὲ ἔστιν ἀνθ' οὐ τῇνδε ἔχεις ἀθυμίαν;
 ΦΤ. φράσαι θέλω σοι πρότα τάμαυτον· τὸ γάρ
 πράγμ' οὔτ' ἐδραστ' οὔτ' εἰδον ὅστις ἡν ὁ δρῶν,
 οὐδὲ ἀν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμι τι. 240

- ΚΡ. εὖ γε στοχάζει κάπιοφράγνυσαι κύκλῳ
 τὸ πράγμα· δηλοῖς δὲ ᾧς τι σημανῶν νέον.
 ΦΤ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθηστ' ὅκνον πολύν.
 ΚΡ. οὐκον ἐρεῖς ποτ', εἰτ' ἀπαλλαχθεὶς ἀπει;
 ΦΤ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως 245

223 τάχους MSS.: σπουδῆς Arist. Rhet. 3. 14. § 11. 231 σχολῆ
 βραδός MSS.: γρ. ταχός S in marg. of L. 235 δεδραγμένος E (with
 φαρ superscr.), V²: πεπραγμένος L: πεφραγμένος Γ. 242 σημανῶν Ε:
 σημαίνων L.

θάψας βέβηκε κάπι χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας κάφαγιστεύσας ἢ χρῆ.

ΚΡ. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΦΤ. οὐκ οἰδ'. ἐκεῖ γάρ οὕτε του γενῆδος ἦν
πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῇ 250
καὶ χέρσος, ἀρρώξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῦσιν, ἀλλ' ἀσημος οὔργατης τις ἦν.
ὅπως δὲ ὁ πρώτος ἡμὸν ἡμεροσκόπος
δείκνυστι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἡφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὖ,
λεπτὴ δὲ ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπῆν κόνις. 255
σημεῖα δὲ οὕτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἔξεφαίνετο.
λόγοι δὲ ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· καὶ ἐγίγνετο 260
πληγὴ τελευτῶσ', οὐδὲ ὁ κωλύσων παρῆν.
εἴς γάρ τις ἦν ἔκαστος οὐξειργασμένος,
κούδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.
ἡμεν δὲ ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὄρκωμοτεῖν 265
τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῷ ξυνειδέναι
τὸ πράγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ.
τέλος δέ, ὅτε οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἴς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα 270
νεῦσαι φόβῳ προοῦτρεψεν· οὐ γὰρ εἴχομεν
οὕτ' ἀντιφωνεῖν οὕθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δὲ ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο κούχῃ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κάμε τὸν δυσδαιμόνα 275
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τάγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δὲ ἄκων οὐχ ἐκοῦσιν, οἰδ' ὅτι·
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

263 ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι MSS.: corr. Erfurdt.

- ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοῦργον τόδ', ή ξύννοια βουλεύει πάλαι.
- ΚΡ. παῦσατ, πρὶν ὄργης καί με μεστῶσαι λέγων,
μὴ φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἄμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαιμονας λέγων
πρόνοιαν ἵσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἥλθε κάναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων, καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾶς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί,
κρυφῇ κάρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἰχον, ὡς στέργειν ἔμε.
ἐκ τῶνδε τούτους ἔξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶνον ἄργυρος
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἔξανίστησιν δόμων.
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν.
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἔξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἵσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὗ τοῦτ' ἐπίστασ', ὄρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εύροντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὁφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν "Αἰδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἀν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν,

280 κάμε MSS. (καμὲ L): corr. Seidler. 284 ὑπερτιμῶντες 1: -as L.

ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον
τὸ λοιπὸν ἀρπάζητε, καὶ μάθηθ' ὅτι
οὐκ ἔξ ἄπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἔδοις ἀνὴ σεσωσμένους.

- ΦΤ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἵω; 315
 ΚΡ. οὐκ οἰσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
 ΦΤ. ἐν τοῖσιν ὡσὶν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;
 ΚΡ. τί δὲ ρύθμιζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;
 ΦΤ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρένας, τὰ δ' ὥτ' ἐγώ.
 ΚΡ. οἵμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἰ. 320
 ΦΤ. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.
 ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.
 ΦΤ. φεῦ.
 ἢ δεινόν, φῦ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.
 ΚΡ. κόμψευέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτε μοι τοὺς δρῶντας, ἔξερεῖθ' ὅτι 325
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἔργαζεται.
 ΦΤ. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'. ἐὰν δέ τοι
ληφθῆ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἕσθ' ὅπως ὅψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με·
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν. 330

στρ. α'. ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον
πέλει.

- 2 τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ 335
 3 χωρεῖ, περιβρυχίοισιν
 4 περῶν ὑπὸ οἴδμασιν·
 5 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν

318 δὲ τ: δαι L. 321 τό γ' Reiske: τόδ' MSS. 323 φῦ δοκεῖ L.
 (with ἦν and η written over ὡς and εἰ by the first hand); ἦν δοκῆ τ.
 326 τὰ δεινὰ L, vulg: γρ. τὰ δειλὰ S in L.

6 ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
7 ἵλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,
8 ἵππείφ γένει πολεύων.

340

ἀντ. α'. κουφονόων τε φῦλον ὁρνίθων ἀμφιβαλῶν ἄγει 343
2 καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη πόντου τ' εἰναλίαν
φύσιν 345

3 σπείραισι δικτυοκλώστοις,

4 περιφραδὴς ἀνήρ·

5 κρατεῖ δὲ μηχανᾶς ἀγραύλου

6 θηρὸς ὁρεστιβάτα, λασιαύχενά θ'

350

7 ἵππον ὀχμάζεται ἀμφὶ λόφον ζυγῶν,

8 οὔρειόν τ' ἀκμῆτα ταῦρον.

στρ. β'. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν 354
2 φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὁργὰς ἐδιδάξατο καὶ
δυσαύλων

3 πάγων ἐναίθρεια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη,

4 παντοπόρος· ἀπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360

5 τὸ μέλλον· "Αιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·

6 νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται.

ἀντ. β'. σοφόν τι τὸ μηχανόεν 365
2 τέχνας ὑπὲρ ἐλπὶδ' ἔχων τοτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ'
ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·

3 νόμους γεραίρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,

4 ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν 370

5 ξύνεστι τόλμας χάριν. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος

6 γένοιτο μήτ' ἵσον φρονῶν, ὃς τάδ' ἔρδει. 375

339 f. γρ. ἀποτρύεται ἵλλομένων S in marg. of L. ἀποτρύετ' ἄπλομένων L (ΑΠΔ having become ΑΠΛ). ἀπλωμένων, ἐλλομένων, or παλλομένων 1.
351 δχμάζεται G. Schöne: ἔξεται L: ἔξεται 1.—ἀμφὶ λόφον ζυγῷ Schöne and Franz (ζυγῶν J. W. Donaldson): ἀμφίλοφον ζυγόν MSS. 357 ἐν-
αλθρεια Helmke: αἴθρια MSS. 368 γεραίρων Reiske: παρείρων MSS.

ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε· πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῦδ' Ἀντιγόνη;
ὦ δύστηνος
καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα,
τί ποτ'; οὐ δή που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

380

- ΦΤ. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἡ ἔξειργασμένη·
τήνδ' εἴλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 385
ΧΟ. δδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾶ.
ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προῦβην τύχη;
ΦΤ. ἄναξ, βροτοῦσιν οὐδέν ἔστ' ἀπώμοτον·
ψεύδει γάρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην. ἐπεὶ
σχολῆ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἀν ἔξηντον ἐγώ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἔχειμάσθην τότε·
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔσικεν ἀλλῃ μῆκος οὐδὲν ἥδονή,
ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὧν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἡ καθηρέθη τάφον 390
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἀλλου, τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ως θέλεις, λαβὼν
καὶ κρήνε καξέλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιος είμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. 400
ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών;
ΦΤ. αὔτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.
ΚΡ. ἡ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὄρθως ἢ φήσι;

382 βασιλεῖος L (whence Boeckh conj. ἀπάγουσι): corr. Triclinius.

384 ἡ om. L. 386 εἰς δέον γ: εἰς μέσον I.. 387 ξύμμετρος

ἔξειβην L (with προῦβην superscr. by S): πολα ξύμμετρος προύβη τύχη γ.

395 καθηρέθη anon. in *Class. Journ.* xvii. 58: καθευρέθη L, vulg.

- ΦΤ. ταύτην γ' ἵδων θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἀρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; 405
- ΚΡ. καὶ πῶς ὁρᾶται κάπιληπτος ἥρέθη;
- ΦΤ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. δπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῦν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ, 410
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὅσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι 415
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἔξαιφνης χθονὸς
τυφῶς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν ἀικίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας 420
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται, κάνακωκύει πικρᾶς
ὅρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ώς ὅταν κενῆς
εὐնῆς νεοσσῶν ὁρφανὸν βλέψῃ λέχος. 425
οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὡς ὄρῳ νέκυν,
γόοισιν ἔξωμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἡράτο τοῖσι τοῦργον ἔξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου 430
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χῆμεῖς ἴδοντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην.
καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἡλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο, 435

ἄμ' ἡδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἄμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι
ἥδιστον· ἐσ κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
ἔμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

440

KP. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐσ πέδον κάρα,
φής, ὃ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

AN. καὶ φημὶ δρᾶσαι κούκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

KP. σὺ μὲν κομίζοις ἀν σεαυτὸν ὃ θέλεις
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.

445

σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
ἥδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;

AN. ἥδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἔμφανῇ γὰρ ἦν.

KP. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

AN. οὐ γάρ τέ μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,

450

οὐδὲ ὃ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῃ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θινητὸν δνθ' ὑπερδραμεῖν.

455

οὐ γάρ τι νῦν γε κάχθεις, ἀλλ' ἀεὶ ποτε
ξῆτα ταῦτα, κούδεις οἰδεν ἔξ ὅτου 'φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἔξηδη, τί δ' οὐ;
κεὶ μὴ σὺ προύκήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς
ζῆ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν

460

παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἔξ ἐμῆς

436 ἄμ' Dindorf: ἀλλ' MSS. 447 ἥδεις τὰ MSS.: corr. Cobet.

452 τοιούσδ'...ὥρισεν Valckenaer: οἱ τούσδ'...ὥρισαν MSS.

μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἡνσχόμην νέκυν,
κείνοις ἀν ἥλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δὲ εἰ δοκῶ τοῦ μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

470

XO. δηλοῖ τὸ γένυνημ' ὡμὸν ἐξ ὡμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δὲ οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

KP. ἀλλ' ἵσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σιδηρὸν ὅπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἀν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δὲ οἶδα τοὺς θυμουμένους
ὕππους καταρτυθέντας· οὐ γάρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλος ἔστι τῶν πέλας.

475

αὗτη δὲ ὑβρίζειν μὲν τότε ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὑβρις δὲ, ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἡ τοῦ ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὗτη δὲ ἀνήρ,
εἰ ταῦτα ἀνατὰ τῇδε κείσεται κράτη.

480

ἀλλ' εἴτε ἀδελφῆς εἴθε ὁμαιμονεστέρα
τοῦ παντὸς ἡμῶν Ζηνὸς ἐρκείου κυρεῖ,
αὐτή τε χῆ ἔνυαιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου· καὶ γάρ οὖν κείνην ἵσον
ἐπαιτιώμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.

490

καὶ οὐν καλεῖται· ἔσω γάρ εἰδον ἀρτίως
λυσσώσαν αὐτὴν οὐδὲ ἐπήβολον φρενῶν·
φιλεῖ δὲ ὁ θυμὸς πρόσθεν ἥρῆσθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.

μισθῷ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις
ἀλοὺς ἐπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

495

AN. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἐλών;

467 ἡνσχόμην A: ησχόμην L (ἡνεσχόμην and ἡνειχόμην r). ἡσχυναν
κύνες conj. Semitelos. 486 δμαιμονεστέρα L^c, -ais L¹: -as r, vulg.

KP. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.

AN. τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδέν, μηδὲ ἀρεσθείη ποτέ.

500

οὗτος δὲ καὶ σοὶ τάμ' ἀφανδάνοιτ' ἔφυ.
καίτοι πόθεν κλέος γ' ἀν εὐκλεεέστερον
κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν

λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλήσοι φόβος.
ἄλλ' ἡ τυραννίς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κᾶξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἢ βούλεται.

505

KP. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρᾶς.

AN. ὄρῶσι χοῦτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσιν στόμα.

KP. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

510

AN. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.

KP. οὐκούν ὅμαιμος χώ καταντίον θανών;

AN. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτον πατρός.

KP. πῶς δῆτ' ἐκείνω δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;

AN. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.

515

KP. εἴ τοι σφε τιμᾶς ἐξ ἵσου τῷ δυσσεβεῖ.

AN. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὥλετο.

KP. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὑπερ.

AN. ὅμως ὃ γ' "Αιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.

KP. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἵσους.

520

AN. τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγή τάδε;

KP. οὔτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδὲ ὅταν θάνη, φίλος.

AN. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

KP. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

525

XO. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη,

504 ἀνδάνειν A: ἀνδάνει L, vulg. 505 ἐγκλήσοι Schaefer;
ἐγκλείσοι L: ἐγκλήσοι or ἐκκλείσοι r. 518 πορθῶν δὲ L, vulg.:
πορθῶν γε r. 520 ἵσους conj. Nauck (who however prefers ἵσα): ἵσος
MSS. 521 γρ. κάτωθεν S in L: κάτω στὶν MSS.

φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·
νεφέλη δ' ὁφρύων ὑπερ αίματόεν
ρέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐώπα παρειάν.

530

- KR. σὺ δ', ή κατ' οἴκους ώς ἔχιδν' ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ή ἔξομεν τὸ μὴ εἰδέναι; 535
- IΣ. δέδρακα τούργον, εἴπερ ἥδ' ὅμορροθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
- AN. ἀλλ' οὐκ ἔάσει τοῦτό γ' ή δίκη σ', ἐπεὶ
οὗτ' ἡθέλησας οὕτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.
- IΣ. ἀλλ' ἐν κακοῦς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.
- AN. ὅν τούργον, "Αἰδης χοὶ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
- IΣ. μήτοι, καστιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι. 545
- AN. μή μοι θάνης σὺ κοινά, μηδ' ἂ μη 'θυγεις
ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
- IΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;
- AN. Κρέυντ' ἐρώτα· τοῦδε γάρ σὺ κηδεμῶν.
- IΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελούμενη;
- AN. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ. 550
- IΣ. τί δῆτ' ἀν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῦμ' ἐγώ;
- AN. σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
- IΣ. οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
- AN. σὺ μὲν γάρ εἴλους ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν. 555
- IΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

527 δάκρυ' εἰβομένη Triclinius: δάκρυα λειβόμενα L (λειβομένα or -η τ.). 535 τὸ μ' εἰδέναι L (τό made from τὸ). 551 γελῶ γ Heath: γελῶτ' L, γέλωτ' r.

- ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ ὁδόκουν φρονεῖν.
 ΙΣ. καὶ μὴν ἵση νῷν ἔστιν ἡ ἔξαμαρτία.
 ΑΝ. θάρσει· σὺ μὲν ζῆς, ἡ δὲ ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
 τέθινηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὀφελεῖν. 560
 ΚΡ. τὸ παῖδε φημὶ τώδε τὴν μὲν ἀρτίως
 ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δὲ ἀφ' οὐ τὰ πρῶτα ἔφυ.
 ΙΣ. οὐ γάρ ποτ', ὀναξ, οὐδὲ ὅς ἀν βλάστη μένει
 νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἔξισταται.
 ΚΡ. σοὶ γοῦν, δοῦ εἴλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά. 565
 ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι τῆσδε ἄτερ βιώσιμον;
 ΚΡ. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.
 ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
 ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χάτερων εἰσὶν γύαι.
 ΙΣ. οὐχ ὡς γέ ἐκείνῳ τῇδε τὸ ήν ἡρμοσμένα. 570
 ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας νιέσι στυγῷ.
 ΑΝ. ὡς φίλταθ' Αἶμον, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
 ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
 ΧΟ. ἡ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
 ΚΡ. "Αἰδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοὶ. 575
 ΧΟ. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
 ΚΡ. καὶ σοὶ γε κάμοι· μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν
 κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
 γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδὲ ἀνειμένας.
 φεύγοντι γάρ τοι χοὶ θρασεῖς, ὅταν πέλας
 ἥδη τὸν "Αἰδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. 580
 στρ. α'. ΧΟ. εὐδαιμονες οῖσι κακῶν ἄγευστος αἰών.
 2 οῖς γὰρ ἀν σεισθῆ θεόθεν δόμος, ἄτας
 3 οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἔρπον. 585

557 μὲν τοῖς A: μέν τοι L. 567 μέντοι Brunck: μέν σοι L,
 vulg.: μέν τοι σοὶ E. 572 Given in the Aldine ed. (1502 A.D.) to
 Antigone; in the MSS., to Ismene. 574 Given by Boeckh to the
 Chorus; in the MSS., to Ismene. 576 Given in L to the Chorus; in
 most of the later MSS., to Ismene.

4 ὄμοιον ὥστε ποντίαις οἰδμα δυσπνόοις ὅταν
 5 Θρήσσαισιν ἔρεβος ὑφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς,
 6 κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῦνα, καὶ 590
 7 δυσάνεμοι στόνφ βρέμουσιν ἀντιπλῆγες ἀκταῖ.

ἀντ. δ. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι 593
 2 πήματα φθιτῶν ἐπὶ πήμασι πίπτοντ', 595
 3 οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
 4 θεῶν τις, οὐδὲ ἔχει λύσιν. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
 5 ρίζας δὲ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, 600
 6 κατ' αὖν νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων
 7 ἀμᾶ κόνις, λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν ἐρινύς.

στρ. β'. τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατά-
 σχοι; 605
 2 τὰν οὐθ' ὑπνος αἴρει ποθ' ὁ πάντ' ἀγρεύων,
 3 οὐτε θεῶν ἄκματοι μῆνες, ἀγήρως δὲ χρόνῳ
 4 δυνάστας κατέχεις Ὄλυμπου μαρμαρόεσσαν αἴ-
 γλαν. 610
 5 τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
 6 καὶ τὸ πρὸν ἐπαρκέσει
 7 νόμος ὅδ' οὐδὲν ἔρπει
 8 θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.

ἀντ. β'. ἀ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς πολλοῖς μὲν ὄνασις
 ἀνδρῶν, 615
 2 πολλοῖς δὲ ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων.
 3 εἰδότι δὲ οὐδὲν ἔρπει, πρὸν πυρὶ θερμῷ πόδα τις

591 δυσάνεμοι Bergk: δυσάνεμον MSS. 595 φθιτῶν Dindorf:
 φθιμένων MSS. 600 δ add. Hermann. 602 κόνις MSS.: κοπὶς
 conj. J. Jortin, Askew, Reiske. 606 πάντ' ἀγρεύων J.: παντογήρως L,
 vulg.: πανταγήρως A. 607 οὐτε θεῶν ἄκμητοι Hermann: οὐτ' ἄκαμποι
 θεῶν MSS. 614 πάμπολύ γ' Heath: πάμπολις L, vulg. (πάμπολιν Vat.,
 made from πάμπολϋ).

- 4 προσαύσῃ. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέ-
φανται, 621
 5 τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ’ ἐσθλὸν
 6 τῷδε ἔμμεν ὅτῳ φρένας
 7 θεός ἄγει πρὸς ἄταν·
 8 πράσσει δ’ ὀλίγιστον χρόνον ἔκτὸς ἄτας. 625

ὅδε μὴν Αἴμων, παιδῶν τῶν σῶν
 νέατον γέννημ’· ἀρ’ ἀχνύμενος
 τῆς μελλογάμου
 τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
 ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

630

- KR. τάχ’ εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
 ὡς παῖ, τελείαν ψῆφον ἀρα μὴ κλύων
 τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
 ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

- πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
 χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ’ ἐφέψομαι. 635
 ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος
 μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἥγουμένου.
 KR. οὕτω γάρ, ὡς παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
 γνώμης πατρῷας πάντ’ ὅπισθεν ἔστάναι. 640
 τούτου γὰρ οὕνεκ’ ἄνδρες εὔχονται γονὰς
 κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
 ὡς καὶ τὸν ἔχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
 καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἔξι ἵσου πατρί.
 ὅστις δ’ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,

645

625 ὀλιγοστὸν τ (ὅλιγωστὸν L): corr. Bergk. 628 f. τῆς μελλογάμου
 νύμφης | τάλιδος MSS.: corr. Brunck. (Triclinius del. τῆς μελλογάμου
 νύμφης.) 637 ἀξιώσεται Musgrave: ἀξιως ἔσται L, vulg. 645 φυ-
 τεύει MSS.: corr. Brunck.

τί τόνδ' ἀν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ὡς παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἥδονῆς
γυναικὸς οὔνεκ' ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, 650
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἀν ἔλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἄλλὰ πτύσας ώσει τε δυσμενῇ μέθει
τὴν παῖδ' ἐν "Αἰδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγώ 655
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἄλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. 660
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
χρηστός, φανεῖται καν πόλει δίκαιος ὅν.
ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τούπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,
οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἔξ ἐμοῦ τυχεῖν. 665
ἄλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία·
καὶ τοῦτον ἀν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγώ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἀν ἄρχεσθαι θέλειν,
δορός τ' ἀν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
μένειν δίκαιον κάγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις ὅλλυσιν, ἥδε ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε συμμάχου δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων 675
σῳζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.

648 φρένας γ'] γ' add. Triclinius. 659 τά γ' Erfurdt: τάτ' L (τάδ' r).
674 συμμάχου Reiske, Bothe: συμμάχη L: σὺν μάχῃ r.

οὔτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κούπτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.

κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἄνδρὸς ἐκπεσεῖν,
κούκ ἀν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.

680

XO. ήμιν μέν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὡν λέγεις δοκεῖς πέρι.

AI. πάτερ, θέοι φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὁρθῶς τάδε,
οὕτ' ἀν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν.
γένοιτο μένταν χάτερφ καλῶς ἔχον.

685

σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
λέγει. τις ἡ πράσσει τις ἡ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὅμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων.
ἔμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἵ δόδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη

690

κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει.
ἥτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαπτον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴσασ' ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;

695

τοιάδ' ἐρεμνὴ σῆν' ἐπέρχεται φάτις.

700

ἔμοὶ δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.

τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παιδῶν πατρί;
μή νυν ἐν ἥθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ώς φῆς σύ, κούδεν ἄλλο, τοῦτ' ὁρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἡ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,

705

684 κτημάτων] χρημάτων MSS. (but L has κτ superscr. by the first hand).

690 τὸ σὸν γὰρ τ.

703 εὐκλείᾳ conj. T. Johnson.

ἢ γλῶσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὥφθησαν κενοί.
ἄλλ' ἀνδρα, κεῖ τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν
πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὅρᾶς παρὰ ρείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ώς ἐκσώζεται.
τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.
αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα
τείνας ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἄλλ' εἴκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου.
γυνώμη γάρ εἴ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ⁷¹⁵
φῦναι τὸν ἀνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἴ δ' οὖν, φιλεῖ γάρ τοῦτο μὴ ταύτη ρέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

XO. ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ· εὖ γάρ εἴρηται διπλᾶ.⁷²⁵

KP. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦνδε τὴν φύσιν;

AI. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἴ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τάργα σκοπεῖν.

KP. ἔργον γάρ ἔστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;⁷³⁰

AI. οὐδ' ἀν κελεύσαιμ' εὔσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.

KP. οὐχ ἡδε γάρ τοι ἀδέπτη πται νόσῳ;
AI. οὐ φῆσι Θήβης τῆσδ' ὄμόπτολις λεώς.

KP. πόλις γάρ ήμιν ἀμὲν χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
AI. ὄρᾶς τόδ' ως εἴρηκας ως ἄγαν νέος;⁷³⁵

KP. ἄλλω γάρ ἢ μοὶ χρή με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

AI. πόλις γάρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἔσθ' ἐνός.

KP. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομίζεται;

718 θυμοῦ r: θυμῷ L, A. 725 διπλᾶ r: διπλᾶi L (διπλῆ Hermann).

736 ἄλλαι γάρ ἢ (sic) μοὶ χρῆ γε L: corr. Dobree.

- AI. καλῶς ἐρήμης γ' ἀν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
 KP. ὅδ', ως ἔσικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. 740
 AI. εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
 KP. ὡς παγκάκιστε, διὰ δίκης ἵων πατρί.
 AI. οὐ γὰρ δίκαια σ' ἔξαμαρτάνονθ' ὥρῳ.
 KP. ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
 AI. οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν. 745
 KP. ὡς μιαρὸν ἥθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.
 AI. οὐ τὰν ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
 KP. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
 AI. καὶ σοῦ γε κάμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
 KP. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ως ἔτι ζώσαν γαμεῖς. 750
 AI. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα.
 KP. ἡ κάπαπειλῶν ὥδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
 AI. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γυνώμας λέγειν;
 KP. κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.
 AI. εἰ μὴ πατήρ ἥσθ', εἴπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν. 755
 KP. γυναικὸς ὧν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.
 AI. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
 KP. ἀληθεῖς; ἀλλ' οὐ, τόνδ' "Ολυμπον, ἵσθ' ὅτι,
 χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεινάσσεις ἐμέ.
 ἄγετε τὸ μῖσος, ως κατ' ὅμματ' αὐτίκα 760
 παρόντι θυήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.
 AI. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,
 οὐθὲν ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
 τούμὸν προσόψει κράτ' ἐν ὁφθαλμοῖς ὥρῶν,
 ως τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνη ξυνών. 765
 XO. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκεν ἔξ ὥργῆς ταχύς·
 νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς.
 KP. δράτω, φρονείτω μεῖζον ἡ κατ' ἄνδρ' ἵων·
 τὼ δ' οὖν κόρα τώδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

747 οὕτων Elmsley: οὐ κἀν (i.e. οὐκ ἀν) L. 757 κλύειν τι: λέγειν L.
 760 ἄγετε τι: ἄγαγε L.

- ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτῷ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770
 ΚΡ. οὐ τὴν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
 ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν;
 ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἀν ἦ βροτῶν στίβος
 κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 φορβῆς τοσοῦτον ως ἄγος μόνον προθείς, 775
 δπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
 κάκει τὸν "Αἰδην, δὸν μόνον σέβει θεῶν,
 αἴτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
 ἷ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
 πόνος περισσός ἔστι τὰν "Αἰδου σέβειν. 780

- στρ. ΧΟ. "Ερως ἀνίκατε μάχαν, "Ερως, δος ἐν κτήμασι
 πίπτεις,
 2 δος ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 3 φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς. 785
 4 καὶ σ' οὕτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 5 οὕτ' ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων, ὁ δ' ἔχων μέ-
 μηνεν. 790

- ἀντ. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβᾳ·
 2 σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
 3 νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου 795
 4 νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 5 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. 799

- νῦν δ' ἥδη γὰρ καύτὸς θεσμῶν
 ἔξω φέρομαι τάδ' ὄρῶν, ἵσχειν δ'
 οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 τὸν παγκοίτην δθ' ὄρῶ θάλαμον
 τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν. 805

790 σέ γ' ἀνθρώπων Nauck: ἐπ' ἀνθρώπων L, vulg. (ἀπ' ἀνθρώπων τ.)
 797 πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς MSS.: ὥστε πέρα δρᾶν conj. Semitelos.

στρ. α'. ΑΝ. ὁρᾶτ' ἔμ', ὡς γὰς πατρίας πολῖται, τὰν νεάταν
όδὸν

2 στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου,

3 κοῦποτ' αὐθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας "Αἰδας ζῶσαν
ἄγει

4 τὰν Ἀχέροντος

812

5 ἀκτάν, οὐθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειός

6 πώ μέ τις ὅμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμ-
φεύσω.

σύστ. α'. ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'

817

ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,

οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις

οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',

820

ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ

θυητῶν Ἀΐδην καταβήσει.

ἀντ. α'. ΑΝ. ἥκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν
ξέναν

2 Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρω, τὰν κισσὸς ὡς
ἀτενῆς

825

3 πετραία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν ὅμβροι τακο-
μέναν,

4 ως φάτις ἀνδρῶν,

5 χιών τ' οὐδαμὰ λείπει, τέγγει δ' ὑπ' ὁφρύσι
παγκλαύτοις

830

6 δειράδας· ἢ με δαίμων δμοιοτάταν κατευνάζει.

σύστ. β'. ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής,

835

ἥμειν δὲ βροτοὶ καὶ θυητογενεῖς.

καίτοι φθιμένη μέγα κάκοῦσαι

814 ἐπινύμφειος Dindorf: ἐπινυμφίδιος MSS. 828 ὅμβροι Musgrave:
ὅμβρω MSS. 831 τέγγει θ' τ, τάκει τ' L: δ' for τ' Bothe.—παγκλαύτοις
τ, -ous L. 836 μέγ' ἀκοῦσαι MSS.: corr. M. Seyffert.

τοῖς ἵσοθέοις σύγκληρα λαχεῖν
ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν.

- στρ. β'. ΑΝ. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρῷών,
 2 οὐκ οἰχομέναν ύβριζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; 840
 3 ὡς πόλις, ὡς πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες.
 4 ἵω Διρκαῖαι κρῆναι
 5 Θήβας τ' εὐαρμάτου ἀλσος, ἔμπας ξυμμάρτυρας
 ὅμμι ἐπικτῶμαι, 845
 6 οἵα φίλων ἄκλαυτος, οἵοις νόμοις
 7 πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου πο-
 ταινίου.
 8 ἵω δύστανος, βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα 850
 9 μέτοικος, οὐζῶσιν, οὐθανοῦσιν.

- στρ. γ'. ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
 2 ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
 3 προσέπεσες, ὡς τέκνον, πολύ. 855
 4 πατρῷον δὲ ἐκτίνεις τιν' ἀθλον.

- ἀντ. β'. ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,
 2 πατρὸς τριπόλιστον οἰκτον τοῦ τε πρόπαντος
 3 ἀμετέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν. 861
 4 ἵω ματρῷαι λέκτρων
 5 ἄται κοιμήματά τ' αὐτογένηνητ' ἐμῷ πατρὶ δυσ-
 μόρου ματρός, 865
 6 οἵων ἐγώ ποθ' ἀ ταλαίφρων ἔφυν.

837 σύγκληρα Schaefer: ἕγκληρα MSS. 838 ζῶσαν...θανοῦσαν.
 This v. is in L and in most of the later MSS., but is omitted by A, and by
 the Aldine ed. 840 οἰχομέναν J. F. Martin, Wunder: ὀδομέναν L,
 δλλυμέναν r. 848 ἔργμα L (with two dots over γ, indicating ἔρμα),
 vulg.: ἔργμα V: ἔρυμα H. 851 βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα M.
 Seyffert (so Boeckh, but with οὔτ' ἐν): οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν L,
 vulg. (Triclinius changed βροτοῖσιν to βροτοῖς.) 855 πολύ r: πολύν
 L. 864 αὐτογένητ' r, αὐτογενῆ τ' L: corr. Turnebus. 865 δυσ-
 μόρου r: -ωι L.

7 πρὸς οὓς ἀραιος, ἄγαμος, ἂδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
 8 ἵω δυσπότμων καστίγνητε γάμων κυρήσας,
 9 θανὼν ἔτ' οὐσαν κατήναρές με.

871

ἀντ. γ'. ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 2 κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
 3 παραβατὸν οὐδαμᾶ πέλει·
 4 σὲ δ' αὐτόγνωτος ὥλεσ' ὄργα.

875

ἐπ. AN. ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος ταλαιφρων ἄγομαι
 τάνδ' ἔτοίμαν ὁδόν,
 οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἴερὸν
 ὅμμα Θέμις ὄρâν ταλαίνᾳ·
 τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 οὐδεὶς φίλων στενάζει.

880

KP. ἀρ' ἵστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῦν
 ως οὐδὲ ἀν εἰς παύσαιτ' ἀν, εἰ χρείη λέγειν;
 οὐκ ἄξεθ' ως τάχιστα; καὶ κατηρεφεῖ
 τύμβῳ περιπτύξαντες, ως εἴρηκ' ἐγώ,
 ἀφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆθι θανεῦν
 εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγη·
 ήμεῖς γάρ ἀγνοὶ τούπι τήνδε τὴν κόρην·
 μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

885

AN. ω τύμβος, ω νυμφεῖον, ω κατασκαφὴς
 οἰκησις ἀείφρουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἔμαυτῆς, ων ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·
 ων λοισθία γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
 κάτειμι, πρίν μοι ὥραν ἔξήκειν βίου.

895

869 Ιω] Ιω Ιω L. 887 ἀφετε Vat.: ἀφεῖτε L, vulg.: μόνην
 ἀφῆτ' A.—χρῆ MSS.: corr. Dindorf. 888 τυμβεύειν L: τυμβεύει A:
 τυμβεύσει Triclinius. 894 φερσέφασσ' L (the first σ from ρ): Περσέ-
 φασσ' Σ.

ἔλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλῆς δὲ σοι,
μῆτερ, φίλη δὲ σοί, κασίγυνητον κάρα.

ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἔγω

900

ἔλουσα κάκοσμησα κάπιτυμβίους

χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνυμαι.

[καίτοι σ' ἔγω τίμησα, τοῖς φρονοῦσιν, εὐ.

οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἀν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,

905

οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανῶν ἐτήκετο,

βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀν ἡρόμην πόνουν.

τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;

πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,

καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἥμπλακον·

910

μητρὸς δὲ ἐν "Αἰδού καὶ πατρὸς κεκευθότοιν

οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἀν βλάστοι ποτέ.

τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας' ἔγω

νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἄμαρτάνειν

καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὡς κασίγυνητον κάρα.

915

καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὗτω λαβών

ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὕτε του γάμου

μέρος λαχοῦσαν οὕτε παιδείου τροφῆς,

ἀλλ' ὡδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος

ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.]

920

ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;

τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι

βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ

τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.

ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἔστιν ἐν θεοῖς καλά,

925

παθόντες ἀν ξυγγνοῦμεν ἡμαρτηκότες.

εἰ δὲ οἵδ' ἄμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ

πάθοιεν ἡ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

- ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὗταὶ
ψυχῆς ρίπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν. 930
- ΚΡ. τοιγάρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν
κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
- ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτῳ
τοῦπος ἀφίκται.
- ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι 935
μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι.
- ΑΝ. ὡς γῆς Θήβης ἀστυ πατρῷον
καὶ θεοὶ προγενεῖς,
ἄγομαι δὴ κούκέτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, 940
τὴν βασιλειδᾶν μούνην λοιπήν,
οἵα πρὸς οἴων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὔσεβίαν σεβίσασα.
- στρ. α'. ΧΟ. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
2 ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς. 945
3 κρυπτομένα δ' ἐν τιμβήρει θαλάμῳ κατεξεύχθη.
4 καίτοι καὶ γενεὰ τίμιος, ὡς παῖ παῖ,
5 καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. 950
6 ἀλλ' ἀ μοιριδίᾳ τις δύνασις δεινά.
7 οὕτ' ἀν νιν ὅλβος οὔτ' "Αρης, οὐ πύργος, οὐχ
ἀλίκτυποι
8 κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.
- ἀντ. α'. ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955
2 Ἡδωνῶν βασιλεύς, κερομίοις ὄργαῖς,
3 ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.
4 οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει

931 τοιγάρ] τοι γάρ τοι L. 941 τὴν βασιλίδα L, vulg. (τὴν βασιλειαν Triclinius): corr. K. Winckelmann, M. Seyffert. 949 καὶ add. Hermann. 952 ὅλβος Ersfurdt: ὅμβρος MSS. 955 ὀξυχόλως MSS.: corr. Scaliger.

5 ἀνθηρόν τε μένος. κεῦνος ἐπέγυνω μανλαις	960
6 ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.	
7 παύεσκε μὲν γάρ ἐνθέους γυναικας εὗιόν τε πῦρ,	
8 φιλαύλους τ' ἡρέθιζε Μούσας.	965
 στρ. β'. παρὰ δὲ Κυανεᾶν πελάγει διδύμας ἀλὸς	
2 ἀκταὶ Βοσπόριαι ἥδ' ὁ Θρηκῶν — —	
3 Σαλμυδησσός, ὧν' ἀγχίπολις Ἄρης	970
4 διστοῖσι Φινεῖδαις	
5 εἰδεν ἀρατὸν ἔλκος	
6 τυφλωθὲν ἔξ ἀγρίας δάμαρτος,	
7 ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὄμμάτων κύκλοις,	
8 ἀραχθέντων ὑφ' αίματηραῖς	975
9 χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.	
 ἀντ. β'. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν	977
2 κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν.	980
3 ἀ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων	
4 ἄντασ' Ἐρεχθεῖδᾶν,	
5 τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις	
6 τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῷαις	
7 Βορεὰς ἀμιτπος ὄρθόποδος ὑπὲρ πάγου,	985
8 θεῶν παῖς· ἀλλὰ κάπ' ἐκείνᾳ	
9 Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὡς παῖ.	

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὄδὸν
 δύ' ἔξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γάρ
 αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.

965 φιλαύλους τ' γ: τ' om. L.	966 f. παρὰ δε κυανέων πελάγεων
(sic) πετρῶν διδύμας ἀλὸς L. πετρῶν del. Brunck: Κυανεᾶν Wieseler:	
πελάγει J. 968 ff. ἀκταὶ βοσπόριαι ἥδ' (ἥδ' γ) ὁ Θρηκῶν σαλμυδησσός	
L.—ἥδ' δ] lδ' ὁ, καὶ ὁ, or θ' ὁ τε conj. J.—After Θρηκῶν Boeckh supplies	
ἄξενος. (κλήγεται conj. J.) 975 ἀραχθέντων Seidler, Lachmann:	
ἀραχθὲν ἐγχέων L., vulg. (ἀραχθὲν ἀχέων γ.) 980 ματρὸς γ: πατρὸς L.	

- KP. τί δ' ἔστιν, ὡς γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
 TE. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
 KP. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
 TE. τοιγὰρ δι’ ὥρθης τήνδ’ ἐναυκλήρεις πόλιν.
 KP. ἔχω πεπονθώς μαρτυρεῦν ὄνήσιμα. 995
 TE. φρόνει βεβώς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
 KP. τί δ’ ἔστιν; ως ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
 TE. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
 εἰς γὰρ παλαιὸν θâκον ὅρνιθοσκόπον
 ἵζων, ἵν’ ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
 ἀγνῶτ’ ἀκούω φθόγγον ὅρνιθων, κακῷ
 κλάζοντας οἰστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.
 καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
 ἔγνων· πτερῶν γὰρ ροῦθδος οὐκ ἄσημος ἦν.
 εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγενόμην 1000
 βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 "Ηφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ’ ἐπὶ σποδῷ
 μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
 κάτυφε κάνεπτυε, καὶ μετάρσιοι
 χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρυεῖς
 μηροὶ καλυπτῆς ἔξέκειντο πιμελῆς.
 τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ’ ἐμάνθανον πάρα
 φθίνοντ’ ἀσήμων ὄργίων μαντεύματα·
 ἐμοὶ γὰρ οὐτος ἡγεμών, ἄλλοις δ’ ἐγώ.
 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. 1010
 βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς
 πλήρεις ὑπ’ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
 καὶ τοῦ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
 θεοὶ παρ’ ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα,
 οὐδὲ ὅρνις εὐσήμους ἀπορροιθδεῖ βοάς,
 ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἴματος λίπος.

ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γάρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τούξαμαρτάνειν.

ἐπεὶ δὲ ἀμάρτη, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ 1025

ἀβουλος οὐδὲ ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν

πεσὼν ἀκεῖται μηδὲ ἀκίνητος πέλει.

αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὄφλισκάνει.

ἀλλ' εἰκε τῷ θανόντι, μηδὲ ὀλωλότα 1030

κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;

εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δὲ
ἡδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.

KR. ὡς πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
τοξεύετε ἀνδρὸς τοῦδε, κούδε μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἴμι, τῶν δὲ ὑπὰλ γένους
ἔξημπόλημαι κάμπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετε, ἐμπολάτε τάπο Σάρδεων
ἵλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δὲ ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδὲ εἰ θέλουσθε οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν 1035

φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,

οὐδὲ ὡς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον· εὖ γάρ οἰδεῖσθι
θεοὺς μιαίνειν οὕτις ἀνθρώπων σθένει.

πίπτουσι δέ, ως γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν 1045

χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχροί, ὅταν λόγους

αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

TE. φεῦ·

ἀρ δεῖν ἀνθρώπων τις, ἀρα φράζεται

KR. τι χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

TE. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;

KR. ὅσωπερ, οἷμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.

1036 κάμπεφόρτισμαι L: κάκ- A. 1037 τὰ προ (sic) σάρδεων L

(with δὲ above τὰ from the first hand): τὸν πρὸς σάρδεων A: corr. Blaydes, Nauck.

- ΤΕ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
 ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
 ΤΕ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
 ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. 1055
 ΤΕ. τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
 ΚΡ. ἀρ' οἰσθα ταγοὺς ὄντας ἀν λέγης λέγων;
 ΤΕ. οἴδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
 ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τάδικεῖν φιλῶν.
 ΤΕ. ὅρσεις με τάκινητα διὰ φρενῶν φράσαι. 1060
 ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων.
 ΤΕ. οὕτω γὰρ ἥδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.
 ΚΡ. ὡς μὴ μπολήσων ἵσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
 ΤΕ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτει
 τρόχους ἀμιλλητῆρας ἥλίου τελῶν, 1065
 ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἔνα
 νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
 ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλῶν κάτω,
 ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῷκισας,
 ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν
 ἀμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
 ὃν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
 θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 λοχῶσιν "Αἰδου καὶ θεῶν Ἐρινύες, 1075
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
 καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
 λέγω· φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
 ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
 ἔχθραι δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις, 1080
 δσων σπαράγματ' ἦ κύνες καθήγνισαν
 ἦ θῆρες, ἦ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων

1065 τρόχους Erfurdt: τροχοὺς MSS. 1069 κατῷκισας L, vulg.:
 κατοικίσας r. 1081 καθήγνισαν MSS.: καθήγισαν Burton.

ἀνόσιον ὁσμὴν ἔστιοῦχον ἐς πόλιν.

τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης
ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

1085

βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.

ῳ πᾶν, σὺ δὲ ἡμᾶς ἅπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,

καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν
τὸν νοῦν τὸ ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει.

1090

ΧΟ. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας·

ἐπιστάμεσθα δέ, ἔξι διου λευκὴν ἐγὼ
τήνδε ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πώ ποτ’ αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

ΚΡ. ἔγνωκα καύτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας.

1095

τό τ’ εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ
ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟ. εὐβουλίας δεῦ, πᾶν Μενοικέως, λαβεῖν.

ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δέ ἐγώ.

ΧΟ. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνεις, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

1100

ΚΡ. καὶ ταῦτ’ ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖ παρεικαθεῖν;

ΧΟ. ὅσον γ’, ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡ. οἴμοι· μόλις μέν, καρδίας δὲ ἐξίσταμαι

1105

τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δὲ οὐχὶ δυσμαχητέον.

ΧΟ. δρᾶ νυν τάδε ἐλθὼν μηδὲ ἐπ’ ἄλλοισιν τρέπε.

ΚΡ. ὡδὸς ἡχώ στείχοιμ’ ἄν· ἵτ’ ἵτ’ ὀπάονες,
οἵ τ’ ὅντες οἵ τ’ ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
ὅρμασθ’ ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.

1110

ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ δόξα τῇδε ἐπεστράφη,
αὐτός τ’ ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.

1098 λαβεῖν L: λαχεῖν E: κρέον A, vulg. 1102 δοκεῖς MSS.:
corr. J. 1105 καρδίας τ: καρδίᾳ L. 1108 ἵτ’ ἵτ’ Triclinius: ἵτ’
vulg. (ἵτ’ L): οἵτ’ A.

δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἀριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.

- στρ. α. ΧΟ. πολυωνυμε, Καδμείας νύμφας ἄγαλμα 1115
 2 καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα
 3 γένος, κλυτὰν δὲ ἀμφέπεις
 4 Ἰταλίαν, μέδεις δὲ
 5 παγκοίνοις Ἐλευσινίας 1120
 6 Δηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχᾶν
 7 ὁ ματρόπολιν Θήβαν
 8 ναιετῶν παρ' ὑγρὸν
 9 Ἰσμηνοῦ ρεῖθρόν τ' ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾶ δρά-
 κοντος. 1124

- ἀντ. α'. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψι δπωπε
 2 λιγνύς, ἔνθα Κωρύκιαι
 3 στείχουσι Νύμφαι Βακχίδες,
 4 Κασταλίας τε νάμα. 1130
 5 καὶ σε Νυσαίων ὁρέων
 6 κισσήρεις ὅχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ
 7 πολυστάφυλος πέμπει,
 8 ἀμβρότων ἐπέων
 9 εὐάξόντων, Θηβαῖας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς. 1135

- στρ. β'. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων
 2 ματρὶ σὺν κερανίᾳ.
 3 καὶ νῦν, ὡς Βιαιας ἔχεται 1140
 4 πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου,
 5 μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτὺν
 6 ἢ στονόεντα πορθμόν. 1145

ἀντ. β'. ἵω πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρων, νυχίων

- 1119 Ἰταλίαν MSS. (*Ιτάλειαν* L): Ἰκαρίαν conj. R. Unger. 1123 f.
 ναιετῶν Dindorf: ναῖων MSS.—ρεῖθρον τ' J.: ρέεθρον L, vulg. (παρ' ὑγρῶν...
 ρεέθρων Triclinius.) 1128 Νύμφαι στείχουσι MSS.: corr. Blaydes.
 1146 πνεόντων MSS.: corr. Brunck.

- 2 φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 3 παῖ Διὸς γένεθλου, προφάνηθ',
 4 ὡναξ, σᾶν ἄμα περιπόλοις 1150
 5 Θυίαισιν, αἴ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι
 6 τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, 1155
 οὐκ ἔσθ' ὅποιον στάντ' ἀν ἀνθρώπου βίου
 οὔτ' αἰνέσαιμ' ἀν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 τύχη γὰρ ὁρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
 τὸν εύτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' ἀεί·
 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς. 1160
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ,
 σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν
 ηὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾶ·
 καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἥδονάς 1165
 ὅταν προδῶσιν ἀνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
 ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἥγονμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἰκουν, εἰ βούλει, μέγα,
 καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῆ
 τούτων τὸ χαίρειν, τāλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 οὐκ ἀν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἥδονήν.

ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἡκεις φέρων;

ΑΓ. τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓ. Αἴμων ὅλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται. 1175

ΧΟ. πότερα πατρῷας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

1150 προφάνηθ', ὡναξ Bergk: προφάνηθι ναξίας MSS. 1152 θυάσιν
 MSS.: corr. Boeckh. 1166 ἀνδρες Athenaeus 7. 280 c: ἀνδρὸς MSS.
 1167 This v., omitted by the MSS., is preserved by Athen. l. c., where he
 quotes 1165—1171.

ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.

ΧΟ. ὁ μάντι, τοῦπος ὡς ἄρ' ὁρθὸν ἤνυστας.

ΑΓ. ὡς ὡδὸς ἔχόντων τάλλα βουλεύειν πάρα.

ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὔρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
ἥτοι κλύουσα παιδὸς ἥ τύχῃ πάρα.

1180

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὁ πάντες ἀστοῖ, τῶν λόγων ἐπησθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὅπως ἴκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.

1185

καὶ τυγχάνω τε κλῆθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα, καὶ μὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὥτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωαῖσι κάποπλήσομαι.
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὐθις εἴπατε·

1190

κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι.

ΑΓ. ἐγώ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
κούδεν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.

τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἀν δν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ'; ὁρθὸν ἀλήθει' ἀεί.
ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·

1195

καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
Πλούτωνά τ' ὁργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν,
λούσαντες ὄγνὸν λουτρόν, ἐν νεοσπάσιν
θαλλοῖς δὲ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν,
καὶ τύμβον ὁρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὐθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον "Αἰδου κοῦλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὁρθίων κωκυμάτων

1200

1205

1197 πεδίον ἐπ' ἄκρον γε· πεδίον ἐπ' ἄκρων Λ.

κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δὲ ἀθλίας ἀσημα περιβαίνει βοῆς
ἔρποντι μᾶλλον ἀστον, οἰμώξας δὲ ἔπος
ἴησι δυσθρήνητον· ω τάλας ἐγώ,
ἀρ εἰμὶ μάντις; ἀρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
ἴτ' ἀστον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
ἀθρήσαθ', ἀρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
φθόγγον συντήμ', ἡ θεοῖσι κλέπτομαι.
τάδ ἔξ ἀθύμου δεσπότου κελευσμάτων
ἡθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην,
τὸν δὲ ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν
καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος.
ο δὲ ως ὄρᾳ σφε, στυγνὸν οἰμώξας ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κάνακωκύσας καλεῖ·
ω τλῆμον, οἶον ἔργον εἴργασαι· τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ συμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον, ἵκέσιός σε λίσσομαι.
τὸν δὲ ἀγρίοις δσοισι παπτήνας ο παῖς,
πτύσας προσώπῳ κούδεν ἀντειπών, ξίφους
ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δὲ ὄρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν ἥμπλακ· εἰθ' ο δύσμορος
αὐτῷ χολωθείς, ὕσπερ εἰχ', ἐπενταθεὶς
ἥρεισε πλευραῖς μέστον ἔγχος· οὐδὲ δὲ ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται.

1219 κελεύσμασιν MSS.: corr. Burton.

1232 ξίφους r: δλως L, but with ξίφους superscr. by the first hand.

καὶ φυσιῶν ὁξεῖαν ἐκβάλλει ρόην
λευκῆ παρειὰ φοινίου σταλάγματος.

κεῦται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δεῖλαιος ἐν γ' "Αἰδου δόμοις,
δεῖξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
ὅσφ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

ΧΟ. τί τοῦτ' ἀν εἰκάσειας; ή γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἡ κακὸν λόγον.

ΑΓ. καύτὸς τεθάμβηκ· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
ἄχη τέκνου κλύνουσαν ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.

ΧΟ. οὐκ οἰδ· ἐμοὶ δὲ οὖν ἡ τὸ ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι χὴ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓ. ἀλλ' εἰσδμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
δόμους παραστείχοντες· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτών.

στρ. α'. KP. ἵω

2 φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα

3 στερεὰ θανατόεντ·

4 ὡς κτανόντας τε καὶ

5 θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους·

6 ὥμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.

7 ἵω παῖ, νέος νέω ξὺν μόρω,

1238 ροήν L: πνοὴν r, and schol. in L. 1241 ἐν αἴδου L (elv — r):
γ' add. Heath. 1254 θυμουμένη L (a line drawn through i): -η r.
1265 ὥμοι Turnebus: lώ μοι MSS.

8 αἰαῖ αἰαῖ,
9 ἔθανες, ἀπελύθης,
ιο ἐμαῖς οὐδὲ σαισὶ δυσβουλίαις.

στρ. β'. ΧΟ. οἴμ' ως ἕοικας ὄψὲ τὴν δίκην ιδεῖν. 1270

ΚΡ. οἵμοι,
2 ἔχω μαθὼν δεῖλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
3 θέδες τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
4 ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
5 οἵμοι, λακπάτητον ἀντρέπων χαράν. 1275
6 φεῦ φεῦ, ω πόνοι βρυτῶν δύσπιοντοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ω δέσποθ', ως ἔχων τε καὶ κεκτημένος, 1278
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἕοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὅψεσθαι κακά. 1280

ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;
ΕΞ. γυνὴ τέθυηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ἀντ. d. ΚΡ. ίώ,
2 ίώ δυσκάθαρτος "Αιδου λιμήν, 1284
3 τί μ' ἄρα τί μ' δλέκεις; 1285
4 ω κακάγγελτά μοι
5 προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
6 αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
7 τί φής, ω παῖ, τίνα λέγεις μοι νέον,
8 αἰαῖ αἰαῖ, 1290
9 σφάγιον ἐπ' δλέθρῳ
ιο γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

1267 al ter L, vulg. (quater r): corr. Dindorf. 1281 τί δ' ἔστιν αὖ
κάκιον ἡ κακῶν ἔτι; MSS.: corr. Canter. 1290 After νέον the MSS.
add λόγον: del. Seidler.

ΧΟ. ὁρᾶν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ἀντ. β'. ΚΡ. οἴμοι,

2 κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας. 1295

3 τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;

4 ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνου,

5 τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν,

6 φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνου. 1300

ΕΞ. ἥδ' ὁξυθήκτῳ βωμίᾳ περὶ ξίφει
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὸν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος,
αὐθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ. 1305

στρ. γ'. ΚΡ. αἰαῖ αἰαῖ,

2 ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν

3 ἐπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;

4 δείλαιος ἐγώ, αἰαῖ,

5 δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύῃ. 1310

ΕΞ. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κάκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

ΚΡ. ποίω δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞ. παίσασ' ὑφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ἥσθετ' ὁξυκώκυτον πάθος. 1315

στρ. δ'. ΚΡ. ὤμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

2 ἐμᾶς ἀρμόσει πυτ' ἐξ αἰτίας.

3 ἐγώ γάρ σ' ἐγώ ἔκανον, ὃ μέλεος,

4 ἐγώ, φάμ' ἔτυμον. ἵω πρόσπολοι, 1320

5 ἄγετέ μ' ὅ τι τάχιστ', ἄγετέ μ' ἐκποδών,

6 τὸν οὐκ ὅντα μᾶλλον ἦ μηδένα.

1301 ἥ δ' (ἥδ' L) ὁξυθηκτος ἥδε (ἥ δὲ L) βωμίᾳ πέριξ MSS.: corr. Arndt.

1303 λάχος Bothe: λέχος MSS. 1310 αἰαῖ Erfurdt: φεῦ φεῦ MSS.

1321 τάχιστ' Erfurdt: τάχος MSS.

ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς.
Βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.

ἀντ. γ. ΚΡ. ἵτω ἵτω,

2 φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἔχων

1329

3 ἐμοί, τερμίαν ἄγων ἀμέραν,

4 ὑπατος· ἵτω ἵτω,

5 ὅπως μηκέτ' ἀμαρτ ἀλλ' εἰσίδω.

1333

ΧΟ. μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν· μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν. 1335

ΚΡ. ἀλλ' ὡν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατηνξάμην.

ΧΟ. μή νυν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θυητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγῆ.

ἀντ. δ'. ΚΡ. ἄγοιτ' ἀν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών,

2 ὅς, ὡ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκὼν κατέκανον

1340

3 σέ τ' αὖ τάνδ', ὥμοι μέλεος· οὐδ' ἔχω

4 πρὸς πότερον ἵδω, πᾶ κλιθῶ· πάντα γὰρ

5 λέχρια τὰν χεροῖν, τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι

1345

6 πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας

πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς

1350

μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι

μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων

ἀποτείσαντες

γῆρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1330 ἔχων Pallis: ἔμῶν MSS. 1336 ἐρῶ μέν] μέν om. L, add. r (ἐρῶ-
μεν V). 1340 κατέκανον W. Schneider: κατέκτανον MSS. 1341 σέ
τ' αὐτὰν MSS.: corr. Seidler. 1342 f. πρὸς πότερον] ὅπα πρὸς πρότερον
L (πότερον r): corr. Seidler.—κλιθῶ Musgrave: καλ θῶ MSS. 1344 τὰν
Brunck: τάδ' ἐν L, vulg. (τά τ' r.)

ΑΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΑΕΙ μέν, ὡς παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πειράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὄρῳ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχίραχθ', ὅπως ἵδης
εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὔρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἵδρωτι καὶ χέρας ξιφοκέτονος.
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθησ. 5
10

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ώς εύμαθέσι σου, κὰν ἄποπτος ἥσ ὅμως,
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ¹⁵
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.

κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἵχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
κάγῳ θελοντὴς τῷδ' ὑπεξύγην πόνῳ.

ἔφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εύρισκομεν
λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.

τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
καὶ μολ τις ὁπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει

φράζει τε κάδηλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
κατ' ἵχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κούκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.

καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος
τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί.

ΑΘ. ἔγνων, 'Οδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὄδὸν κυναγίᾳ.

ΟΔ. ἦ καί, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘ. ως ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτά σοι.

ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὥδ' ἥξεν χέρα;

ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν 'Αχιλλείων ὅπλων.

ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' 'Αργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘ. κανὸν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

ΟΔ. ποίασι τόλμαις ταισδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὄρμάται μόνος.

ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη κάπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘ. καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

20

25

30

35

40

45

24 ἐθελοντὴς τ.: θελοντὴς I., vulg.

33 ὅτου L (τ in an erasure), vulg.: ὅπου τ.

ἐξεπράξεν τ.

28 νέμει A, vulg.: τρέπει L.

45 ἐξεπράξατ' L:

ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

50

ΑΘ. ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὅμμασι γυνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς, καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·

ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνου

55

κύκλῳ ῥαχίζων· καδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,

ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.

ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις

ἄτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά.

60

κάπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,

τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν

ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,

ώς ἄνδρας, οὐχ ώς εὑκέρων ἄγραν ἔχων.

καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται.

65

δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,

ώς πάσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.

Θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου

τὸν ἄνδρον· ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστρόφους

αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.

70

οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας

δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·

Αἴαντα φωνῶ· στεῦχε δωμάτων πάρος.

ΟΔ. τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘ. οὐ σῆγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ;

75

ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.

ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;

ΟΔ. ἐχθρός γε τῷδε τάνδρι καὶ ταῦν ἔτι.

61 πένοντας: φόνου L, vulg.

70 ἀπείρξω A, vulg.: ἀπείργω L

(with ξ superscr. by a late hand).

75 ἀρεῖ Schneidewin: ἀρης L

(with $\epsilon\acute{\iota}s$ superscr. by a later hand, and near it, in a still more recent hand, $\alpha\rho\bar{\eta}\bar{\imath}$): ἀρης or ἀρης τ.

- ΑΘ. οὐκον γέλως ἥδιστος εἰς ἔχθροὺς γελᾶν;
 ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν. 80
 ΑΘ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἵδεῖν;
 ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νυν οὐκ ἀν ἐξέστην ὅκνῳ.
 ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἵδη πέλας.
 ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὁφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;
 ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. 85
 ΟΔ. γένοιτο μένταν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.
 ΑΘ. σίγα νυν ἐστῶς καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.
 ΟΔ. μένοιμ' ἀν· ἥθελον δ' ἀν ἐκτὸς ὥν τυχεῖν.
 ΑΘ. ὡς οὗτος, Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
 τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; 90

ΑΙΑΣ.

- ῳ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνουν,
 ὃς εὐ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
 στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
 ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῦνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἔγχος εὐ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; 95
 ΑΙ. κόμπος πάρεστι κούκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
 ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ἥχμασας χέρα;
 ΑΙ. ὥστ' οὖποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
 ΑΘ. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ως τὸ σὸν ξυνῆκ' ἔγώ.
 ΑΙ. θανόντες ἥδη τάμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.
 ΑΘ. εἰεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἦ πέφευγέ σέ;
 ΑΙ. ἦ τούπιτριπτον κίναδος ἔξήρουν μ' ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ'· Ὁδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
 ΑΙ. ἥδιστος, ὡς δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 100
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἀν τί δράσῃς ἦ τί κερδάνῃς πλέον;
 ΑΙ. πρὶν ἀν δεθεὶς πρὸς κίον' ἔρκειον στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

- ΑΙ. μάστιγι πρωτον υῶτα φουιχθεὶς θάνη. 110
 ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὀδέ γ' αἰκίσῃ.
 ΑΙ. χαίρειν, 'Αθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·
 κεῖνος δὲ τείσει τήνδε κούκ ἄλλην δίκην.
 ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρί, φείδου μηδὲν ὠνπερ ἐννοεῖς. 115
 ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτο σοὶ δ' ἐφίεμαι,
 τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι.
 ΑΘ. ὁρᾶς, 'Οδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἴσχὺν ὅση;
 τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
 ἢ δρᾶν ἀμείνων ἡνρέθη τὰ καίρια; 120
 ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ· ἐποικτίρω δέ νιν
 δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
 όθοιύνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τούμὸν σκοπῶν.
 όρω γὰρ ήμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125
 εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
 ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
 μηδέν ποτ' εἴπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὅγκον ἄρη μηδέν', εἴ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
 ώς ήμέρα κλίνει τε κάνάγει πάλιν
 ἄπαντα τάνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
 Σαλαμῆνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
 σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω· 135
 σὲ δὲ ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆ,
 μέγαν ὅκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι

πτηνής ώς ὅμμα πελείας.

140

ώς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανὴν
λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,

145

ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ.

τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
εἰς ὥτα φέρει πᾶσιν Ὁδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπειστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

150

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν οἵτις
οὐκ ἀν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἀν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων οὐκ ἀν πείθοι.

155

πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἀν
καὶ μέγας ὀρθοῦθ' ὑπὸ μικροτέρων.
ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους

160

τούτων γνώμας προδιδάσκειν.

ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,

165

χήμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'

ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὅμμι' ἀπέδραν,
παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι·
μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες

149 πᾶσιν A, vulg.: πάντων L (πάντων Ὁδυσσεύς conj. Nauck).
151 εὔπειστα L, A, vulg.: εὔπιστα τ. 155 ἀμάρτοις L: ἀμάρτοις A, vulg. 169 δ' add. Dawes.

τάχ' ἀν ἔξαιφνης, εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

170

- στρ. 1 ḥ ρά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτεμις,
 2 ὡ μεγάλα φάτις, ὡ
 3 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
 4 ὕρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
 5 ḥ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 6 ḥ ρά κλυτών ἐνάρων ψευσθεῖσ', ἀδώροις
 7 εἴτ' ἐλαφαβολίαις;
 8 ḥ χαλκοθώραξ μή τιν' Ἐννάλιος
 9 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις 180
 10 μαχαναῖς ἐτείσατο λώβαν;
- ἀντ. 1 οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
 2 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
 3 τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων· 185
 4 ἥκοι γὰρ ἀν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
 5 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
 6 εὶ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους
 7 οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 8 ḥ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,
 9 μή, μή μ', ἄναξ, ἔθ' ὁδ' ἐφάλοις κλισίαις 190
 10 ὅμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρῃ.
- ἐπ. 1 ἀλλ' ἄνα ἔξ ἐδράνων, ὅπου μακραίωνι
 στηρίζει ποτὲ τῷδ' ἀγωνίῳ σχολὰ
 ἄταν οὐρανίαν φλέγων. 195
 ἔχθρων δ' ὑβρις ὁδ' ἀτάρβητα
 ὄρμάται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,

177 ψευσθεῖσα δώροις MSS.: corr. Stephanus, Musgrave. 179 μή
 τιν' Musgrave: ή τιν' MSS. 191 μή, μή μ' ἄναξ, ἔθ'] μή μηκέτ', ὠναξ
 conj. Morstadt: μή, μή, ἄναξ, ἔθ' Wilamowitz-Moellendorf. 197 ὄρμάτ'
 L, vulg.: corr. Triclinius.

πάντων καγχαζόντων
γλώσσαις βαρυάλγητα·
έμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν.

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὡμοκρατὴς
Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

205

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας
νῦξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.
ὦστ' οὐκ ἀν διδρίς ὑπείπαις.

210

ΤΕ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἀρρητον;
θανάτῳ γὰρ ἵσον πάθος ἐκπεύσει.
μανίᾳ γὰρ ἀλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἀν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάϊκτα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τάνδρος.

215

στρ. **ΧΟ.** οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἰθονος
2 ἀγγελίαν ἀτλατον οὐδὲ φευκτάν,
3 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν,
4 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

225

199 βαρυάλγητα r: βαρυάλγητ' L. 205 μέγας r: δ μέγας L,
vulg. 208 τῆς ἀμερίας MSS. 210 τελεύταντος L: τελλεύταντ-
os r. 221 ἀνέρος conj. Hermann: ἀνδρὸς MSS.

5 οἵμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
 6 θανεῖται, παραπλάκτω χερὶ συγκατακτὰς 230
 7 κελαινοῦς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππονώμας.

- ΤΕ. ὥμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν 233
 δεσμῶτιν ἄγων ἥλυθε ποίμνην.
 ὡν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
 τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυν. 235
 δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελῶν
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 ῥιπτεῖ θερίσας,
 τὸν δ' ὄρθὸν ἄνω κίονι δήσας 240
 μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν
 παίει λιγυρᾶ μάστιγι διπλῆ,
 κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἢ δαίμων
 κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244
- ἀντ. ΧΟ. ὥρα τιν' ἥδη τοι κράτα καλύμμασι
 2 κρυψάμενον ποδοῦν κλοπὰν ἀρέσθαι,
 3 ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον
 4 ποντοπόρῳ ναῦτι μεθεῖναι. 250
 5 τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
 6 καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἀρη
 7 ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς, τὸν αἰσ' ἅπλατος
 ἵσχει.
- ΤΕ. οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπῆς 257
 ἀξεῖς ὁξὺς νότος ὡς λήγει.
 καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει·
 τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
 μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
 μεγάλας ὁδύνας ὑποτείνει.

232 *ἱππονόμους* L, vulg., (*ἱππονόμας* r): corr. Porson. 236 τὰ δὲ
 Triclinius: *τὰς* δὲ L, vulg. 245 ἥδη τοι L, vulg.: τοι om. r.—κράτα
 L, vulg.: *κάρα* Triclinius.

- ΧΟ. ἀλλ' εὶ πέπαυται, κάρτ' ἀν εὐτυχεῖν δοκῶ·
φρούδου γὰρ ἥδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- ΤΕ. πότερα δ' ἄν, εὶ νέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις,
φίλους ἀνιών αὐτὸς ἥδονάς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
- ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ω γύναι, μεῖζον κακόν.
- ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
- ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.
- ΤΕ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ οἰσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία ξυνών·
νῦν δ' ὡς ἔληξε κάνεπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῆ
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἡσσον ἢ πάρος.
ἄρ' ἔστι ταῦτα διს τόσ' ἔξ ἀπλῶν κακά;
- ΧΟ. ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκη. πῶς γάρ, εὶ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὑφραίνεται;
- ΤΕ. ώς ὥδ' ἔχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.
- ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δῆλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
- ΤΕ. ἄπαν μαθήσει τοῦργον, ώς κοινωνὸς ὕν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἔσπεροι
λαμπτῆρες οὐκέτ' ἥθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἔμαιετ' ἔγχος ἔξόδους ἔρπειν κενάς.
- κάγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πεῖραν οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εῦδει στρατός.
ὅ δ' εἰπε πρός με βαῖ, ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
κάγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὅ δ' ἐσσύθη μόνος.

279 ἥκη Suidas (s. v. δέδοικα): ἥκοι L, A, vulg.: ἥκη, ἥκη, or ἥκει r.

καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ᔁχω λέγειν πάθας. 295
 ἕσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔερόν τ' ἄγραν.
 καὶ τὸν μὲν ηὐχένιζε, τὸν δ' ἄνω τρέπων
 ἐσφίξε κάρραχιζε, τὸν δὲ δεσμίους
 γῆκίζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποίμναις πίτνων. 300
 τέλος δ' ὑπάξεις διὰ θυρῶν σκιᾶς τινὶ¹
 λόγους ἀνέσπα, τὸν μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τὸν δ' ἀμφ' Ὁδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολύν,
 ὅσην κατ' αὐτῶν ὑβριν ἐκτείσαιτ' ίών.
 κάπειτ' ἐπάξεις αὐθις ἐς δόμους πάλιν 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
 καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
 παίσας κάρα ὅθως ἔξειν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξειτ' ἀρνείον φόνου,
 κόμην ἀπρίξι ὄνυξι συλλαβῶν χερί. 310
 καὶ τὸν μὲν ὥστο πλεῦστον ἄφθονγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησος' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κάνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ.
 κάγω, φίλοι, δείσασα τούξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν ὅσουνπερ ἔξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθὺς ἔξωμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
 ἀς οὕποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόοις
 τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἔξηγεῖτ' ᔁχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κακυμάτων
 ὑπεστέναξε ταῦρος ὃς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιᾶδε κείμενος κακῇ τύχῃ

295 λέγειν L, vulg.: φράξειν r. 297 εὐερόν τ' Schneidewin:
 εὐκερών τ' MSS. 301 ὑπάξεις A: ἀπάξεις L¹, ὑπαξεῖς L^c: ἐπάξεις r.
 305 ἐπάξεις A, vulg.: ἀπαξεῖς L. 313 φανοίην τ: φανείην L, vulg.
 314 κυροῖ Suidas s. v.: κυρεῖ L, vulg.

ἀσιτος ἀνήρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών.
καὶ δῆλός ἔστιν ὡς τι δρασείων κακού.
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.
ἄλλ', ὡς φίλοι, τούτων γὰρ οὖνεκ' ἔστάλην,
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.

325

XO. Τέκμησσα, δεινά, πᾶν Τελεύταντος, λέγεις,
ἡμῖν τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

AI. ἵω μοί μοι.

TE. τάχ', ως ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἡκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωῦσσει θοήν;

330

AI. ἵω μοί μοι.

XO. ἀνήρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

AI. ἵω παῖ παῖ.

TE. ὅμοι τάλαιν'. Εὐρύστακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾶ.
τί ποτε μενοινᾶ; ποῦ ποτ' εἰ; τάλαιν' ἐγώ.

340

AI. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ¹
λεηλατήσει χρόνου; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

XO. ἀνήρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἀν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

345

TE. ἴδού, διοίγω. προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καύτδος ως ἔχων κυρεῖ.

στρ. a'. AI. ἵω

2 φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
3 μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὁρθῷ νόμῳ,
4 ἰδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
5 ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

350

XO. οἴμ' ως ἔοικας ὁρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.

δηλοῖ δὲ τούργον ως ἀφροντίστως ἔχει.

355

330 λόγοις Stobaeus *Flor.* 113. 8: φίλοι MSS.

350 μόνοι ἔτ' Hermann: μόνοι (οἱ μοῦνοι) τ' MSS.

ἀντ. α'. ΑΙ. ἵω

2 γένος ναῖας ἀρωγὸν τέχνας,
3 ἄλιον δὶς ἐπέβασ ἐλίσσων πλάταν,
4 σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσοντ'.
5 ἀλλά με συνδάξουν.

361

ΧΟ. εὕφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

στρ. β'. ΑΙ. ὁρᾶς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
2 τὸν ἐν δαῖοις ἄτρεστον μάχαις,
3 ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
4 οἴμοι γέλωτος, οἰον ὑβρίσθην ἄρα.

365

ΤΕ. 5 μή, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αῦδα τάδε.

ΑΙ. 6 οὐκ ἔκτός; οὐκ ἄψορον ἐκνεμεῖ πόδα;
7 αἰλā αἰλā.

370

ΧΟ. 8 ὡ πρὸς θεῶν ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ.

ΑΙ. 9 ὡ δύσμορος, δὲς χερὶ μὲν
10 μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, ἐν δὲ ἐλίκεσσι
11 βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσῶν αἰπολίοις
12 ἐρεμνὸν αἰμ' ἔδευστα.

375

ΧΟ. 13 τί δῆτ' ἀν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
14 οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὥδ' ἔχειν.

ἀντ. β'. ΑΙ. ἵω πάνθ' ὄρων, ἀπάντων τ' ἀεὶ

2 κακῶν ὅργανον, τέκνον Λαρτίον,
3 κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
4 ἡ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

380

ΧΟ. 5 ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρεται.

ΑΙ. 6 ἰδοιμι μήν νιν, καίπερ ὥδ' ἀτώμενος.
7 ἵω μοὶ μοι.

385

358 ἀλίαν MSS.: corr. Hermann. 360 πημονὰν Reiske: ποιμένων L, vulg. 372 χερὶ Hermann: χερσὶ L, vulg.: χεροῦν Triclinius. 380 λαερτίον L, vulg.: corr. Triclinius. 384 μήν add. Dindorf.

ΧΟ. 8 μηδὲν μέγ' εἴπης· οὐχ ὄρᾶς ἵν' εἶ κακοῦ;

ΑΙ. 9 ὡς Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,

10 πῶς ἀν τὸν αίμυντατον, ἔχθρὸν ἄλημα,

11 τούς τε διστάρχας ὀλέσσας βασιλῆς

390

12 τέλος θάνοιμι καύτός;

ΤΕ. 13 ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κάμοὶ θανεῖν

14 εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;

στρ. γ. ΑΙ. ἵω

2 σκότος, ἐμὸν φάος,

3 ἔρεβος ὡς φαεννότατον, ως ἐμοὶ,

395

4 ἔλεσθέ ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,

5 ἔλεσθέ μ'. οὕτε γὰρ θεῶν γένος οὕθ' ἀμερίων

6 ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν' εἰς ὅνασιν ἀνθράπων. 400

7 ἀλλά μ' ἀ Διὸς

8 ἀλκίμα θεὸς

9 ὀλέθριον αἰκίζει.

10 ποῖ τις οὖν φύγη;

11 ποῖ μολὼν μενῶ;

12 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοιοῦσδ'

405

13 ὁμοῦ πέλας, μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,

14 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με

15 χειρὶ φονεύοι.

ΤΕ. 16 ὡς δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον

410

17 φωνεῖν, ἢ πρόσθεν οὐτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

ἀντ. γ. ΑΙ. ἵω

2 πόροι ἀλίρροθοι

3 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,

4 πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ

390 δλέσσας L, vulg.: corr. Triclinius.—βασιλῆς ῥ (βασιλῆς L, the *i* subscript perh. from a later hand): βασιλῆς vulg. 396 ἔλεσθέ μ' ἔλεσθέ μ' L, vulg.: ἔλεσθέ μ' ἔλεσθέ ῥ: corr. Elmsley. 402 ὀλέθριον MSS.: οὐλιον conj. Wunder. 405 f. τοιοῦσδ' Hermann: τοῦσδ' MSS.

5 κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ', οὐκ
6 ἔτ' ἀμπυοὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἔστω. 416
7 ὁ Σκαμάνδριοι
8 γείτονες ῥοαί,
9 εὔφρονες Ἀργείοις, 420
10 οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
11 τόνδ' ἵδητ', ἐπος
12 ἐξερῶ μέγ', οἶον οὔτινα
13 Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425
14 Ἐλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
15 ὁδε πρόκειμαι.

XO. 16 οὕτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἐώ λέγειν
17 ἔχω, κακοῖς τοιοῦσδε συμπεπτωκότα.

AI. αἰαῖ· τίς ἀν ποτ' φεθ' ὁδ' ἐπώνυμον 430
τούμὸν ξυνοίσειν δνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
ὅτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαλας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ 435
πρὸς οἴκον ἥλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων.
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὁδ' ἀπόλλυμαι. 440
καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
οὐκ ἀν τις αὕτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὕτ' Ατρεῦδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας 445
ἐπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

417 ὁ Triclinius: *lw* L, vulg. 423 ἐξερέω MSS.: corr. Porson.

428 οὐδ' Elmsley: οὐθ' MSS.

κεὶ μὴ τόδ' ὅμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὥδ' ἐψήφισαν.
νῦν δὲ ή Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
ηδη μέτ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὅστε ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς.
κεῖνοι δέ ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες, 455
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος· εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι τὰν χώ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μέτ' Ἑλλήνων στρατός,
ἐχθεὶ δὲ Τροίᾳ πᾶσα καὶ πεδία τάδε. 460
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας
μόνους τὸν Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαίου περῶ;
καὶ ποῖον ὅμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτὲ εἰσιδεῖν 465
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ῶν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τούργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἵων
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις
καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἴτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὡδέ γέτε Ἀτρείδας ἀν εὐφράναιμί που. 470
οὐκ ἔστι ταῦτα. πειρά τις ζητητέα
τοιάδε, ἀφ' ης γέροντι δηλώσω πατρὶ⁴⁵⁰
μή τοι φύσιν γέτε ἀσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
αἰσχρὸν γάρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἔξαλλάσσεται.
τί γάρ παρ' ἡμαρτημέρα τέρπειν ἔχει 475

450 ἀδάμαστος MSS.: corr. Elmsley. 451 ἐπεντύνοντ' L (made from ἐπενθύνοντ' either by the first hand or by an early corrector), A, vulg.: ἐπεντελνοντ' τ (with γρ. ἐπεκτελνοντ'). 456 τὰν Erfurdt, Elmsley: τ' ἀν τ: γ' ἀν L, vulg.

προσθίσα κανάβισσα τον γε κατθανεῖο;
οὐκ ἐδι πρωτίην εἰλέσθη οὐδὲν Ερετόν,
ἔστιν κανάβιον εἶναιον διερμήνειαν.

ατον ή κατιστεί πάντα τοπογράφων
του αρχαιότερου πλάνου ανθρώπων.

XII) οίκους εργαζούσι στην πόλη της Αθήνας, αλλά και στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

ΤΕ. Η ιστορία της αναγκαῖας τύχης
εἰν ἑστίῳ μινού μείζον αὐτοπάτος πατέον.
εγώ δὲ συνέβησα μεν οἴεσθαι πατέον.

είτε των σύγχρονοις ή πιούτη Ναυπόντιοις
νέος διεμήνιος. Σαν γαρ αὐτὸς έσυζέ που
και σῆ μάλιστα γειτόνια ταραχούν. Επει
το πρώτο λέγεται Έργαλην, ειδη δρομών τα σά,
και σ' αντικάπιτο πάντα της έσωστον Διον.

ενώπιον της αρχής σας, η συντηρεσίας της είμαστε,
μη με αξένοστη πάθηση αποφεύγουμε κατέβιν

τὸν σὸν ὃν εὐθράν, χειρὶς ἔδει τοῦ
ἢ γαρ θάντ. οὐ καὶ τελευτῆσαι ἀδέι,

ταῦτα περὶ τῆς καμήλης τοῦ τόπου ἡ μέρα
Εἰς Σιναϊπασθεῖσαν Ἀργείων θό-

Ένα πάντα τη σε αυτούς είναι πρόσωποι
και τα πικρού πρόσωπα έσποταν
είναι μέτρη γένεται τα ανθρώπινα

Αινατος, οι πάροποι συγκεκριμένη στρατού,
αλλα γενειας αυτή έτσι ήταν τίποι πρέσβεις.

τοιούτης τε τοῦ καὶ μεν ἀπίστων εἰδεῖς
οὐδὲ διογύρα τάπητα καὶ τῷ σώμα

the time is now a question by a late hour. It does A. well.
As it was taught at our re-enactment with L. Long. in 1920 - A. is a
form of new reverence against it. I am told.

ἀλλ' αἰδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γῆρᾳ προλείπων, αἰδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἔτων κληροῦχον, ἢ σε πολλάκις
θεοῖς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῦν.
οἴκτιρε δ', ὥναξ, παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κάμοὶ τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
ἔμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἥστωσας δορί,
καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν "Αἰδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἀν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σφέζομαι.
ἄλλ' ἵσχε κάμοῦ μυῆστιν. ἀνδρί τοι χρεῶν
μυήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τι που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἔστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί·
ὅτου δὲ ἀπορρεῖ μυῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἀν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

XO. Αἴας, ἔχειν σ' ἀν οἴκτον ώς κάγῳ φρενὶ
θέλοιμ' ἀν· αἰνοίης γὰρ ἀν τὰ τῆσδ' ἔπη. 525

AI. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

TE. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

AI. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ώς ἤδω. 530

TE. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἔξελυσάμην.

AI. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;

TE. μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήστας θάνοι.

AI. πρέπον γέ τὰν ἦν δαίμονός τούμον τόδε.

TE. ἀλλ' οὖν ἔγῳ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535

AI. ἐπήνεστ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.

516 ἄλλη r: ἀλλ' ἢ L, vulg.—τε L¹, r: με L².

521 πάθοι A, vulg.: πάθη L.

- ΤΕ. τί δῆτ' ἀν ώς ἐκ τῶνδ' ἀν ὡφελοῦμί σε;
 ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἵδεῖν.
 ΤΕ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 ΑΙ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
 ΤΕ. ὥ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὸν εὐθύνων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ή λελειμμένῳ λόγων;
 ΤΕ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
 ΑΙ. αἱρ' αὐτόν, αἱρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ 545
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὡμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὥ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι ἀν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτο γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὅθουνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
 [τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,] 554 b
 ἔως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθησ. 555
 ὅταν δ' ἵκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἶου τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἰδα, μὴ τις ὑβρίσῃ 560
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς δυντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεὶ τανῦν

546 που τόνδε Α: τοῦ τόνδε L: τοῦτον γε Γ. 554 b. τὸ μὴ φρονεῖν...κακόν] This v. is in the MSS., and was read by the schol. in L, but is omitted by Stobaeus *Flor.* 78. 9 (where he quotes 550—555): del. Brunck. 557 δείξεις L (made from δείξης). The later MSS. are divided between δείξεις and δείξης (or -ης).

τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
 ὑμῖν τε κοινὴν τὴνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὥπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,
 ως σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί
 [μέχρις οὖ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ].
 καὶ τάμα τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύστακες, ἵσχε διὰ πολυρράφου στρέφων
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ως τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἥδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
 δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
 πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ιατροῦ σοφοῦ
 θρηνεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

- XO. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
 TE. ωδέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί;
 AI. μὴ κρῖνε, μὴ ἔξεταζε· σωφρονεῦν καλόν.
 TE. οἴμ' ως ἀθυμῶ· καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἰκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
 AI. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
 ως οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;
 TE. εὔφημα φάνει.
 AI. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
 TE. σὺ δ' οὐχὶ πείσει;
 AI. πόλλα' ἄγαν ἥδη θροεῖς.

571 μέχρις οὖ L, vulg.: μέχρις ἀν r.—Elmsley del.

573 μήθ' ὁ] Schaefer conj. μήτε.

ΤΕ. ταρβῶ γάρ, ὁναξ.

ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕ. πρὸς θεῶν, μαλάσσου.

ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τούμδον ἥθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

595

στρ. α. ΧΟ. ὡς κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μέν

2 που ναίεις ἀλίπλακτος εὐδαί-

3 μων, πᾶσιν περίφαντος ἀεί·

4 ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὐ χρόνος 600

5 Ἰδαῖα μίμνων λειμώνι ἔπαυλα μηνῶν

6 ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι,

7 χρόνῳ τρυχόμενος, 605

8 κακὰν ἐλπίδ' ἔχων

9 ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον" Αἰδαν.

ἀντ. α'. καὶ μοι δυσθεράπευτος Αἴ-

2 ας ξύνεστιν ἔφεδρος, ὅμοι 610

3 μοι, θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος·

4 ὃν ἔξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίω

5 κρατοῦντ' ἐν "Αρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας

6 φίλοις μέγα πένθος ηὔρηται. 615

7 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῦν

8 μεγίστας ἀρετᾶς

9 ἀφίλα παρ' ἀφίλοις ἔπεστ' ἔπεστε μελέοις Ἀτρεί-
δαις. 620

στρ. β'. ἦ που παλαιῷ μὲν σύντροφος ἀμέρᾳ,

2 λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα 625

597 ἀλίπλακτος Γ: ἀλίπλαγκτος L, vulg. 601—3 Ιδαῖα μίμνων | λειμωνίᾳ (sic) ποιαὶ μήλων | ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι L. (Ιδαῖα μίμνων A, vulg.) Ἰδαῖα...λειμώνι ἔπαυλα Lobeck: μηνῶν Hermann: εὐνῶμαι Bergk. 610 ὅμοι μοι Brunck: ίώ μοι μοι L (ιώ μοι μοι τ). 616 f. χεροῖν | μεγίστας Triclinius: χερσὶν μέγιστ' L, vulg. 623 σύντροφος Nauck: ἔντροφος MSS.

3 φρενομόρως ἀκούσῃ,
 4 αἴλινον αἴλινον,
 5 οὐδὲ οἰκτρᾶς γόδου ὅρνιθος ἀηδοῦς
 6 ἥσει δύσμορος, ἀλλ’ ὁξυτόνους μὲν φέδας 630
 7 θρηνήσει, χερόπλακτοι δ’
 8 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 9 δοῦποι καὶ πολιάς ἄμυγμα χαίτας.

ἀντ. β'. κρείσσων γάρ "Αἰδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, 635
 2 ὃς ἐκ πατρώφας ἥκων γενεᾶς ἀριστος
 3 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 4 οὐκέτι συντρόφοις
 5 ὄργανος ἔμπεδος, ἀλλ’ ἐκτὸς ὄμιλεῖ. 640
 6 ὡς τλάμον πάτερ, οἵαν σε μένει πυθέσθαι
 7 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 8 ἀν οὕπω τις ἔθρεψεν
 9 αἰών Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

ΑΙ. ἄπανθ' ὁ μακρὸς κάναριθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κούκ τεστ’ ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ’ ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες.
 κάγῳ γάρ, ὃς τὰ δεινὸν ἐκαρτέρουν τότε,
 βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα 650
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτίρω δέ νιν
 χήραν παρ’ ἐχθροῖς παῖδά τ’ ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ’ εἴμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἀν λύμαθ’ ἀγνίσας ἐμὰ
 μῆνιν βαρεῖαν ἔξαλύξωμαι θεᾶς.
 μολών τε χῶρον ἐνθ’ ἀν ἀστιβῆ κίχω,
 κρύψω τόδ’ ἔγχος τούμον, ἔχθιστον βελῶν, 655

634 ἄμυγμα Bothe: ἄμύγματα MSS. 637 ἀριστος add. Triclinius:
 om. L, vulg. 649 χαὶ Brunck: καὶ MSS. 656 ἔξαλύξωμαι
 Hesych. s. v.: ἔξαλεύσωμαι L, vulg.

γαίας ὄρύξας ἔνθα μή τις ὅψεται·

ἀλλ' αὐτὸν νὺξ "Αἰδης τε σφέζόντων κάτω.

660

ἔγὼ γάρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην

παρ' "Εκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,

οὐπω τι κεδνὸν ἔσχον 'Αργείων πάρα.

ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἡ βροτῶν παροιμία,

ἔχθρῶν ἄδωρα δῶρα κούκ δυνήσιμα.

665

τοιγάρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς

εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.

ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μήν;

καὶ γάρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα

τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς

670

χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπω θέρει·

ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος

τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·

δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε

στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὑπνος

675

λύει πεδήσας, οὐδὲ ἀεὶ λαβὼν ἔχει.

ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;

ἔγωγ்· ἐπίσταμαι γάρ ἀρτίως ὅτι

ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῶν ἐσ τοσόνδ' ἐχθαρτέος,

ώς καὶ φιλήσων αὐθις, ἐσ τε τὸν φίλον

680

τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,

ώς αἱὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γάρ

βροτῶν ἄπιστος ἐσθ' ἔταιρείας λιμήν.

ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ

εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι,

685

εῦχου τελεῖσθαι τούμδον ὡν ἐρᾶ κέαρ.

ὑμεῖς θ', ἔταιροι, ταῦτα τῇδέ μοι τάδε

668 τι μή MSS.: corr. Linwood, Herwerden.

672 αλανῆς L:

αλανῆς r.

678 ἔγωγ் Blaydes (ἔγωγ் ἐπίσταμαι Brunck): ἔγὼ δ'

ἐπίσταμαι MSS.

679 ἐχθαρτέος L¹, r: ἐχθραντέος L^c, vulg.

683 ἔταιρείας L, vulg.: ἔταιρας r.

τιμάτε, Τεύκρῳ τ', ἦν μόλῃ, σημήνατε
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμα.

ἔγω γὰρ εἰμὶ ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον·

ὑμεῖς δ' ἀ φράξω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἵσως
πύθοισθε, κεί νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

690

στρ. ΧΟ. ἔφριξ ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτάμαν. ἵώ ἵώ
Πὰν Πάν,

2 ω̄ Πὰν Πὰν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιονοκτύ-
που

695

3 πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ω̄ θεῶν χοροποὶ'
ἄναξ,

4 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὁρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν
ἰάψης.

700

5 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

6 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ Ἀπόλ-
λων ὁ Δάλιος εὔγνωστος

7 ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὕφρων.

705

ἀντ. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὁμμάτων Ἀρης. ἵώ ἵώ.
νῦν αὖ,

2 νῦν, ω̄ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος
3 θοᾶν ὡκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν,

4 θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστᾳ.

5 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει.

6 κούδεν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν, εὗτέ γ' ἐξ
ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη

715

7 θυμοῦ τ' Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεικέων.

700 *ἴάψης* r: *ἴάψεις* L.705 *ξυνείη* L¹, Γ: *ξυνείης* L^c, vulg.714 *τε* καὶ *φλέγει* after *μαραίνει* add. MSS. (om. Stobaeus *Ecl. Phys.* 1. 9.

24): del. Brunck.

718 *θυμοῦ τ'* Hermann: *θυμὸν τ'* Α: *θυμὸν* (*without τ'*) L, vulg.: *θυμῶν* Triclinius.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
κρημιῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὅμοι.
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνείδεσιν
ἥρασσον ἔνθεν κάνθεν οὕτις ἔσθ' ὃς οὐ, 720
τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ώς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
ώστ' εἰς τοσοῦτον ἥλθον ὥστε καὶ χεροῦν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 725
λήγει δὲ ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποὺν στιν, ώς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις. 735
ΑΓ. ίοὺς ίού.
βραδεῖαν ἡμᾶς ἀρέστην δέ τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπειμψεν, ἦν φάνην ἐγὼ βραδύς.
ΧΟ. τί δέ ἔστι χρείας τῆσδε ὑπεσπανισμένον;
ΑΓ. τὸν ἄνδρα ἀπηγόρευε Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ ἔχω παρήκειν, πρὶν παρὰν αὐτὸς τύχῃ.
ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
γνώμης, θεοῖσιν ως καταλλαχθῆ χόλου.
ΑΓ. ταῦτα ἔστι τάπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται. 740
745

ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;
 ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου

750

Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα

εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως

θεὶς εἰπε κάπεσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ

εἰρξαι κατ' ἡμαρ τούμφαντος τὸ νῦν τόδε

Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μηδ' ἀφέντ' ἔân,

εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.

755

ἔλâ γὰρ αὐτὸν τῆδε θήμερᾳ μόνη

δίας Ἀθάνας μῆνις, ως ἔφη λέγων.

τὰ γὰρ περισσὰ κάνονητα σώματα

πίπτειν βαρείας πρὸς θεῶν δυσπραξίας

760

ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν

βλαστῶν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρωπον φρονῇ.

κεῖνος δ' ἀπ' οἰκων εὐθὺς ἐξορμώμενος

ἄνους καλῶς λέγοντος ηὑρέθη πατρός.

ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει τέκνον, δορὶ

βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.

765

ὁ δ' ὑψικόμπως κάφρονως ἡμείψατο.

πάτερ, θεῖς μὲν κὰν ὁ μηδὲν ὥν ὄμοῦ

κράτος κατακτήσαιτ· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα

κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἴτα δεύτερον

770

δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν

ηὐδᾶτ' ἐπ' ἔχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,

τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος.

ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας

ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὐποτ' ἐκρήξει μάχη.

775

τοιοῖσδε τοι λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς

747 πάρει Schneidewin: πέρι MSS. 758 κάνονητα MSS.: κάνόητα
v. l. in Suidas s. v. τὰ γάρ (where, however, the best ms. has κανονήτα).

771 δἰαν Ἀθάναν conj. Mehlhorn. 776 τοιοῖσδε τοῖς MSS.: corr.
Hermann.

ἐκτήσατ' ὄργην, οὐ κατ' ἀνθρωπον φρουρῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῆδε θῆμέρᾳ, τάχ' ἀν
γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.

τοσαῦθ' ὁ μάντις εἰφ· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας 780
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὡ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι ἔπη θροεῖν. 785
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕ. τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;

ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρός, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν ἦν ἥλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕ. οἵμοι, τί φῆς, ἀνθρωπε; μῶν δλώλαμεν;

ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
θυραῖος εἴπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς.

ΑΓ. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
σκηνῆς ὑπαυλὸν μηδ' ἀφίέναι μόνον.

ΤΕ. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τῇδε δ' ἔξοδον
ὸλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

ΤΕ. οἵμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;

ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἥμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἦ βίον φέρει.

ΤΕ. οἱ γάρ, φίλοι, πρόστητοι ἀναγκαῖας τύχης,
καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,

οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
ζητεῖντ' ιόντες τάνδρὸς ἔξοδον κακήν.

ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη

καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.

791 ἀνθρωπε Γ: ὁ ἀνθρωπε vulg.

799 Αἴαντος εἰς ὄλεθρον conj. Blaydes.

οῖμοι, τί δράσω, τέκνου; οὐχ ἰδρυτέον·
ἀλλ' εἰμι κάγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἀν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμὴ
σφέζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδη θανεῖν.

XO. χωρεῖν ἔτοιμος, κού λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἄμ' ἔψεται.

AI. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς "Ἐκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος ἔχθιστου θ' ὄραν·
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρωάδῃ,
σιδηροβρῶτι θηγάνη νεηκονῆς.
ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ,
εὔνοούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
σὺ πρῶτος, ὡς Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ
πεπτώτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἔχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
ριφθῷ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.
τοσαῦτά σ', ὡς Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ δ' ἄμα
πομπαῖον Ἐρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ τε παρθένους
ἀεὶ θ' ὄρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.

812 θέλοντας L¹: θέλοντες L^c, vulg.—ὅς σπεύδῃ] ὃς ἀν σπεύδει (made from σπεύδῃ) L: ὃς σπεύδει A: ὃς ἀν σπεύδῃ r. 831 προστρέπω schol. in L: προπρέπω MSS. 836 ἀεὶ θ' r: ἀεὶ δ' L, vulg.

καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ 840
[αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο].
ἴτ', ὡς ταχεῖαι ποίνιμοι τ' Ἐρινύες,
γενέσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
σὺ δ', ὡς τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
"Ηλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδης, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέρουντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἡ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὡς Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών.
καίτοι σὲ μὲν κάκεῖ προσαυδήσω ξυνών. 855
σὲ δ', ὡς φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν "Ηλιον προσενέπω
πανύστατον δὴ κούποτ' αὐθις ὕστερον.
ὡς φέγγος, ὡς γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὡς πατρῶον ἑστίας βάθρον, 860
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναι τε ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
πεδία προσαυδῶ, χαρέτ', ὡς τροφῆς ἐμοί·
τοῦθ' ὑμὸν Αἴας τούπος ὕστατον θροεῖ.
τὰ δ' ἄλλ' ἐν "Αἰδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει·

πᾶ πᾶ

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

841 f. del. Bothe and Hermann.

κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

ἰδού,

870

δοῦπον αὐ κλύω τινά.

HM. B. ήμων γε ναὸς κοινόπλουν δμιλίαν.

HM. A. τί οὖν δή;

HM. B. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

HM. A. ἔχεις οὖν;

875

HM. B. πόνου γε πλῆθος, κούδεν εἰς ὅψιν πλέον.

HM. A. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἄνηρ οὐδαμοῦ δηλοὶ φανεῖς.

στρ. XO. τίς ἀν δῆτά μοι, τίς ἀν φιλοπόνων

2 ἀλιαδᾶν ἔχων ἀῦπνους ἄγρας,

880

3 ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ρυτῶν

4 Βοσπορίων ποταμῶν,

885

5 τὸν ὡμόθυμον εἴ ποθι

6 πλαζόμενον λεύσσων

7 ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

8 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

9 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,

10 ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

890

TE. 11 ἵώ μοί μοι.

XO. 12 τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

TE. 13 ἵώ τλήμων.

XO. 14 τὴν δουρήληπτον δύσμορον νύμφην ὄρῳ

15 Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

895

TE. 16 ὥχωκ', δλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

XO. 17 τί δ' ἔστιν;

TE. 18 Αἴας ὅδ' ἡμῶν ἀρτίως νεοσφαγὴς

19 κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.

869 κούδεις ἐπίσταται σφε συνναειν τόπος conj. J. 870 ιδού bis L,
vulg. : corr. Hermann. 884 ιδρις after ποταμῶν add. L, vulg. : om. r.
891 ίώ bis L: corr. Triclinius. 896 οἴχωκ' MSS.: corr. Dindorf.

- ΧΟ. 20 ὥμοι ἐμῶν νόστων. 900
 21 ὥμοι, κατέπεφνες, ἄναξ,
 22 τόνδε συνναύταν, τάλας·
 23 ὡς ταλαιφρων γύναι.
- ΤΕ. 24 ὡς ὁδε τοῦδε ἔχοντος αἰάζειν πάρα.
- ΧΟ. 25 τίνος ποτ’ ἀρ’ ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; 905
 ΤΕ. 26 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ²
 27 πηκτὸν τόδ’ ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.
- ΧΟ. 28 ὥμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ’ αἰμάχθης, ἄφρακτος
 φίλων. 910
 29 ἐγὼ δ’ ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ’ ἄιδρις,
 30 κατημέλησα. πᾶς πᾶς
 31 κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;
- ΤΕ. οὗτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ 915
 φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
 οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν
 φυσῶντ’ ἄνω πρὸς ρῆνας ἔκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὲν αἰμ’ ἀπ’ οἰκείας σφαγῆς.
 οἵμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων;
 ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖ ἄν, εἰς Βαίη, μόλοι,
 πεπτῶτ’ ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
 ὡς δύσμορ’ Αἴας, οἷος ὧν οἴως ἔχεις,
 ὡς καὶ παρ’ ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.
- Διητ. ΧΟ. ἔμελλεις, τάλας, ἔμελλεις χρόνῳ 925
 2 στερεόφρων ἄρ’ ἔξανύσσειν κακὰν
 3 μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοιά μοι
 4 πάννυχα καὶ φαέθοντ’ 930

900 f. ὥμοι... | ὥμοι Dindorf: *ἴω μοι...ἴω μοι* L, vulg. 902 τάλας] *ἴω τάλας* L, vulg. (*ὦ τάλας* r): corr. Hermann. 908 ὡς μοι Triclinius: *ἴω μοι* L, vulg. 920 βαστάσει r: *βαστάσῃ* L, A. 921 ἀκμαῖ διν Wakefield: *ἀκμαῖος* MSS. 926 ἔξανύσσειν L: *ἔξανύσειν* r, vulg. (*ὦδ’ ἔξανύσσειν* Erfurdt.)

5 ἀνεστέναξες ὡμόφρων
 6 ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις
 7 οὐλίψ σὺν πάθει.
 8 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 9 πημάτων, ἥμος ἀριστόχειρ
 10 - - - ὅπλων ἔκειτ' ἀγῶν πέρι.

935

ΤΕ. 11 ἵώ μοί μοι.

ΧΟ. 12 χωρεῖ πρὸς ἥπαρ, οἰδα, γενναία δύη.

ΤΕ. 13 ἵώ μοί μοι.

ΧΟ. 14 οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι,
 15 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕ. 16 σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟ. 17 ξυνναυδῶ.

ΤΕ. 18 οἴμοι, τέκνου, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
 19 χωροῦμεν, οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποῖ. 945

ΧΟ. 20 ὕμοι, ἀναλγήτων

21 δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδ'

22 ἔργ' Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.

23 ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕ. 24 οὐκ ἀν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα.

950

ΧΟ. 25 ἄγαν ὑπερβριθὲς γὰρ ἄχθος ἥνυσσαν.

ΤΕ. 26 τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεός

27 Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὁδυσσέως χάριν. 953

ΧΟ. 28 ἡ ῥά κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ,

29 γελᾷ δὲ τοῦσδε μαινομένοις ἄχεσιν

30 πολὺν γέλωτα, φεῦ φεῦ,

31 ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι. 960

ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελώντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ'. ἵσως τοι, κεὶ βλέποντα μὴ πόθουν,

936 χρυσοδέτων conj. Musgrave. 947 f. ἀναυδον | ἔργον MSS.:
 corr. Hermann. 951 γὰρ add. Elmsley. 956 ὁ πολύτλας MSS.:
 δ del. Porson. 957 τοῦσδε Elmsley: τοῦς L, vulg. (τοῖσι Triclinius.)

Θανόντ' ἀν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τάγαθὸν χεροῦν
ἔχοντες οὐκ ἴστασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
ἔμοὶ πικρὸς τέθυηκεν ἡ κείνοις γλυκύς,
αὐτῷ δὲ τερπνός· ὃν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ’ αὐτῷ, θάνατον ὅνπερ ἥθελεν.
τί δῆτα τοῦδ’ ἐπεγγελῷν ἀν κάτα;
θεοῖς τέθυηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ.
πρὸς ταῦτ’ Ὁδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ’ ἐστίν, ἀλλ’ ἔμοὶ^{τι}
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

iō mol mol.

XO.	σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν	975
ΤΕΤ.	βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.	
ΤΕΤ.	ω̄ φίλτατ' Αἴας, ω̄ ξύναιμον ὅμμ' ἔμοι, ἀρ̄' ἡμπόληκας ὥσπερ ή φάτις κρατεῖ;	
XO.	δλωλεν ἀνήρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.	
ΤΕΤ.	ώμοι βαρείας ἀρα τῆς ἐμῆς τύχης.	980
XO.	ώς ὁδ̄ ἔχόντων	
ΤΕΤ.	ω̄ τάλας ἐγώ, τάλας.	
XO.	πάρα στενάξειν.	
ΤΕΤ.	ω̄ περισπερχὲς πάθος.	
XO.	ἄγαν γε, Τεῦκρε.	
ΤΕΤ.	φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;	
XO.	μόνος παρὰ σκηναῖσιν.	
ΤΕΤ.	οὐχ ὅσον τάχος	985
	δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ώς κενῆς σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ; Ιθ̄, ἐγκόνει, σύγκαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι	

φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.

ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
ἔφίεθ' ἀνήρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤ. ω̄ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ¹
ἄλγιστον ω̄ν προσεῖδον ὁφθαλμοῖς ἐγώ,
ὅδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιστα τούμδον σπλάγχνον, ήν δὴ νῦν ἔβην, 995
ω̄ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ω̄ς ἐπησθόμην
μόρον διώκων κάξιχνοσκοπούμενος.

οἵξεια γάρ σου βάξις ω̄ς θεοῦ τινος
διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ω̄ς οἴχει θανάν.
ἀγὼ κλύων δύστηνος ἐκποδῶν μὲν ὧν
ὑπεστέναξον, νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλλυμα²
οἴμοι.

ἴθ', ἐκκάλυψον, ω̄ς ἵδω τὸ πᾶν κακόν.
ω̄ δυσθέατον ὅμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005

ποὶ γάρ μολεῦν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς,
τοῖς σοὶς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
ἡ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἄμα,
δέξαιτ' ἀν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἵσως
χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γάρ οὐχ; ὅτῳ πάρα 1010
μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
οὗτος τί κρύψει; ποίον οὐκ ἐρεῖ κακὸν
τὸν ἐκ δορὸς γεγώτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
σέ, φίλτατ' Αἴας, ἡ δόλοισιν, ω̄ς τὰ σὰ 1015
κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.

994 πασῶν L^c, A: ἀπασῶν L¹, Γ. (ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδὸς κ.τ.λ. conj.
Brunck.) 1000 δύστηνος L, vulg.: δειλαιος Γ. 1008 ἡ πού με]
με om. MSS., add. Kuster in Suidas s. v. ποῦ.—θ' ἄμα L (made from τ' ἵσως
either by the first hand or by S): of the later MSS. most (including A) have
τ' ἵσως, but some θ' ἄμα. 1011 ἥδιον L, vulg.: ἵλεων L, Γ.

- τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς,
ἔρει, πρὸς οὐδέν εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δὲ ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθῆσομαι,
ἔσυλος λόγισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανεῖς. 1020
τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
πολλοὶ μὲν ἔχθροι, παῦρα δὲ ὡφελήσιμα.
καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανίντος ηύρομην.
οἵμαι, τί ὄράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τούνδε αἰόλου κυνῆσοντος, ὥς τάλας, ύφ' οὐ 1025
φονέως ὅρ' ἔξεπνευστας; εἰσες ὡς χρόνῳ
ἔμειλλέ σ' "Εκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
"Εκτωρ μέν, φέδη τούδε ἐδωρήθη πάρα,
ξωστῆρι πρισθεὶς ἵππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
ἐκνάπτετ' αἰέν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον.
οὗτος δὲ ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
πρὸς τούνδε ὅλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἀρ' οὐκ 'Ερινὺς τοῦτ' ἔχάλκευσε ξίφος
κάκείνου "Αἰόης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
ἔγω μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντα ἀεὶ^{τούτα}
φασκοιμ' ἀν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς.
ὅτῳ δέ μή τάδε ἐστιν ἐν γυνώμῃ φίλα,
κείνος τ' ἐκείνα στεργέτω κάγῳ τάδε.
- XO. μή τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
φράξου τὸν ἄνερα χῶ τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γάρ ἔχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἀν κακοῖς
γελάν ἡ δὴ κακούργος ἔξικοιτ' ἀνήρ.
- TET. τίς δὲ ἐστιν ἔντιν' ἄνερα προσλεύσσεις στρατοῦ;
- XO. Μενέλαος, φέδη τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045
- TET. ὄρῶ· μαθείν γάρ ἐγγὺς ἀν οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ’ ἐᾶν ὅπως ἔχει.

ΤΕΤ. τίνος χάριν τοσόνδ’ ἀνήλωσας λόγον;

ΜΕ. δοκοῦντ’ ἐμοὶ, δοκοῦντα δ’ ὃς κραίνει στρατοῦ. 1050

ΤΕΤ. οὕκουν ἀν εἴποις, ἥντιν’ αἰτίαν προθείς;

ΜΕ. ὅθουνεκ’ αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλου,

ἔξηγρομεν ζητοῦντες ἔχθιώ Φρυγῶν.

ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055

νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί·

κεὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,

ἥμενις μὲν ἀν τήνδ’, ἥν ὅδ’ εἴληχεν τύχην,

θανόντες ἀν προύκειμεθ’ αἰσχίστῳ μόρῳ,

οὗτος δ’ ἀν ἔξη. νῦν δ’ ἐνήλλαξεν θεὸς 1060

τὴν τοῦνδ’ ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.

ἄν οὖνεκ’ αὐτὸν οὔτις ἔστ’ ἀνήρ σθένων

τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,

ἀλλ’ ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος

δρυνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται. 1065

πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἔξαρης μένος.

εἰ γὰρ βλέποντος μὴ δυνήθημεν κρατεῖν,

πάντως θανόντος γ’ ἄρξομεν, καν μὴ θέλησ,

χερσὶν παρευθύνοντες· οὐ γὰρ ἔσθ’ ὅπου

λόγων γ’ ἀκοῦσαι ζῶν ποτ’ ἡθέλησ’ ἐμῶν.

καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἀνδρα δημότην

μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.

οὐ γάρ ποτ’ οὔτ’ ἀν ἐν πόλει νόμοι καλῶς

φέροιντ’ ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος,

οὔτ’ ἀν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ’ ἔτι

μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ’ αἰδοῦς ἔχων. 1075

1053 ἄγειν L (with ξ superscr.), A, vulg.: ἀξειν Σ.

1070 λόγων τ’ L: λόγων τ.

ἀλλ' ἄνδρα χρή, καν σῶμα γεννῆση μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἀν καν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ φὶ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο.

1080

ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἀ βούλεται παρῆ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἔξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.

ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,

καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἀν ἡδώμεθα

1085

οὐκ ἀντιτείσειν αὐθις ἀν λυπώμεθα.

ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὖτος ἦν

αἴθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.

καὶ σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως

μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

1090

XO. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
εἰτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστής γένη.

TET. οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὅς μηδὲν ὧν γοναῖσιν εἴθ' ἀμαρτάνει,
οἵτινες οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι

1095

τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις, ἡ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρον Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;

οὐκ αὐτὸς ἔξέπλευσεν ώς αὐτοῦ κρατῶν;

ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν 1100
ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἥγαγ' οἴκοθεν;

Σπάρτης ἀνάσσων ἥλθεις, οὐχ ἡμῶν κρατῶν·

οὐδὲ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον

ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἡ καὶ τῷδε σέ.

ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων

1105

στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἥγεῖσθαι ποτε.

ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

1081 παρῆ L, vulg.: πάρα τ.

1101 ἥγαγ' Pal.: ἥγειτ' L, vulg. (ἥγεν conj. Porson: ἥγετ' Elmsley.)

κόλαξ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
εἴθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς ταφὰς ἐγὼ
Θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110

οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὖνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ,
ἄλλ' οὖνεχ' ὅρκων οἶσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δὲ οὐδέν· οὐ γάρ ἡξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115
καὶ τὸν στρατηγὸν ἥκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἀν στραφείην, ἔως ἀν ἥς οἶσις περ εἰ.

ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ·
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καν ύπέρδικ' ἥ, δάκνει.

ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120

ΤΕΤ. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕ. μέγ' ἀν τι κομπάσειας, ἀσπιδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΤ. καν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοι γ' ὠπλισμένῳ.

ΜΕ. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΤ. ξὺν τῷ δικαίῳ γάρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125

ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδε εὐτυχεῖν κτείναντά με;

ΤΕΤ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δὲ οἰχομαι.

ΤΕΤ. μή νυν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος.

ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἀν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130

ΤΕΤ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔᾶς θάπτειν παρών.

ΜΕ. τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΤ. ἥ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προῦστη ποτέ;

ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἡπίστασο.

ΤΕΤ. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ηὔρεθης. 1135

ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς κούκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.

ΤΕΤ. πόλλα' ἀν καλῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά.

1117 ἔως (superscr. in Aug. c), Bonitz, Wunder: ὡς MSS. 1137
καλῶς L (with κ written over λ, perh. by the first hand: but S defends
καλῶς by the gl. ἀντὶ τοῦ ἐμπελρως): κακῶς A, vulg.

ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινός.

ΤΕΤ. οὐ μᾶλλον, ως ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.

ΜΕ. ἐν σοι φράσω· τόνδι ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.

1140

ΤΕΤ. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ως τεθάψεται.

ΜΕ. ἥδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασύν
ναύτας ἐφορμήσαντά χειμῶνος τὸ πλεῖν,
φί φθέγμ' ἀν οὐκ ἀν ηὔρει, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἴματος κρυφεῖς
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
σμικροῦ νέφους τάχ' ἀν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΤ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων,
ὅς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.

1150

καὶ τ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερῆς ἐμοὶ
δργήν θ' ὅμοιος εἰπε τοιοῦτον λόγον,
ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.
εἰ γὰρ ποήσεις, ἵσθι πημανούμενος.

1155

τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
δρῶ δέ τοι νῦν, κάστιν, ως ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἡνιξάμην;

ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν, φί βιάζεσθαι πάρα.

1160

ΤΕΤ. ἄφερπέ νυν· κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἄνδρὸς ματαίον φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.

ἀλλ' ως δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἵδεῖν
τῷδ', ἐνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

1165

1141 ἀλλ' L, Γ: σὺ δ' ι. 1154 ἄνθρωπε L: ἄνθρωπε A.

1160 πάρα L^c, A, vulg.: παρῆ Γ (παρῆ L¹).

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
 πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
 τάφου περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
 ω παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
 ἵκέτης ἔφαψαι πατρός, ὃς σ' ἐγείνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῦν ἔχων
 κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαντοῦ τρίτου,
 ἵκτηριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
 βίᾳ σ' ἀποσπάσει τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
 γένους ἅπαντος ρίζαν ἐξημημένος,
 αὐτῶς ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. 1180
 ἔχ' αὐτόν, ω παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
 κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχουν.
 ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
 παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω
 τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἀν μηδεὶς ἐἄ.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει πολυπλάγκ-
 των ἐτέων ἀριθμός, 1185
 2 τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων
 ἄταν ἐπάγων
 3 ἀν τὰν εὑρώδεα Τρωίαν, 1190
 4 δύστανον ὕνειδος Ἐλλάνων;

ἀντ. α'. ὅφελε πρότερον αἱθέρα δῦναι μέγαν η τὸν πολύ-
 κοινον "Αιδαν 1195
 2 κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων "Ἐλλασι
 κοινὸν "Αρη.
 3 ἵω πόνοι πρόγονοι πόνων.
 4 κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

1190 ἀνὰ τὰν εὑρώδη Τροίαν MSS.: corr. Ahrens.

1192 ὅφελε Triclinius: ὕφελε L, vulg.

- στρ. β'. ἐκεῦνος οὕτε στεφάνων
 2 οὕτε βαθειῶν κυλίκων 1200
 3 νεῦμεν ἐμοὶ τέρψιν ὅμιλεῖν,
 4 οὕτε γλυκὺν αὐλῶν ὅτοβον,
 5 δύσμορος, οὕτ' ἐννυχίαν
 6 τέρψιν ἰαύειν·
 7 ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὥμοι. 1205
 8 κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
 9 ἀεὶ πνκινᾶς δρόσοις τεγγόμενος κόμας,
 10 λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210
- ἀντ. β'. καὶ πρὸν μὲν αἰὲν νυχίου
 2 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 3 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 4 νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
 5 δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν 1215
 6 τέρψις ἐπέσται;
 7 γενοίμαν ἵν' ὄλâen ἔπεστι πόντου
 8 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 9 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, τὰς ἱερὰς ὅπως
 10 προσείποιμεν Ἀθάνας.
- ΤΕΤ. καὶ μὴν ἴδων ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 'Αγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὄρμώμενον·
 δῆλος δέ μούστι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1220

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ρήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τλῆναι καθ' ἡμῶν ὡδὸν ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω·
 ἢ που τραφεὶς ἀν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο

1199 οὕτε στεφάνων Hermann: οὐ στεφάνων MSS. 1211 αἰέν
 νυχίου G. Wolff: ἐννυχίου MSS. 1228 τὸν ἐκ τῆς L, vulg.: σὲ τὸν
 τῆς Ι.

νῦψήλ' ἐφώνεις κάπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις, 1230
 ὅτ' οὐδὲν ὥν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὑπερ,
 κοῦτε στρατηγοὺς οὕτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ώς σὺ φής, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὥδ' ὑπέρφρονα;
 ποῖ βάντος ἡ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἀρ' Ἀχαιοῖς ἀνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔσιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κούκι ἀρκέσει ποθ' ὑμίν οὐδὲν ἡσσημένοις
 εἴκειν ἀ τοῖς πολλοῖσιν ἥρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἡ κακοῖς βαλεῦτέ που
 ἡ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων. οὐκ ἂν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἀν οὐδεινὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἔξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὅπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὐδὲ εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὑ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
 μάστιγος ὄρθος εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὄρῳ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά·
 δις ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἡδη σκιᾶς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις καλέλευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν δις εἰ φύσιν
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἀνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260

1237 ποῖ βάντος τ: ποῦ βάντος L, vulg.

1253 πλευρὰ τ, Stob. Flor. 3. 5: πλευρᾶ L¹, πλευρὰν L^s: πλευρὰ A.

ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λεγοντος οὐκέτ' ἀν μάθοιμ' ἐγώ·
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἔπαθω.

ΧΟ. εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῦν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶν φράσαι.

ΤΕΤ. φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδέ τέπι σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἵσχει μυῆστιν, οὖ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορί· 1265
ἀλλ' οἰχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.

Φ πολλὰ λέξας ἄρτι κάνοντ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἡνίκα
έρκεων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους,
ἥδη τὸ μηδὲν ὅντας ἐν τροπῇ δορός, 1275
ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἥδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην "Εκτορος τάφρων ὑπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
δν οὐδαμοῦ φής, οὖ σὺ μή, βῆναι ποδί;
ἄρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χῶτ' αὐθίς αὐτὸς "Εκτορος μόνος μόνου,
λαχών τε κάκελευστος, ἥλθ' ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἔσ μέσον καθείς, 1285
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών,
οὐ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
δύστηνε, ποι βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
οὐκ οἰσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προῦφυ πατὴρ

1272 κάνδητ' L (with ν above δ from a later hand), A: κάνδνητ' r.

1281 οὖ σὺ μή, βῆναι J. Krauss, Madvig: οὐδὲ συμβῆναι MSS.

- ἀρχαῖον δυτα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρέα δ', δις αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον
 προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἥ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ
 ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἵχθυσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὧν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
 δος ἐκ πατρὸς μέν εἴμι Τελαμῶνος γεγώς,
 δόστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν 1300
 ἵσχει ξύνευνον μητέρ', ἥ φύσει μὲν ἥν
 βασίλεια, Λαομέδοντος· ἕκκριτον δέ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ "δωκεν 'Αλκμήνης γόνος.
 ἀρ' ὡδὸς ἀριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
 βλαστῶν ἀν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἷματος, 1305
 οὓς νῦν σὺ τοιοῦσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὡθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὐ νυν τόδ' ἵσθι, τοῦτον εὶ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χήμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
 ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδῆλως μᾶλλον ἥ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικός, ἥ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τούμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
 ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἥ 'ν ἐμοὶ θρασύς. 1315
ΧΟ. ἄναξ 'Οδυσσεῦ, καιρὸν ἵσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει.
ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἥσθόμην
 βοήν 'Ατρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἔσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
 ἄναξ 'Οδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἄνδρὸς ἀρτίως;
ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἄνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύοντι φλαύρᾳ συμβαλεῖν ἔπη κακά.

1312 σοῦ γ' Bothe: σοῦ θ' MSS.

ΑΓΑ. ἥκουσεν αἰσχρά· δρῶν γάρ ἦν τοιαῦτά με.

ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325

ΑΓΑ. οὐ φήσ' ἔάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἀμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθῆ φίλῳ
σοὶ μηδὲν ἥσσον ἡ πάρος ξυνηρετεῖν;

ΑΓΑ. εἴπ· ἡ γάρ εἴην οὐκ ἀν εὗ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

ΟΔ ἄκουε νῦν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
μὴ τλῆς ἀθαπτον ὡδὸν ἀναλγήτως βαλεῖν.
μηδὲ ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335

κάμοι γάρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὐν κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.

ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας δύντ' ἐγὼ τοιόνδε ἐμοὶ
οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἀν, ὥστε μὴ λέγειν

ἔντ' ἄνδρ' ἵδειν ἄριστον Ἀργείων, οσοι 1340

Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.

ώστ' οὐκ ἀν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.

οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἀν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,

βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδὲ ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345

ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὁδυσσεῦ, τοῦδε ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔ. ἔγωγ· ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑ. οὐ γάρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρή;

ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὔσεβεῖν οὐ ράδιον. 1350

ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμᾶς νέμειν.

ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει

1329 ξυνηρετεῖν L, vulg. (ξυνηρεμεῖν τ). 1339
οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἀν Bothe: οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἀν L (οὖν made from ἀν by an early hand): οὐκουν (or οὐκ οὖν)—vulg.: οὐκ ἀν ἀτιμάσαιμ' ἀν τ (οὐκ ἀν γ'—Triclinius).

- ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
 ΑΓΑ. μέμυνησ' ὅποιώ φωτὶ τὴν χάριν δίδωσι.
 ΟΔ. ὅδ' ἔχθρὸς ἀνήρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓΑ. τί ποτε ποήσεις; ἔχθρὸν ωδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετῇ μὲ τῆς ἔχθρας πολύ.
 ΑΓΑ. τοιούδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
 ΟΔ. ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καῦθις πικροί.
 ΑΓΑ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θήμερᾳ φανεῖς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν "Ελλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔāν;
 ΟΔ. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι. 1365
 ΑΓΑ. ἡ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἴκος ἡ μαυτῷ πονεῖν;
 ΑΓΑ. σὸν ἄρα τούργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ώς ἀν ποήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
 ΑΓΑ. ἀλλ' εὐ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ώς ἔγῳ 1370
 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἀν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
 οὗτος δὲ κάκεῖ καῦθάδ' ὃν ἔμοιγ' ὁμῶς
 ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἀ χρῆς.
 ΧΟ. ὅστις σ', 'Οδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἔστ' ἀνήρ. 1375
 ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τάπο τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
 ὅσον τότ' ἔχθρὸς ἡ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἄνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
 ΤΕΤ. ἄριστ' 'Οδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
 λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
 τούτῳ γὰρ ὃν ἔχθιστος 'Αργείων ἀνὴρ

1358 βροτῶν L: βροτοῦ r.

1373 χρῆς Dindorf: χρή MSS.

1379 ὅσων Porson, Elmsley: ὅσον MSS.

μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρὸν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
ώς δὲ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολὼν
αὐτός τε χωρὶς ξύναιμος ἡθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.

τοιγάρι σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
μυήμων τὸν Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1385
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἡθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δέ, ὡς γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
τάφου μὲν ὅκνῳ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔāν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395
τὰ δέ ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεῖ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἔγὼ δὲ τὰλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὃν ἐπίστασο.

ΟΔ. ἀλλ' ἡθελον μέν· εἰ δὲ μὴ στί σοι φίλον 1400
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἰμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΤ. ἄλις· ἦδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δὲ ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσιων 1405
θέσθ' ἐπίκαιρον·

μία δὲ ἐκ κλισίας ἀνδρῶν Ἄη
τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', δσον ἵσχύεις,
φιλότητι θιγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ 1410
τάσδ' ἐπικούφιζ· ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἀνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος δστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἄγαθῷ 1415

*κούδενί πω λόγονι θυητῶν.
[Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.]*

XO. *ἢ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
γνῶναι πρὶν ἴδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων, ὁ τι πράξει.*

1420

1417 Dindorf, in his ed. of 1825, was the first¹ to reject this v.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω ΤΟΤ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἄγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῦν' ἔξεστι σοι
παρόντι λεύσσειν, ὃν πρόθυμος ἡσθ' ἀεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἀργος οὐπόθεις τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης· 5
αὕτη δ', Ὁρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
Ἡρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ικάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὄρâν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε
πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
ἥνεγκα καλέσωσα καλέσθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὁρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ώς ήμὶν ἥδη λαμπρὸν ἥλιον σέλας
ἔῳδα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἀστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἔξοδοιπορεῦν στέγης, 20

5

10

15

20

ξυνάπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἔμεν
ἴν' οὐκέτ' δκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὡς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

ῶσπερ γὰρ ἵππος εὐγεινής, κἀν ἦ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,

ἄλλ' ὄρθὸν οὖς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καύτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.

τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
δόξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.

ἔγὼ γὰρ ηνίχ' ἴκομην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ²¹
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὡν πεύσει τάχα.

ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.

ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἵσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἀν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγεῖλῃς σαφῆ.

οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδὲ ὑποπτεύσουσιν ὥδ' ἡνθισμένον.

λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ
Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἡκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
ἄγγελλε δ' ὄρκον προστιθεὶς ὁθούνεκα
τέθυηκ' Ὁρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἀθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων

21 f. ὡς ἐνταῦθ' ὥν | οὐκ ἔστ' ἔτ' δκνεῖν καιρός conj. Hotchkis (but with
ἔστιν instead of ἔστ' ἔτ').

47 δρκῷ MSS. : corr. Reiske.

δίφρων κυλισθείς· ὡδὸς ὁ μῦθος ἐστάτω.
 ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
 στέψαντες, εἰτ' ἄφορρον ἥξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῦν,
 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἰσθά που κεκρυμμένον,
 ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τούμὸν ὡς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἥδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
 ἔργοισι σωθῶ καξενέγκωμαι κλέος;
 δοκῶ μέν, οὐδὲν ρήμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἥδη γάρ εἰδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἴθ' ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὐθις, ἐκτετίμηνται πλέον·
 ὡς καմ' ἐπαυχῷ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
 δεδορκότ' ἔχθροῖς ἀστρον ὡς λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὡς πατρώᾳ γῆ θεοῖς τὸ ἐγχώριοι,
 δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σὺ τ', ὡς πατρῷον δῶμα· σοῦ γάρ ἔρχομαι
 δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὠρμημένος·
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εὔρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δὲ ἥδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
 νὼ δὲ ἔξιμεν· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν
 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοί μοι δύστηνος.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνουν.

ΟΡ. ἀρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἡλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ κάπακούσωμεν γόων;

80

ΠΑ. ἥκιστα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
πειρώμεθ' ἔρδειν κάπο τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

85

σύστ. ΗΛ. ὁ φάος ἀγνὸν
καὶ γῆς ἴσόμοιρ' ἀήρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων φόδας,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου
στέρων πληγὰς αίμαστομένων,
ὅπόταν δυνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῆ·
τὰ δὲ παννυχίδων ἥδη στυγερὰ
ξυνίσασ' εὔναι μογερῶν οἰκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', διν κατὰ μὲν βάρβαρον αἴλαν
φοίνιος "Αρης οὐκ ἔξενισεν,
μήτηρ δ' ἡμὴ χώ κοινολεχής
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει·
κούδεις τούτων οἰκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.

90

95

100

ἀντισύστ. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
ἔστ' ἀν παμφεγγεῖς ἄστρων
ρίπας, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὡς τις ἀηδῶν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῷων

105

81 κάπακούσωμεν Nauck: κάνακούσωμεν MSS.
MSS.: corr. Porson. 105 f. The MSS. have λεύσσω twice, after
ἔστ' ἀν and after ρίπας: Hermann deleted it in the former place.

87 ισόμοιρος

πρὸ θυρῶν ἥχῳ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὡ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,
 ω χθόνι· Ἐρμῆ καὶ πότνι· Ἄρα,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θυγτούντας ὄρâθ,
 αἱ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τείσασθε πατρὸς
 φόνον ἡμετέρου,
 καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
 μούνη γάρ ἄγειν οὐκέτι σωκῷ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

110

115

120

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ω παι, παι δυστανοτάτας
 2 Ἡλέκτρα ματρός, τίν' ἀεὶ τάκεις ωδ' ἀκόρεστον
 οἰμωγὰν
 3 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτata
 4 ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονa
 5 κακὰ τε χειρὶ πρόδοτον; ως ὁ τάδε πορῶν
 6 δλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.
 ΗΛ. 7 ω γενέθλα γενναίων,
 8 ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
 9 οἰδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὐ τί με
 10 φυγγάνει· οὐδὲ ἐθέλω προλιπεῦν τόδε,
 11 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 12 ἀλλ' ω παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 13 ἐᾶτέ μ' ωδ' ἀλύειν,
 14 αἰαῖ, ίκνοῦμαι.

125

130

135

113 f. ὄρâθ', | αἱ τοὺς Dobree: ὄρâτε, | τοὺς MSS. 124 ἀθεωτάτas
 MSS.: corr. Erfurdt, Porson. 129 After γενναίων the MSS. add
 πατέρων (οἱ τοκέων 1): del. Monk, Hermann.

ἀντ. α'. ΧΟ. ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἔξ 'Αΐδα
2 παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόδοις
οὔτε λιταῖσιν.

3 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον 140
4 ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
5 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμίᾳ κακῶν.
6 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. 7 νήπιος δος τῶν οἰκτρῶς 145
8 οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
9 ἀλλ' ἐμέ γ' ἀ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,
10 ἀ "Ιτυν, αἰὲν "Ιτυν δλοφύρεται,
11 δρυς ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
12 ἵω παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, 150
13 ἄτ' ἐν τάφῳ πετραίφ
14 αἰεὶ δακρύεις.

στρ. β'. ΧΟ. οὔτοι σοὶ μούνα, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
2 πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά, 155
3 οἵς ὁμόθεν εἴ καὶ γονᾶ ἔνυναιμος,
4 οἴα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
5 κρυπτὰ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
6 δλβιος, δν ἀ κλεινὰ 160
7 γὰ ποτε Μυκηναίων
8 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφρονι
9 βήματι μολόντα τάνδε γάν 'Ορέσταν.

ΗΛ. 10 ὅν γ' ἔγῳ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,
11 τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῷ,
12 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον 165
13 οἴτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
14 ὡν τ' ἔπαθ' ων τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ

139 οὔτε γόδοις οὔτε λιταῖσιν L, vulg. (λιταῖς 1): οὔτε γόδοισιν οὕτ' εὐχαῖς
conj. Erfurdt (οὔτε γόδοισιν οὕτ' ἄνταις Hermann). 160—163 The
MSS. and older edd. give these four vv. to Electra: corr. Tyrwhitt, Reiske.

164 δν γ' ἔγῳ Hermann: δν ἔγωγ' MSS.

15 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;

170

16 ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,

17 ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῦ φανῆναι.

ἀντ. β'. ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνου· ἔτι μέγας οὐρανῷ

2 Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει.

175

3 ω̄ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα

4 μήθ' οἷς ἔχθαιρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου.

5 χρόνος γάρ εὐμαρῆς θεός.

6 οὗτε γάρ ὁ τὰν Κρῖσαν

180

7 βούνομον ἔχων ἀκτὰν

8 παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,

9 οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάστων.

ΗΛ. 10 ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἥδη

185

11 βίστος ἀνέλπιστος, οὐδὲ ἔτ' ἀρκῶ.

12 ἄτις ἄνευ τεκέων κατατάκομαι,

13 ἀς φίλος οὕτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,

14 ἀλλ' ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία

15 οἰκονομῷ θαλάμους πατρός, ὥδε μὲν

190

16 ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,

17 κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

στρ. γ'. ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά,

2 οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῷαις

3 ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία

195

4 γενύσων ὡρμάθη πλαγά.

5 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,

6 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες

7 μορφάν, εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν

174 ἔτι L¹: ἔστι L^c, A, vulg.—μέγας ἐν οὐρανῷ MSS.: ἐν del. Heath.

180 Κρῖσαν 1: Κρίσαν L, vulg. 181 βούνομον L¹: βουνόμον L^c, A.

187 τεκέων Meineke (a conjecture found also in a Vienna ms., cod. Vindob.

181, of the 14th or 15th cent.): τοκέων MSS. 192 ἀμφίσταμαι 1: ἀφ-

σταμαι L¹: ἀφίσταμαι L^c, A, vulg. 195 ὅτε σοι MSS.: corr. Hermann.

8 ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

200

ΗΛ. 9 ὡς πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα

10 ἐλθοῦσ' ἔχθιστα δή μοι·

11 ὡς νύξ, ὡς δείπνων ἀρρήτων

12 ἔκπαγλ' ἄχθη,

13 τοὺς ἐμὸς ἵδε πατὴρ

205

14 θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,

15 αἱ τὸν ἐμὸν ἐλλον βίον

16 πρόδοτον, αἴ μ' ἀπώλεσαν·

17 οἵς θεὸς ὁ μέγας Ὁλύμπιος

210

18 ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι,

19 μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο

20 τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ἀντ. γ'. ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.

1 οὐ γνώμαν ἵσχεις ἐξ οἶων

215

3 τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας

4 ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;

5 πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,

6 σᾶ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ

7 ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς

8 οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

220

ΗΛ. 9 δεινοῖς ἡναγκάσθην, δεινοῖς·

10 ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.

11 ἀλλ' ἐν γάρ δεινοῖς οὐ σχήσω

12 ταύτας ἄτας,

13 ὅφρα με βίος ἔχη.

225

14 τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὡς φιλία γενέθλα,

15 πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος,

16 τίνι φρονοῦντι καίρια;

17 ἀνετέ μ', ἀνετε, παράγοροι·

18 τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται,

230

19 οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
20 ἀνάριθμος ὥδε θρήνων.

Ἔπ. ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὔνοίᾳ γ' αὐδῶ,
μάτηρ ώσεί τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότατος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῦς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις,
μήτ', εἰ τῷ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἔκτίμους ἵσχουσα πτέρυγας
δέξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γâ τε καὶ οὐδὲν ὅν
κείσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἀν αἰδῶς ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. 250

ΧΟ. ἐγὼ μέν, ὡς παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα
καὶ τούμὸν αὐτῆς ἥλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μέν, ὡς γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῦν ὑμῖν ἄγαν·
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγυνωτε. πῶς γάρ, ἦτις εὐγενὴς γυνή,
πατρῷ ὄρώσα πήματ' οὐ δρῷη τάδ' ἄν,
ἄγω κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ²⁵⁵
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὄρῶ;
ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἢ μ' ἐγείνατο
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἴτα δώμασιν
ἐν τοῦς ἐμαυτῆς τοῦς φονεύσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κάκ τῶνδ' ἄρχομαι, κάκ τῶνδέ μοι

244 γâ L, vulg.: γâ A.

λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητάσθαι πέλει. 265
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μὲν ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Αἴγυσθον ἐνθακοῦντ' ἵδω
 τοῖσιν πατρῷοις, εἰσιδω δὲ ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταύτᾳ, καὶ παρεστίους
 σπένδοντα λοιβὰς ἐνθ' ἐκείνον ὥλεσεν,
 ἵδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν, 270
 τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ξὺν τῇ ταλαινῇ μητρὶ, μητέρ' εἰς χρεῶν
 ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμαμένην.
 ἡ δὲ ὥδε τλήμων ὕστε τῷ μιάστορι 275
 ἔνυνεστ', Ἐρινὺν οὕτιν' ἐκφοβουμένη.
 ἀλλ' ὕσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν ἐν ἦ τότε
 πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
 ταύτη χοροὺς ἵστησι καὶ μηλοσφαγεῖ 280
 θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δὲ ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
 κλαίω, τέτηκα, κάπικωκύω πατρὸς
 τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
 αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 285
 τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
 αὔτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
 ὡς δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατήρ 290
 τέθνηκεν; ἄλλος δὲ οὕτις ἐν πένθει βροτῶν;
 κακῶς δλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
 τάδ' ἐξυβρίζει πλὴν ὅταν κλύη τινὸς
 ἥξοντ' Ὁρέστην· τηνικαῦτα δὲ ἔμμανῆς
 βοῶ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
 οὐ σὸν τόδ' ἔστι τούργον, ἥτις ἐκ χερῶν 295

272 γρ. αὐτοέντην schol. in L: αὐτοφόντην MSS.

κλέψασ' Ὁρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
 ἀλλ' ἵσθι τοι τείσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
 τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας 300
 ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτὰ νυμφίος παρών,
 ὁ πάντ' ἄναλκις οὐτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
 ἐγὼ δ' Ὁρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
 παυστῆρος ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γάρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. 305
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὕτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν, ἀλλ' ἐν τοι κακοῖς
 πολλή ὅτε ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.

- ΧΟ. φέρ' εἰπέ, πότερον δύτος Αἰγίσθου πέλας 310
 λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἡ βεβώτος ἐκ δόμων;
 ΗΛ. ἡ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
 θυραῖνον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
 ΧΟ. ἡ κἄν ἐγώ θαρσούσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τοὺς σοὺς ίκοίμην, εἴπερ ὥδε ταῦτ' ἔχει; 315
 ΗΛ. ως νῦν ἀπόντος ίστόρει· τί σοι φίλον;
 ΧΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ καστιγνήτου τί φήσ,
 ἥξοντος, ἡ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.
 ΗΛ. φησίν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὡν λέγει ποεῖ.
 ΧΟ. φιλεῖ γάρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνήρ πράσσων μέγα. 320
 ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωστ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνω.
 ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὡστ' ἀρκεῖν φίλοις.
 ΗΛ. πέποιθ', ἐπεί τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
 ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπης μηδέν· ως δόμων ὅρῳ
 τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταῦτον φύσιν, 325
 Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρός, ἐντάφια χεροῦν
 φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

300 ταῦτα MSS.: corr. Blomfield. 309 πολλῆστ' L: πολλή γ' r.

314 ἡ δ' ἀν L¹, vulg. (ἡ δᾶν r): ἡ κἄν L^c, A.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὐτὸν τὴνδε πρὸς θυρῶνος ἔξόδοις
ἔλθοῦσα φωνεῖς, ὡς κασιγνήτη, φάτιν,
κούδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά; 330
καίτοι τοσοῦτόν γένοις παροῦσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν οὖτοις φρονῶ.
νῦν δὲ ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή. 335
τοιαῦτα δὲ ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποεῖν.
καίτοι τὸ μὲν δίκαιον οὐχί τοιούτοις λέγω,
ἄλλος δὲ σὺ κρίνεις· εἰ δὲ ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἔστι πάντ' ἀκουστέα. 340

ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὐσαν πατρὸς οὐ σὺ παῖς ἔφυς
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἀπαντα γάρ σοι τάμα νουθετήματα
κείνης διδακτά, κούδεν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ητοί φρονεῖν κακῶς, 345
ητοί τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν.
ητοί τις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς, εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῆσος ἐκδείξεις ἄν.
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωροῦμένης
οὔτε ξυνέρδεις τὴν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. 350
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἔπειτα δίδαξον, ητοί μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτο ἄν τῶνδε ληξάσῃ γόων;
οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ', ἐπαρκούντως δὲ ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι 355
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δὲ ημίν ητοί μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,

337 ἄλλα Dindorf: ἄλλα MSS.

354 δὲ ἐμοί Brunck: δέ μοι MSS.

ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἔγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀν ποτ', οὐδὲ εἰ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρο', ἐφ' οἴσι νῦν χλιδᾶς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσίᾳ
τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος.

ἔμοὶ γὰρ ἔστω τούμε μὴ λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
οὐδὲ ἀν σύ, σώφρων γ' οὐσα. νῦν δὲ ἔξὸν πατρὸς 365
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν· ὡς τοὺς λόγους
ἔνεστιν ἀμφοῦν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὔτη πάλιν.

ΧΡ. ἔγὼ μέν, ω̄ γυναῖκες, ἡθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· οὐδὲ ἀν ἐμνήσθην ποτέ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἵὸν
ἥκουσ', δὲ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. 375

ΗΛ. φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδε μοι
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἀν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ' ἔξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἔγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἥλιου 380
φέγγος προσόψει, ζῶσα δὲ ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ χθονὸς τῆσδ' ἔκτὸς ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μή ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛ. ἡ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποεῖν; 385

ΧΡ. μάλισθ'. ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλη.

ΗΛ. ἀλλ' ἔξικοιτο τοῦδε γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡ. τίν', ω̄ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἰ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

- ΧΡ. δπως πάθης τί χρήμα; ποῦ ποτ' εὶ φρενῶν; 390
 ΗΛ. δπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ ούμὸς βίοτος ὥστε θαυμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εὶ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἡπίστασο.
 ΗΛ. μὴ μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.
 ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
 ΧΡ. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
 ΗΛ. πεσούμεθ', εὶ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
 ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει. 400
 ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τάπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
 ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;
 ΗΛ. οὐ δῆτα· μὴ πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
 ΧΡ. χωρήσομαι τάρ' οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; 405
 ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
 ΗΛ. πῶς εἴπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
 ΧΡ. δν ἕκταν' αὐτή· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
 ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἥρεσεν;
 ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410
 ΗΛ. ὥθεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
 ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
 ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὅψιν, εἴποιμ' ἀν τότε.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
 ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἐσφηλαν ἥδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
 ΧΡ. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
 τοῦ σοῦ τε κάμοῦ δευτέραν ὄμιλίαν
 ἐλθόντος εἰς φῶς· εἴτα τόνδ' ἐφέστιον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ 420

413 λέγοις Triclinius: λέγεις L, vulg.

414 σμικρὸν L^c, Γ: σμικροῦ (ορ -ῶι) L¹: σμικρῶν r.

αὐτός, ταῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, φῶς κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.

τοιαῦτά του παρόντος, ἥνιχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.

πλείω δὲ τούτων οὖν κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει με κείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
ἔμοὶ πιθέσθαι μηδὲ ἀβουλίᾳ πεσεῖν.

εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.

ΗΛ. ἀλλ', φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· οὖν γάρ σοι θέμις
οὐδὲ ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ιστάναι
κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
ἀλλ' ἡ πνοαῖσιν ἡ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψουν νῦν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνη,
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σφέζεσθω κάτω.

ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὃν γ' ἔκτεινε, τῷδε ἐπέστεφε.
σκέψαι γάρ εἴσοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδε οὖν τάφοισι δέξεσθαι νέκυς,

ὑφ' ἥς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενῆς

ἐμασχαλίσθη, κάπι λουτροῖσιν κάρᾳ
κηλίδας ἐξέμαξεν. ἀρά μὴ δοκεῖς

λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;

οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθεις· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας
κάμοιν ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδε, ἀλλ' ὅμως
ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδε ἀλιπαρῆ τρίχα

433 ἀπὸ om. L¹, add. L^c (above the line): it is wanting in some of the
later MSS. (as Γ), but present in A, E, and others. 443 δέξεσθαι
Heath: δέξασθαι MSS. 451 τήνδε γ' (τ' J.) ἀλιπαρον conj. Hartung.

καὶ ζῶμα τοῦμδὸν οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον.
αἵτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὔμενή
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἔχθροὺς μολεῖν,
καὶ παῦδ' Ὁρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἔχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
ἢ πως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ στέφωμεν ἢ ταῦν δωρούμεθα.

455

* οἷμαι μὲν οὖν, οἷμαί τι κάκείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὄνείρατα·
ὄμως δ', ἀδελφή, σοὶ θ' ὑπούργησον τάδε
ἔμοι τ' ἀρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν "Αἰδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.

460

ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δέ,
εἰ σωφρονήσεις, ὥ φίλη, δράσεις τάδε.

465

ΧΡ. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἔμοι
σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω, φίλαι·
ώς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

470

στρ. ΧΟ. εἰ μὴ γὰρ παράφρων μάντις ἔφυν

2 καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς, εἰσιν ἀ πρόμαντις 475

3 Δίκαια, δίκαια φερομένα χεροῦν κράτη·

4 μέτεισιν, ὥ τέκνουν, οὐ μακροῦ χρόνου.

5 ὑπεστί μοι θάρσος, ἀδυπνόων κλύουσαν

480

6 ἀρτίως ὄνειράτων·

7 οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας σ' Ἐλλάνων ἄναξ,

8 οὐδὲ ἀ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς, 485

9 ἃ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις.

479 θάρσος L (made by an early hand, perh. the first, from θράσος), A, vulg.: θράσος r. 480 κλύουσαν L: κλυούσῃ (ορ -ᾳ) r. 482 ὁ φύσας σ')] σ' om. MSS., add. Fröhlich.

- ἀντ. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ
 2 ἀ δειποῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς.
 3 ἄλεκτρό ἄνυμφα γάρ ἐπέβα μιαιφόνων 491
 4 γάμων ἀμιλλήμαθ' οἰσιν οὐ θέμις.
 5 πρὸ τῶνδε τοί μ' ἔχει μή ποτε μή ποθ' ἡμῖν 495
 6 ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
 7 τοῦς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἢ τοι μαντεῖαι βροτῶν
 8 οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδὲ ἐν θεσφάτοις, 500
 9 εὶ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὑ κατασχήσει.
- ἐπ. ὦ Πέλοπος ἀ πρόσθεν πολύπουνος ἵππείᾳ, 505
 ὡς ἔμολες αἴλανής τὰδε γᾶ.
 εὗτε γάρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρυσέων δίφρων δυστάνοις αἰκίαις 510
 πρόρριζος ἐκριφθείς, οὐδὲ τέ πω
 ἔλειπεν ἐκ τοῦδε οἴκου πολύπουνος αἰκία. 515

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μέν, ὡς ἕοικας, αὐτὸς στρέφει·
 οὐ γάρ πάρεστ’ Αἴγισθος, ὃς σ’ ἐπεῖχ’ ἀεὶ⁵²⁰
 μὴ τοι θυραίαν γ’ οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δ’ ὡς ἅπεστ’ ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
 ἔξειπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
 ἀρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ’ ὑβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
 πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ’ ἀεὶ 525

495 f. πρὸ τῶνδε...ἡμῖν] So A and most MSS. The second μὴ ποτε is absent from L, Γ, and a few others. After ἔχει, Γ, Aug. c, and Pal. add θάρσος. A possible reading is, πρὸ τῶνδε τοι θάρσος ἵσχει με, μὴ ποθ’ ἡμῖν. 506 αἴλανής L¹: αἴλανή L^c, vulg. 510 παγχρύσων MSS.: corr. Hermann. 513 οὐ τέ πω MSS.: corr. Hermann. 514 ἔλειπεν L, A, vulg.: ἔλειπεν Γ.—οἴκου L (but with traces of an erased σ), vulg.: οἴκους Triclinius: οἴκον conj. Dobree.

ώς ἐξ ἐμοῦ τέθηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι·
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ἡ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φευνοῦσ' ἐτύγχανες.
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σός, ὃν θρηνεῖς ἀεί,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἐλλήνων ἔτλη
θύσαι θεοῖσιν, οὐκ ἵσον καμάν ἐμοὶ⁵³⁰
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ⁵³⁵, ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.
εἴεν, δίδαξον δή με, τοῦ χάριν, τίνων
ἔθυσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἄλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἄλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανῶν
τάμ⁵⁴⁰ οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἥσαν διπλοῦ,
οὐδὲ τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θυήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὅντας, ἡς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;⁵⁴⁵
ἢ τῶν ἐμῶν ⁵⁴⁵Αἰδης τιν' ἴμερον τέκνων
ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παῖδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;⁵⁵⁰
οὐ ταῦτ' ἀβούλουν καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μέν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἀν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς,⁵⁵⁵
γνώμην δικαίαν σχοῦσα τοὺς πέλας ψέγε.

- ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι
λυπηρόν, εἴτα σοῦ τάδ' ἔξηκουσ' ὑπο·
ἄλλ' ἡν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὑπερ
λέξαιμ⁵⁶⁰ ἀν ὄρθως τῆς καστιγνήτης θ' δμοῦ.
ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ⁵⁶⁵· εἰ δέ μ' ὥδ' ἀεὶ λόγους
ἐξῆρχες, οὐκ ἀν ἥσθα λυπηρὰ κλύειν.

534 τίνων τι: τίνος L, A, vulg.

556 λόγους L¹: λόγοις L^c, A, vulg.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἀν
τούτου λόγος γένοιτο ἀν αἰσχίων ἔτι,

εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή; λέξω δέ σοι,
ώς οὐδὲ δίκη γέκτεινας, ἀλλά σ' ἐσπασεν
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, φέτανῦν ξύνει.
ἔροῦ δὲ τὴν κυναγὸν "Αρτεμιν, τίνος

πιονὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἐσχέντεν
ἢ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' οὐμός, ως ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παιζῶν κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.

κάκ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιούς, ως πατήρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὔτοῦ κόρην.

ῳδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'. οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἰκον οὐδὲ εἰς "Ιλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κάντιβάς μόλις
ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.

εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν, κείνον θέλων
ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρῆν αὐτὸν οὔνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς
μὴ πῆμα σαντῆ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.

εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
ἄλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὐσαν τίθης.

εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὐ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,

564 ἐσχέντεν L, vulg.: ἐσχεντί r. 581 τίθησις L: τίθησις A, vulg.
584 τίθησις L, vulg.: τίθησις r.

καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
καξεῖ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις. 590
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ή καὶ ταῦτ' ἐρεῖς
ώς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ', ἔάν περ καὶ λέγης· οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὖνεκα.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ γουθετεῖν ἔξεστί σε, 595
ἡ πᾶσαν ὥης γλῶσσαν ώς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καὶ σ' ἔγωγε δεσπότιν
ἡ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἡ ζῶ βίον μοχθηρόν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600
οἱ δ' ἄλλοι ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
δν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπηγτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἵσθι. τοῦδέ γ' οὖνεκα 605
κήρυσσέ μ' εἰς ἄπαντας, εἴτε χρῆς κακὴν
εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εὶ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἔδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσταν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ. 610

ΚΛ. ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρός γε τὴνδε φροντίδος,
ἵτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἀρά σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἀν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;

ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδε μ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεὶ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὁθούνεκα
ἔξωρα πράσσω κούκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ή γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ

593 αἰσχρῶς δ' L, A, vulg.: δ' om. Γ.

603 δή με σοι Brunck: δή μέ σοι L, vulg. 606 χρῆς Wunder: χρὴ MSS.

- ἔργ' ἔξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ. 620
 αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
- ΚΛ. ὁ θρέμμ' ἀναιδές, ἢ σ' ἔγῳ καὶ τῷ ἔπῃ
 καὶ τάργα τάμα πόλλ' ἄγαν λέγειν ποεῖ.
- ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἔγω· σὺ γὰρ ποεῖς
 τοῦργον· τὰ δὲ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. 625
- ΚΛ. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν θράσους
 τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὗτ' ἀν Αἴγισθος μόλη.
- ΗΛ. ὅρᾶς; πρὸς ὄργην ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
 λέγειν ἀ χρήζοιμ', οὐδὲ ἐπίστασαι κλύειν.
- ΚΛ. οὐκούνι ἔάσεις οὐδὲ ὑπ' εὐφήμους βοῆς 630
 θῦσαι μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
- ΗΛ. ἐώ, κελεύω, θῦε· μηδὲ ἐπαιτιῶ
 τούμὸν στόμ', ως οὐκ ἀν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
- ΚΛ. ἐπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παροῦσά μοι
 πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδε δόπιος λυτηρίους 635
 εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἀ νῦν ἔχω.
 κλύοις ἀν ἥδη, Φοῖβε προστατήριε,
 κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
 ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
 πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί, 640
 μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
 σπείρη ματαιαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν.
 ἀλλ' ὡδὲ ἄκονε· τῇδε γὰρ κάγῳ φράσω.
 ἀ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
 δισσῶν ὄνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει ἄναξ, 645
 εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα,
 εἰ δὲ ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
 καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
 δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς·
 ἀλλ' ὡδέ μ' ἀεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖν βίῳ 650
 δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἵς ξύνειμι νῦν

εὐημεροῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ⁶⁵⁵
 δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά·
 ταῦτ', ὡς Λύκει' "Απολλον, Ἰλεως κλύων
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἔξαιτούμεθα.
 τὰ δὲ ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὅντ' ἔξειδέναι·
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὄρâν.

ΤΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

- ξέναι γυναικες, πῶς ἀν εἰδείην σαφῶς⁶⁶⁰
 εὶ τοῦ τυράννου δώματ' Αἴγισθου τάδε;
ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ως ξέν'. αὐτὸς ἥκαστας καλῶς.
ΠΑ. ἢ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. μάλιστα πάντων· ἥδε σοι κείνη πάρα.⁶⁶⁵
ΠΑ. ως χαῖρ', ἄνασσα· σοὶ φέρων ἥκω λόγους
 ἥδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἴγισθῳ θ' ὁμοῦ.
ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ρῆθεν· εἰδέναι δέ σου
 πρώτιστα χρῆξω, τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
ΠΑ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.⁶⁷⁰
ΚΛ. τὸ ποῖον, ως ξέν'; εἰπέ· παρὰ φίλου γὰρ ὡν
 ἀνδρός, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγυνς.
ΠΑ. τέθνηκ' Ὁρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. οἱ 'γὰ τάλαιν', δλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. τί φής, τί φής, ως ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.⁶⁷⁵
ΠΑ. θανόντ' Ὁρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.
ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαντῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
 τάληθες εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
ΠΑ. κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω.⁶⁸⁰
 κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 πρόσχημος ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
- 676 πάλαι λέγω L, vulg.: τότ' ἐννέπω A (a v. l. noted by schol. in L).

ὅτ' ἥσθετ' ἀνδρὸς ὄρθιῶν κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·

685

δρόμου δ' ἵσώσας τάφεσει τὰ τέρματα
νίκης ἔχων ἔξηλθε πάντιμον γέρας.

χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιοῦνδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.

690

ἐν δ' ἶσθ· ὅσων γάρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
[δρόμων διαύλων πένταθλ' ἢ νομίζεται,]
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τάπινίκια

ἀλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὁρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.

695

καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'. ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτη, δύναιτ' ἀν οὐδ' ἀν ἴσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γάρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἵππικῶν
ἥν ἥλιου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών,

εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα.

700

εἰς ἥν Ἀχαιός, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται·
κάκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἔκτος ἐξ Αἰτωλίας

ξανθαῖσι πώλοις· ἔβδομος Μάγνης ἀνήρ·

705

οὐ δ' ὅγδοος λεύκιππος, Λίνιαν γένος·

ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·

Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὅχον.

στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς

κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους,

710

χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἥξαν· οἱ δ' ἄμα

686 τάφεσει Musgrave: τῇ φύσει MSS. 691 Michaelis, Tournier and J. would reject this v., and read ἄθλων instead of τούτων in 692. 709 ὅθ' αὐτοὺς L, vulg. (ὅτ' αὐτοὺς Γ): ἦν' αὐτοὺς Nauck. 710 κλήροις MSS.: corr. Wunder.

ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χέροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δὲ ἄνω
φορεῖθ· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμηγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἵππικά.
ὅμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἥφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δὲ ὑπ' αὐτὴν ἔσχάτην στήλην ἔχων
ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιὸν δὲ ἀνεὶς
σειραῖν ἵππον εἰργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὅρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι·
ἔπειτα δὲ Αἰνιάνος ἀνδρὸς ἀστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δὲ ὑποστροφῆς,
τελοῦντες ἔκτον ἔβδομόν τ' ἥδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
κάντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἔξ ἐνὸς κακοῦ
ἔθραυε κάνεπιπτε, πᾶν δὲ ἐπίμπλατο
ναναγίων Κρισαῖον ἵππικῶν πέδον.
γνοὺς δὲ οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾷ κάνοκωχεύει παρεὶς
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἥλαυνε δὲ ἔσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων
πῶλους Ὁρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων·
ὅπως δὲ ὄρᾳ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
δέξὺν δι' ὕπτων κέλαδον ἐνσείσας θοᾶς
πῶλοις διώκει, κάξισώσαντε ζυγὰ
ἥλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
κάρα προβάλλων ἵππικῶν ὄχημάτων.

721 δεξιὸν τ' Triclinius. 732 κάνοκωχεύει MSS.: corr. Cabet.
734 ὑστέρας ἔχων L¹: ὑστέρας δὲ ἔχων L^c (a late hand), A, vulg.
736 ὅπως δὲ L¹, Γ: ὅδ' ὡς δὲ L^c: ὅδ' ὡς or ὅ δὲ r. 738 κάξισώσ-
αντε L: -εις A, vulg.

καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ῳρθοῦθ' ὁ τλήμων ὥρθος ἐξ ὥρθῶν δίφρων·

ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
παισας· ἔθραυσε δὲ ἄξονος μέσας χνόας, 745
καὶ ἅντύγων ὄλισθε· σὺν δὲ ἐλίσσεται
τμητοῖς ἴμασι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμου.
στρατὸς δὲ ὅπως ὥρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,

οἵ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτε οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων, ἔστε νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμου,
ἔλυσαν αἴματηρόν, ὥστε μηδένα 755

γνῶναι φίλων ἰδόντες ἀντίθλιον δέμας.
καὶ νιν πυρᾶ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός. 760
τοιαῦτά σοι ταῦτα ἐστίν, ως μὲν ἐν λόγῳ
ἀλγεινά, τοῖς δὲ ἰδούσιν, οὔπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὡν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟ. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ως ἕοικεν, ἔφθαρται γένος. 765

ΚΛ. ὁ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δὲ ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σφέζω κακοῖς.

ΠΑ. τί δὲ ὁδὸς ἀθυμεῖς, ὁ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὡν τέκη προσγύγνεται. 770

757 κήαντες L (κείαντες Triclinius): corr. Brunck, Erfurdt.

760 ἐκλάχῃ r: ἐκλάχοι L, vulg.

ΠΑ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ως ἔοικεν, ἥκομεν.

ΚΛ. οὕτοι μάτην γε πῶς γὰρ ἀν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια

προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, 775

μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· καὶ μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς

ἔξηλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρῷους δείν' ἐπηπείλει τελεῦν·

ῶστ' οὕτε νυκτὸς ὑπνον οὔτ' ἔξ ἡμέρας 780
ἔμε στεγάζειν ἡδύν, ἀλλ' ὁ προστατῶν

χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.

νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη

ξύνοικος ἦν μοι, τούμδον ἐκπίνουσ' ἀεὶ 785
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα—νῦν δ' ἔκηλά που

τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὖνεχ' ἡμερεύσομεν.

ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἴμῳξαι πάρα,
'Ορέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ὅδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς; 790

ΚΛ. οὕτοι σύ· κενίνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει.

ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛ. ἥκουσεν ὃν δεῖ κάπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛ. ὑβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛ. οὕκουν 'Ορέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε;

ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛ. πολλῶν ἀν ἥκοις, ὡς ξέν', ἀξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛ. ἥκιστ· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
πράξειας οὕτε τοῦ πορεύσαντος ξένου. 800

783 ἀπήλλαγμαι (sic) L, prob. made by the first hand from ἀπηλλάγην,
the reading of Γ and of Suidas (s. v. προστατῶν): but A and most MSS.
have the perf. 797 τυχῶν A, vulg. (made in L from φιλεῖν): φιλεῖν τ
(φίλος Γ).

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοθεν βοῶν
ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

- ΗΛ. ἄρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ 805
τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ὥδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. Ὡ τάλαιν' ἐγώ·
'Ορέστα φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας θανὼν.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς
αἴ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε 810
κάμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἴμι, σου τ' ἀπεστερημένη
καὶ πατρός. ἥδη δὲ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ 815
φονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος εἴσειμ', ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλη
παρεῖσ' ἐμαυτὴν ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον δύντων· ὡς χάρις μέν, ἦν κτάνη,
λύπη δ', ἐὰν ζῷ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

- στρ. α'. ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἢ ποῦ φαέθων
2 "Αλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκηλοι; 826
ΗΛ. 3 ἐ ἔ, αἰαῖ.
ΧΟ. 4 ὡ παῖ, τί δακρύεις;
ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. μηδὲν μέγ' ἀντηγε. ΗΛ. ἀπολεῖς. ΧΟ.
πῶς; 831
ΗΛ. 6 εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων
7 εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας
8 μᾶλλον ἐπεμβάσει. 835

- ἀντ. α'. ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις
818 εἴσειμ' Hermann: ἔσσομ' L, vulg.

- 2 ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν· καὶ νῦν ὑπὸ γαίας
 ΗΛ. 3 ἐ ἔ· ἵω. 840
- ΧΟ. 4 πάμψυχος ἀνάσσει.
- ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. φεῦ δῆτ· ὄλοὰ γὰρ ΗΛ. ἐδάμη. ΧΟ. ναι·
- ΗΛ. 6 οἰδ' οἰδ· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 846
- 7 ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δὲ οὔτις ἔτ' ἔσθ'· δὲ γὰρ
 ἔτ' ἦν,
- 8 φροῦδος ἀναρπασθείς.
- στρ. β'. ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
- ΗΛ. 2 κάγῳ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ, 850
- 3 πανσύρτω παμμήνω πολλῶν
- 4 δεινῶν στυγνῶν τ' αἰῶνι.
- ΧΟ. 5 εἴδομεν ἀθρήνεις.
- ΗΛ. 6 μή μέ νυν μηκέτι
 7 παραγάγγης, ὥν οὐ ΧΟ. τί φήσ; 856
- ΗΛ. 8 πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι
 9 κοινοτόκων
 10 εὐπατριδᾶν ἀρωγαῖ.
- ἀντ. β'. ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. 860
- ΗΛ. 2 ἡ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
 3 οὕτως ὡς κείνω δυστάνω
 4 τμητοῖς ὄλκοῖς ἐγκῦρσαι;
- ΧΟ. 5 ἄσκοπος ἀ λώβα.
- ΗΛ. 6 πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος
 7 ἄτερ ἐμᾶν χερῶν ΧΟ. παπᾶ. 865
- ΗΛ. 8 κέκευθεν, οὔτε του τάφου
 9 ἀντιάσας
 10 οὔτε γόων παρ' ήμῶν.

838 After γυναικῶν the MSS. add ἀπάταις: del. Brunck. 852 αἰῶνι Hermann: ἀχέων L, vulg.: ἀχαίων A. 853 ἀθρήνεις Dindorf: ἀ θροεῖς MSS. 856 After τί φήσ, the MSS. add αὐδᾶς δὲ ποῖον; del. Triclinius. 859 εὐπατριδᾶν τ' MSS.: τ' om. Suidas s. v. παραγάγγης.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

νόφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῦ.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κανάπαυλαν ὥν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

- ΗΛ. πόθεν δ' ἀν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων 875
ἀρρξιν, οἷς ἵασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;
ΧΡ. πάρεστ' Ὁρέστης ἡμίν, ἵσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύνουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾶς ἐμέ.
ΗΛ. ἀλλ' ἡ μέμηνας, ὡς τάλαινα, κάππι τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι κάππι τοῖς ἐμοῖς γελᾶς; 880
ΧΡ. μὰ τὴν πατρῷαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ΗΛ. οἵμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ' ὡδε πιστεύεις ἄγαν;
ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἔξ ἐμοῦ τε κούκ ἄλλης σαφῆ 885
σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.
ΗΛ. τίν', ὡς τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; εἰς τί μοι
βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστω πυρί;
ΧΡ. πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν ἡ φρονοῦσαν ἡ μώραν λέγης. 890
ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν δσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἡλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὅρῳ κολώνης ἔξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ 895
πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτη βροτῶν.
ώς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,

τύμβου προσείρπον ἀσσον· ἐσχάτης δ' ὄρῳ 900
 πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον·
 κευθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπάλει τί μοι
 ψυχὴ σύνηθες ὅμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὁρέστου τοῦθ' ὄρᾶν τεκμήριον·
 καὶ χερὶ βαστάσασα δυσφημῷ μὲν οὕ,
 905 χαρὰ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὅμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι
 μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
 κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδὲ αὖ σύ· πῶς γάρ; ἢ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὕθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἀν·
 915 ἀλλ' ἔστ' Ὁρέστου ταῦτα τάπιτύμβια.
 ἀλλ', ὡς φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
 οὐχ αὗτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
 νῷν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἵσως
 πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

- ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας, ὡς σ' ἐποικτίρω πάλαι. 920
 ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
 ΗΛ. οὐκ οἰσθ' ὅποι γῆς οὐδὲ ὅποι γνώμης φέρει.
 ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
 ΗΛ. τέθνηκεν, ὡς τάλαινα· τάκείνου δέ σοι
 σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν εἴς κεῖνόν γ' ὄρα. 925
 ΧΡ. οἵμοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἥκουσας βροτῶν;
 ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος ἥνικ' ὥλλυτο.
 ΧΡ. καὶ ποῦ στιν οὗτος; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.
 ΗΛ. κατ' οἰκον, ἥδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

914 ἐλάνθαν' ἀν Heath: ἐλάνθανεν MSS. (written ἐλάνθανε in L).
 ἐληθεν ἀν conj. Meineke. 915 τάπιτίμα MSS.: corr. Dindorf.

- ΧΡ. οἵμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφου κτερίσματα; 930
- ΗΛ. οἵμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ⁹⁴¹ Ὁρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινα.
- ΧΡ. ὡς δυστυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδε ἔχουσ⁹⁴² ἐσπευδον, οὐκ εἰδυῖ⁹⁴³ ἄρα
ἴν' ἥμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, δοθ⁹⁴⁴ ικόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ⁹⁴⁵ εὐρίσκω κακά. 935
- ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ⁹⁴⁶· ἐὰν δέ μοι πίθη,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
- ΧΡ. ἡ τοὺς θανόντας ἔξαναστήσω ποτέ;
- ΗΛ. οὐκ ἔσθ⁹⁴⁷ ὁ γ⁹⁴⁸ εἰπον· οὐ γὰρ ὡδ⁹⁴⁹ ἄφρων ἔφυν. 940
- ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὡν ἐγὼ φερέγγυος;
- ΗΛ. τλῆναι σε δρῶσαν ἀν ἐγὼ παραινέσω.
- ΧΡ. ἀλλ⁹⁵⁰ εἴ τις ὠφέλειά γ⁹⁵¹, οὐκ ἀπώσομαι.
- ΗΛ. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945
- ΧΡ. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἀν σθένω.
- ΗΛ. ἄκουε δή νυν ἦ βεβούλευμαι ποεῖν.
παρουσίαν μὲν οἰσθα καὶ σύ που φίλων
ώς οὕτις ἥμīn ἔστιν, ἀλλ⁹⁵² "Αιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε καὶ μόνα λελείμμεθον. 950
ἐγὼ δ⁹⁵³ ἔως μὲν τὸν καστρητον βίω
θάλλοντ⁹⁵⁴ ἔτ⁹⁵⁵ εἰσήκουον, εἰχον ἐλπίδας
φόνου ποτ⁹⁵⁶ αὐτὸν πράκτορ⁹⁵⁷ ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ⁹⁵⁸ ἥνικ⁹⁵⁹ οὐκέτ⁹⁶⁰ ἔστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῷου φόνου 955
ξὺν τῇδ⁹⁶¹ ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
Αἴγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ⁹⁶² ἔτι.
ποι γὰρ μενεῖς ράθυμος, ἐς τίν⁹⁶³ ἐλπίδων.

941 ἔσθ⁹⁴⁷ δ⁹⁴⁸ γ⁹⁴⁹ A, vulg.: ἔσθ⁹⁴⁷ ὁδ⁹⁴⁸ L (with γ superscr.): ἐς τόδ⁹⁴⁹ r.

947 ποεῖν] τελεῖν A. 950 λελείμμεθον L, vulg.: λελείμμεθα r.

952 θάλλοντ⁹⁵³ ἔτ⁹⁵⁴ Reiske, Musgrave: θάλλοντά τ⁹⁵⁵ L, vulg. (θάλλοντά γ⁹⁵⁶ r.)

956 κατοκνήσεις r: κατοκνήσῃς L, vulg.

βλέψασ' ἔτ' ὁρθήν; ἢ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῷου κτῆσιν ἐστερημένη,
πάρεστι δ' ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἀλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέντοι μῆκέτ' ἐλπίσης ὅπως
τεύξει ποτ· οὐ γάρ ὡδὸς ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος ὥστε σόν ποτ' ἢ κάμδον γένος
βλαστεῖν ἔᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἦν ἐπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν,
πρῶτον μὲν εὔσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἄμα·
ἔπειτα δ', ὥσπερ ἔξεφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει· φιλεῖν γάρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.
λόγων γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὄρᾶς ὅσην
σαυτῇ τε κάμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῦσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται,
ἴδεσθε τώδε τὰ κασιγνήτω, φίλοι,
ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἔξεσωσάτην,
ὦ τοῖσιν ἔχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
ψυχῆς ἀφειδήσαντε προύστητην φόνου·
τούτῳ φιλεῖν χρή, τώδε χρή πάντας σέβειν.
τώδ' ἐν θ' ἑορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἄπαντας οῦνεκ' ἀνδρείας χρεών.
τοιαῦτά τοι νῷ πᾶς τις ἔξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος. 985
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ξῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

XO. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία

960

965

970

975

980

985

990

καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὡς γυναικες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσφέζετ' ἀν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σφέζεται.

ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος 995
αὐτῇ θ' ὅπλιζει κάμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾶς; γυνὴ μὲν οὐδέ ἀνὴρ ἔφυς,
σθένεις δὲ ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.

δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δὲ ἀπορρεῖ κάπι μηδὲν ἔρχεται. 1000

τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἐλεῖν
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδε ἀκούσεται λόγους.

λύει γάρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδέ ἐπωφελεῖ 1005
βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρήζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.

ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι καξέρημῶσαι γένος, 1010
κατάσχει ὄργην. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἀρρητ' ἐγώ σοι κάτελη φυλάξομαι,

αὐτῇ δὲ νοῦν σχές ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν είκαθεῖν.

ΧΟ. πείθου· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ 1015
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
γέδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνη τε δραστέον
τούργον τόδ'. οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1020

999 εὐτυχῆς A, vulg.: εὐτυχεῖ L (but with ἡς superscr. by the first hand), r. 1015 πείθου L, A, vulg.: πιθοῦ r. 1019 αὐτόχειρι
μοι L, A: αὐτοχειρί μοι r.

ΧΡ. φεῦ.

- εἴθ' ὥφελες τοιάδε τὴν γυνώμην πατρὸς
θυήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἀν κατειργάσω.
ΗΛ. ἀλλ' ἡ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.
ΧΡ. ἀσκεῖ τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.
ΗΛ. ως οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025
ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγγης.
ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἔξ ἐμοῦ γε μὴ πάθης τόδε.
ΧΡ. μακρὸς τὸ κρῦναι ταῦτα χώ λοιπὸς χρόνος. 1030
ΗΛ. ἀπελθε· σοὶ γὰρ ὥφέλησις οὐκ ἔνι.
ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῆ.
ΧΡ. οὐδ' αὐ τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαίρω σ' ἐγώ.
ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἱ μ' ἀτιμίας ἄγεις. 1035
ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὖ, προμηθίας δὲ σοῦ.
ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;
ΧΡ. δταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἥγήσει σὺ νῷν.
ΗΛ. ἡ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἔξαμαρτάνειν.
ΧΡ. εὔρηκας ὁρθῶς ὡ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. 1040
ΗΛ. τί δ; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χή δίκῃ βλάβην φέρει.
ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
ΗΛ. καὶ μὴν ποήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. 1045
ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲν βουλεύσει πάλιν;
ΗΛ. βούλης γὰρ οὐδέν εστιν ἔχθιον κακῆς.
ΧΡ. φρονεῦν ἔοικας οὐδὲν ὅν ἐγὼ λέγω.
ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κού νεωστί μοι.
ΧΡ. ἀπειμι τούνυν· οὕτε γὰρ σὺ τάμ' ἔπη 1050
τολμᾶς ἐπαινεῖν οὕτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

1022 πάντα γὰρ ἄν L (ἀν partly erased): πάντα γὰρ τ: corr. Dawes.

ΗΔ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέψομαι ποτε,
οὐδὲ ἦν σφόδρ' ἴμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἥδη βεβήκης, τάμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

στρ. α'. ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰων-

2 οὺς ἐσορώμενοι τροφᾶς
3 κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστ-

1060

4 ωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὔρ-

5 ωσι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἵσας τελοῦμεν;

6 ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν

7 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,

8 δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.

1065

9 ὡς χθονία βροτοῦσι φά-

10 μα, κατά μοι βόασον οἰκ-

11 τρὰν ὅπα τοῦς ἔνερθ' Ἀτρεί-

12 δαις, ἀχόρευτα φέρουσ' ὄνειδη.

ἀντ. α'. ὅτι σφιν ἥδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ

1070

2 δή, τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ

3 φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦ-

4 ται φιλοτασίῳ διαι-

5 τᾳ. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει

6 Ἡλέκτρα, τὸν ἀεὶ πατρὸς

1075

7 δειλαία στενάχουσ', ὅπως

8 ἀ πάνδυρτος ἀηδών,

9 οὕτε τι τοῦ θανεῖν προμη-

10 θής, τό τε μὴ βλέπειν ἔτοί-

1063 ἀλλ' οὐ μὰ τὰν MSS.: corr. Turnebus.
σφίσιν L, vulg. 1071 δή add. Triclinius.
παῖς, οἶτον conj. Heath. 1077 πανόδυρτος MSS.: corr. Porson.

1070 σφι Schaefer:

1075 Ἡλέκτρα, τὸν] ἀ

11 μα, διδύμαν ἐλοῦσ' Ἐρι-
12 νύν. τίς ἀν εὔπατρις ὥδε βλάστοι;

στρ. β'. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν γὰρ
2 ζῶν κακῶς εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει
3 νόνυμος, ὃ παῖ παῖ.
4 ὡς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἶλου, 1085
5 τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,
6 σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλησθαι.

ἀντ. β'. ζώης μοι καθύπερθεν
2 χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἔχθρῶν ὅσον
3 νῦν ὑπόχειρ ναίεις.
4 ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλῷ
5 βεβῶσαν· ἀ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε
φερομέναν 1095
6 ἄριστα τῷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀρ', ὃ γυναῖκες, ὁρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὁρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἐνθα χρήζομεν;
ΧΟ. τί δ' ἔξερεν ἄς καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1100
ΟΡ. Αἴγισθον ἐνθ' φέκηκεν ἴστορῷ πάλαι.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ίκάνεις χώ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. τίς οὖν ἀν νύμῶν τοῖς ἐσω φράσειεν ἀν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
ΧΟ. ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών. 1110
ΟΡ. ἵθ', ὃ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

1081 τις ἀν οὖν L, vulg.: corr. Triclinius. 1082 γὰρ add.
Hermann. 1087 καθοπλίσασα] ἀπολακτίσασα conj. J. H. H.
Schmiat. 1088 ἐν ἐνι] ἐν add. Brunck. 1091 τεῶν
Hermann: τῶν MSS. 1092 ὑπόχειρ Musgrave: ὑπὸ χεῖρα MSS.
1097 Ζηνὸς Triclinius (from schol., γρ. ἄριστα ταξηνός): Διὸς MSS.
1099 ὁρθῶς θ' ή: ὁρθῶς δ' A, vulg. {ὁρθῶς L: δ' add. S.)

ΗΛ. οἵμοι τάλαιν', οὐ δή ποθ' ἡς ἡκούσαμεν
φήμης φέρουντες ἐμφανῆ τεκμήρια;

ΟΡ. οὐκ οἴδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλά μοι γέρων
ἐφεῖτ' Ὁρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι. 1110

ΗΛ. τί δὲ ἔστιν, ω̄ ξέν' ; ὡς μὲν ὑπέρχεται φόβος.

ΟΡ. φέρουντες αὐτὸν σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θαυμόντος, ως ὄρᾶς, κομίζομεν.

ΗΛ. οἱ γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἥδη σαφὲς 1115
πρόχειρον ἄχθος, ως ἔοικε, δέρκομαι.

ΟΡ. εἰπερ τι κλαίεις τῶν Ὁρεστείων κακῶν,
τόδε ἄγγος ἵσθι σῶμα τούκείνου στέγον.

ΗΛ. ω̄ ξεῖνε, δόσις νυν πρὸς θεῶν, εἰπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν, 1120
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὄμοι
ξὺν τῇδε κλαύσω κάποδύρωμαι σποδῷ.

ΟΡ. δόθ', ἥτις ἔστι, προσφέρουντες οὐ γὰρ ω̄ς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὐσ' ἐπαιτεῖται τάδε,
ἀλλ' ἡ φίλων τις ἡ πρὸς αἷματος φύσιν. 1125

ΗΛ. ω̄ φιλτάτου μνημείον ἀνθρώπων ἐμοὶ¹¹²⁷
ψυχῆς Ὁρέστου λοιπόν, ως σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὠνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.

νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν δύντα βαστάζω χεροῖν.
δόμων δέ σ', ω̄ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 1130

ω̄ς ὦφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα τοῦνδε κάνασσώσασθαι φόνου,

ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῷου κοινὸν εἰληχώς μέρος. 1135

νῦν δὲ ἐκτὸς οἴκων κάπτῃ γῆς ἀλλῆς φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς καστυγνήτης δίχα.

κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν'¹¹²⁸ ἐγὼ

1127 ω̄ς σ'] σ' add. Brunck.

1128 ὠνπερ L, vulg. (ὄνπερ Harl.): ω̄σπερ τ.

λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ώς εἰκός, ἄθλιον βάρος.

1140

ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
σμικρὸς προσήκεις ὅγκος ἐν σμικρῷ κύπει.
οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἥσθα μᾶλλον ἢ κάμοῦ φίλος,
οὐθ' οἱ κατ' οἶκον ἥσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός,
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηνδώμην ἀεί.

1145

νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντι σὺν σοί. πάντα γάρ συναρπάσας
θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ' ἐγὼ σοί· φροῦδος αὐτὸς εἰ θανὼν·
γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἥδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἦς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρᾳ προύπεμπεις ώς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς
δαίμων δ σός τε κάμδος ἔξαφειλετο,
ὅς σ' ὁδέ μοι προύπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴμοι μοι·

1155

ωδέμας οἰκτρόν, φεῦ φεῦ.

1160

ωδεινοτάτας, οἴμοι μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ως μ' ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ωκασίγνητον κάρα.
τοιγάρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ώς σὺν σοὶ κάτω
ναιώ τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἥνικ' ἥσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἵσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου.

1165

1139 λουτροῖς σ' τ: σ' om. L and most MSS.

1152 ἐγὼ σοὶ J.: ἐγὼ σοι MSS. and edd.

- τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὄρῳ λυπουμένους. 1170
- ΧΟ. θυητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα, φρόνει·
θυητὸς δ' Ὁρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ήμῖν τοῦτ' ὄφείλεται παθεῖν.
- ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης στένω. 1175
- ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
- ΟΡ. ἡ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἡλέκτρας τόδε;
- ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκεῦνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
- ΟΡ. οἴμοι ταλαινῆς ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
- ΗΛ. οὐ δή ποτ', ω̄ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180
- ΟΡ. ω̄ σῶμ' ἀτίμως κάθέως ἐφθαρμένου.
- ΗΛ. οὕτοι ποτ' ἄλλην ἡ μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
- ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
- ΗΛ. τί δή ποτ', ω̄ ξέν', οὖδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
- ΟΡ. ω̄ς οὐκ ἄρ' ἥδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
- ΗΛ. ἐν τῷ διέγυνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
- ΟΡ. ὄρῶν σὲ πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἀλγεσιν.
- ΗΛ. καὶ μὴν ὄρᾶς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἀν τῶνδ' ἔτ' ἔχθιώ βλέπειν;
- ΗΛ. ὁθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190
- ΟΡ. τοῦς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἔξεσήμηνας κακόν;
- ΗΛ. τοῖς πατρός· εἴτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
- ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
- ΗΛ. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἔξισοι.
- ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἡ λύμη βίου; 1195
- ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.
- ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
- ΗΛ. οὐ δῆθ'. δις ἦν γάρ μοι σὺ προύθηκας σποδόν.
- ΟΡ. ω̄ δύσποτμ', ω̄ς ὄρῶν σ' ἐποικτίρω πάλαι.

1174 ἀμηχανῶν τ: ἀμηχάνων L, vulg. 1180 οὐ was read by the schol. in L (ἀρα οὐ περὶ ἐμοῦ τάδε); τι L (with 'ou' superscr. by the first hand), vulg. 1187 σὲ J. (ed. 1867): σε MSS. 1193 ἀνάγκη τ: ἀνάγκῃ L, A, vulg.

- ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἵσθ' ἐποικτίρας ποτέ. 1200
 ΟΡ. μόνος γὰρ ἡκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἡκεις ποθέν;
 ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐστὶν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἔρεις.
 ΟΡ. μέθεις τόδ' ἄγγος νυν, δπως τὸ πᾶν μάθης. 1205
 ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι κούχ ἀμαρτήσει ποτέ.
 ΗΛ. μή, πρὸς γενέον, μὴ ἔέλη τὰ φίλτατα.
 ΟΡ. οὐ φήμι ἔάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. εὕφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;
 ΟΡ. οὖ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὔτως ἀτιμός είμι τοῦ τεθνηκότος;
 ΟΡ. ἀτιμός οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
 ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὡν λέγω. 1220
 ΗΛ. ή ζῇ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ή γὰρ σὺ κεῖνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, συμμαρτυρῶ.
 ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἀλλοθεν πύθῃ. 1225
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ώς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
 ΗΛ. ὦ φίλταται γυναικες, ὦ πολίτιδες,
 ὅρāτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχανᾶσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχανᾶσι σεσωσμένον.
 ΧΟ. ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κάπι συμφορᾶισι μοι 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὅμμάτων ἄπο.

1201 τοῖσι σοῖς L^c, A, vulg.: τοῖς ἶσοις L¹. 1207 πιθοῦ γ: πείθον L, vulg.

1226 ἔχοις L¹: ἔχεις L^c, A, vulg.

- στρ. ΗΛ. *iώ γοναί,*
 2 γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
 3 ἐμόλετ' ἀρτίως,
 4 ἐφήνρετ', ἥλθετ', εἴδεθ' οὖς ἐχρῆζετε. 1235
- ΟΡ. 5 πάρεσμεν· ἀλλὰ σūγ' ἔχουσα πρόσμενε.
- ΗΛ. 6 τί δ' ἔστιν;
- ΟΡ. 7 συγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύη.
- ΗΛ. 8 ἀλλ' οὐ μὰ τὴν ἀδμητον αἰὲν "Αρτεμιν
 9 τόδε μὲν οὖ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1240
 10 περισσὸν ἄχθος ἔνδον
 11 γυναικῶν ὃν ἀεί.
- ΟΡ. 12 ὅρα γε μὲν δὴ κάν γυναιξὶν ώς "Αρης
 13 ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
- ΗΛ. 14 ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ, 1245
 15 ἀνέφελον ἐνέβαλες
 16 οὖ ποτε καταλύσιμον,
 17 οὐδέ ποτε λησόμενον
 18 ἀμέτερον οἷον ἔφυ κακόν. 1250
- ΟΡ. 19 ἔξοιδα καὶ ταῦτ· ἀλλ' ὅταν παρουσία
 20 φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι χρεών.
- ἀντ. ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοί,
 2 ὁ πᾶς ἀν πρέποι παρὼν ἐννέπειν
 3 τάδε δίκαια χρόνος. 1255
 4 μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.
- ΟΡ. 5 ξύμφημι κάγώ· τοιγαροῦν σώζου τόδε.
- ΗΛ. 6 τί δρῶσα;
- ΟΡ. 7 οὐ μή στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

1239 ἀλλ' οὐ τὰν "Αρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν MSS. (οὐ μὰ τὰν τ): corr.
 Fröhlich (but with τὰν γ': τὴν Hermann). 1245 ὀτοτοτοῖ τοτοῖ
 Hermann (=1265): ὀτοτοῖ L, ὀττοῖ A. 1246 ἐνέβαλες schol. in
 L on 1245: ἐπέβαλες L, vulg.: ὑπέβαλες τ. 1251 παρουσία L, A,
 vulg. (as the schol. in L also read): παρρησία τ.

ΗΛ. 8 τίς οὖν ἀν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος
 9 μεταβάλοιτ' ἀν ὅδε σιγὰν λόγων;
 10 ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
 11 ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡ. 12 τότ' εἶδες, εὗτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν
 ῡ-υ-ῡ-υ-ῡ-

ΗΛ. 14 ἔφρασας ὑπερτέραν
 15 τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
 16 εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
 17 ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα.
 18 δαιμόνιον αὐτὸς τίθημ' ἐγώ.

ΟΡ. 19 τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ
 20 δέδοικα λίαν ἡδονῆ νικωμένην.

ἐπ. ΗΛ. ἵω χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν
 ὅδὸν ἐπαξιώσας ὅδέ μοι φαινῆναι,
 μή τέ με, πολύπονον ὁδὸν ἴδων

ΟΡ. τί μὴ ποήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσῃς
 τῶν σῶν προσώπων ἀδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡ. ἡ κάρτα κὰν ἄλλοισι θυμοίμην ἴδων.

ΗΛ. ξυναινεῖς;

ΟΡ. τί μὴν οὕ;

ΗΛ. ὡ φίλαι, ἔκλυνον ἀν ἐγὼ
 οὐδ' ἀν ἥλπισ' αὐδάν.
 οὐδ' ἀν ἔσχον ὄρμαν
 ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα.
 τάλαινα· νῦν δ' ἔχω σε· προύφανης δὲ
 φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἀς ἐγὼ οὐδ' ἀν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

1260 ἀν ἀξίαν τ: ἀν ομ. L¹, add. L^c (above the line).
 J.: ὅτε MSS.—ἐπώτρυναν Reiske, Brunck: ὕπερτρυναν MSS. 1264 εὗτε
 Dindorf, Fröhlich: ἐπώρσεν L¹, A, vulg. (ἐπόρσεν L^c). 1267 ἐπόρισεν
 τ: πολύπονον L, A, vulg. 1281 ἀν ἐγὼ τ: ἀν ἐγὼ L. 1275 πολύπονον
 before ἔσχον add. Arndt.—ὄρμαν Blomfield: δργὰν MSS. 1283 οὐδ' ἀν

1260

1265

1270

1275

1280

1285

- ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
μήθ' ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπέρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἔξειργοι λόγος.
ἀ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
σήμαιν', ὅπου φανέντες ἡ κεκρυμμένοι
γελῶντας ἔχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ νῷν ἐπελθόντοιν δόμους.
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένη
στέναξ· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.
- 1290
1295
1300
- ΗΛ. ἀλλ', ὡς κασίγνηθ', ὥδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
καὶ τούμὸν ἔσται τῇδ'. ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
πρὸς σοῦ λαβούσα κούκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
κούδ' ἂν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ¹
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι.
- 1305
1310
- ἀλλ' οἰσθα μὲν τάνθένδε, πῶς γὰρ οὕ; κλύων
ὅθιούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ' ὡς
γέλωτι τούμὸν φαιδρὸν ὅψεται κάρα·
- 1315
1320
- μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
κάπει σ' ἐσεῦδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶ
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ,
ἥτις μιὰ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
- καὶ ζῶντ' ἐσεῦδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα·
- 1325
1330
- ώστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν

1297 ἐπελθόντοιν A: -ων L. 1298 λελεγμένη A, vulg.: δεδεγ-
μένηι L, with λ λ superscr. by an early hand. 1304 δεξαίμην r:
λεξαίμην L, with γρ. βουλοίμην βραχὺ in marg.: βουλοίμην A, vulg.
1306 ὑπηρετοίμην MSS.: corr. Musgrave, Elmsley.

τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὄραν.

δοῦ οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἔξήκεις ὁδὸν,

ἄρχ' αὐτὸς ὡς σοι θυμός· ὡς ἐγὼ μόνη

οὐκ ἀν δυοῖν ἥμαρτον· ἡ γὰρ ἀν καλῶς

ἔσωστ' ἐμαυτήν, ἡ καλῶς ἀπωλόμην.

1320

ΟΡ. σιγᾶν ἐπήνεστ'. ως ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὡς ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἱ ἀν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ' οὕτ' ἀν ἡσθείη λαβών.

1325

ΠΑ. ὡς πλεῖστα μῷροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἡ νοῦς ἔνεστιν οὕτις ὑμὶν ἐγγενής,
δοῦ οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις δυτες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἀν ὑμὶν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἡ τὰ σώματα·
νῦν δὲ εὐλάβειαν τῶνδε προύθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
εἴσω παρέλθεθ', ως τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δὲ ἀκμή.

1330

ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑ. καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναι τίνα.

1335

ΟΡ. ἡγγειλας, ως ἔοικεν, ως τεθνηκότα.

ΠΑ. εἶς τῶν ἐν "Αἰδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὧν ἀνήρ.

ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἡ τίνες λόγοι;

ΠΑ. τελουμένων εἴποιμ' ἀν· ως δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

1340

ΗΛ. τίς οὗτός ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.

ΟΡ. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω.

ΟΡ. οὐκ οἰσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χέρας ποτέ;

1345 Χαίρουσιν οὖν Α, vulg.: χαίρουσιν ἐν Λ.

- ΗΛ. ποίω; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὖ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῦν. 1350
- ΗΛ. ἡ κεῖνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἔγῳ
μόνον προσηύρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. ὅδ' ἔστι· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
- ΗΛ. ὡς φίλτατον φῶς, ὡς μόνος σωτῆρ δόμων
Ἄγαμέμνονος, πῶς ἥλθες; ἡ σὺ κεῖνος εἰ,
ὅς τόνδε κάμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὡς φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὔτω πάλαι
ἔνυνών μ' ἔληθες οὐδὲ ἔφαινες, ἀλλά με
λόγοις. ἀπώλυτος, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί;
. χαῖρ', ὡς πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἵσθι δ' ως μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἔγῳ
ἥχθηρα κάφιληστ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
- ΠΑ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους,
πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἵσαι,
αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἡλέκτρα, σαφῆ.
σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῦν παρεστώτοιν ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη.
νῦν οὕτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ως τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
- ΟΡ. οὐκ ἀν μακρῶν ἔθ' ἡμίν οὐδὲν ἀν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τούργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη
θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
- ΗΛ. ἄναξ "Απολλον, Ἰλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἡ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προϋστην χερί.
νῦν δ', ὡς Λίκει" Απολλον, ἔξ οἶων ἔχω

1365 κυκλοῦνται L¹ (changed to κυκλοῦσι by a later hand, but afterwards restored, *νται* being written above the line), Γ: κυκλοῦσι A, vulg.

- αἰτῶ, προπίπτω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων 1380
 ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τάπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἴα δωροῦνται θεοί.
- στρ. ΧΟ. ἵδεθ' ὅπου προνέμεται 1385
 2 τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἀρης.
 3 βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
 4 μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
 5 ἄφυκτοι κύνες,
 6 ὃστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
 7 τούμδον φρενῶν δύνειρον αἰωρούμενον. 1390
- ἀντ. παράγεται γάρ εὐέρων
 2 δολιόποιος ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
 3 ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,
 4 νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων·
 5 ὁ Μαλας δὲ παῖς 1395
 6 Ἐρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
 7 κρύψας πρὸς αὐτὸν τέρμα, κούκέτ' ἀμμένει.
- στρ. ΗΛ. ὡς φίλταται γυναικεῖ, ἄνδρες αὐτίκα
 τελοῦσι τοῦργον· ἀλλὰ σῦγα πρόσμενε.
- ΧΟ. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
 λέβητα κοσμεῖ, τὸ δὲ ἐφέστατον πέλας. 1401
- ΧΟ. σὺ δὲ ἐκτὸς ἥξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ' δπως
 Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθη μολὼν ἔσω.
- ΚΛ. αἰαῖ· ἴω στέγαι

1380 προπίπτω J.: προ πιτνῶ (from προ πιτνω) L: προπιτνῶ A, vulg. (προσπιτνῶ r.) 1389 ἀμμενεῖ Wunder: ἀμμένει L, vulg. 1394 νεακόνητον MSS.: νεοκόνητον Aldine ed. (1502 A.D.), and lemma of schol. on v. 1394 as edited by J. A. Lascaris (Rome, 1518). 1396 σφ' ἄγει Γ: ἔ ἀγει (with an erasure after ἔ, rather larger than the space for one letter) L: ἐπάγει A: ἐπεισάγει E. 1403 ἡμᾶς om. MSS. (superscr. in cod. Ienensis, 14th cent.): add. Reiske.

φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.

1405

ΗΛ. βοὴ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ', ὡ φίλαι;

ΧΟ. ἥκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρῖξαι.

ΚΛ. οἴμοι τάλαιν· Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὧν κυρεῖς;

ΗΛ. ἵδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὡ τέκνον τέκνου, 1410
οἴκτιρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ῳκτίρεθ' οὗτος οὐδὲ ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟ. ὡ πόλις, ὡ γενεὰ τάλαινα, νῦν σοι
μοῖρα καθαμερία φθίνει φθίνει.

1414

ΚΛ. ὕμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

ΚΛ. ὕμοι μάλ' αὐθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἴγισθω γ' ὅμοῦ.

ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι.

. παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες.

1421

ἀντ. καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χειρ
στάζει θυηλῆς "Αρεος, οὐδὲ ἔχω ψέγειν.

ΗΛ. Ὁρέστα, πῶς κυρεῦτε; ΟΡ. τὰν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν.

1425

ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῶν ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟ. παύσασθε· λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΗΛ. ὡ παῖδες, οὐκ ἄψορον; ΟΡ. εἰσοράτε ποῦ 1430
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς — — — —

1413 νῦν σοι R. Whitelaw (a conjecture made also by Hermann, who, however, kept σε): σε MSS. 1414 φθίνει bis L: semel A. (φθίνειν φθίνειν Hermann.) 1416 Αἴγισθω γ'] γ' Hermann: θ' L, vulg.: δ' r. 1419 παλίρρυτον Bothe: πολύρρυτον MSS. 1422 f. The MSS. give these two vv. to Electra: corr. Hermann. 1423 ψέγειν Erfurdt: λέγειν MSS. 1424 κυρεῦτε Reisig, Elmsley: κυρεῖ L, vulg. (κυρεῖ γε Triclinius: κυρεῖ δὲ Hermann.) 1431 L and most MSS. divide the words thus: τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; ΗΛ. οὗτος κ.τ.λ. 1432 After γεγηθώς the rest of a trimeter is lost. Hermann conj. κάρτα σὺν σπουδῇ ποδός.

ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὸν εὐθέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν.

ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς ἔπειγέ νυν. 1435

ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τάνθάδ' ἀν μέλοιτ' ἐμοί.

ΧΟ. δὶς ὡτὸς ἀν παῦρά γ' ὡς ἡπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ
πρὸς δίκας ἀγῶνα. 1441

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἰδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὁρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίου
λελοιπόθ' ἵππικοῖσιν ἐν ναναγίοις;
σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος 1445
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστα σοὶ μέλειν
οἴμαι, μάλιστα δ' ἀν κατειδūναι φράσαι.

ΗΛ. ξέοιδα· πῶς γὰρ οὐχὶ; συμφορᾶς γὰρ ἀν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἀν εἰεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με. 1450

ΗΛ. ἐνδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.

ΑΙ. ἥ καὶ θανόντ' ἥγγειλαν ὡς ἐτητύμως;

ΗΛ. οὐκ, ἀλλὰ κάπεδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κάμφανῃ μαθεῖν;

ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα. 1455

ΑΙ. ἥ πολλὰ χαίρειν μὲν εἶπας οὐκ εἰωθότως.

ΗΛ. χαίροις ἀν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα κάναδεικνύναι πύλας

πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὄρâν,

1437—1441 δὶς ὡτδε...ἀγῶνα] These vv. are given by the MSS. to Electra: corr. Triclinius. 1445 ναὶ σὲ Reiske: καὶ σὲ MSS.

1449 τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης r, vulg.: τῶν ἐμῶν τε φιλτάτων L (but with the reading τῆς φιλτάτης indicated by the first hand), A. A few MSS. have τῶν ἐμῶν τῶν φιλτάτων. 1457 τυγχάνει A, vulg.: τυγχάνοι L.

ώς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος 1460
 ἔξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὄρῶν νεκρὸν
 στόμια δέχηται τάμα, μηδὲ πρὸς βίαν
 ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας.

ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τάπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
 νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. 1465

ΑΙ. ὡ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
 πεπτωκός· εἰ δὲ ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
 χαλάτε πᾶν κάλυμμα· ἀπ' ὁφθαλμῶν, ὅπως
 τὸ συγγενές τοις κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταξ· οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν, 1470
 τὸ ταῦθ' ὄρᾶν τε καὶ προσηγορεῦν φίλως.

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κάπιπείσομαι· σὺ δέ,
 εἴ που κατ' οἰκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὐτῇ πέλας σοῦ· μηκέτ' ἀλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἴμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;
 ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις 1475

πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
 ζῶντας θανοῦσιν οὐνεκ' ἀνταυδᾶς ἵσα;

ΑΙ. οἴμοι, ξυνῆκα τοῦπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
 ὅδ' οὐκ Ὁρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480

ΟΡ. καὶ μάντις ὧν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;

ΑΙ. δλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλά μοι πάρες
 κἄν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἕα
 πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.

τί γὰρ βροτῶν ἀν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485
 θυήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;

ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὸν πρόθες
 ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκός ἔστι τυγχάνειν,

ἀποπτον ἡμῶν· ὡς ἐμοὶ τόδ' ἀν κακῶν
 μόνον γένοιτο τῷν πάλαι λυτήριον. 1490

- OP. χωροῖς ἀν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἔστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
AI. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδε εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δεῦ, κού πρόχειρος εἰ κτανεῦν;
OP. μὴ τάσσε· χώρει δὲ ἐνθαπερ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἀμόν, ως ἀν ἐν ταῦτῳ θάνης.
AI. ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὅντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
OP. τὰ γοῦν σ'. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδε ἄκρος.
AI. ἀλλ' οὐ πατρῷαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500
OP. πόλλα' ἀντιφωνεῖς, ἡ δὲ ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'. AI. ὑφηγοῦ. OP. σοὶ βαδιστέον
πάρος.
AI. ἡ μὴ φύγω σε; OP. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δὲ εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, 1505
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἀν ἦν πολύ.
XO. ὡς σπέρμ' Ἀτρέως, ώς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες
τῇ νῦν ὄρμῇ τελεωθέν. 1510

1496 ὡς ἀν ἐν Triclinius: ὡς ἐν L, A, vulg.: ὡς ἀν (without ἐν) τ.
1506 πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων] πέρα τι τῶν νόμων πράσσειν Nicephorus
Vasilákes (*circ.* 1180 A.D.), *Προγυμνάσματα* c. 6, where he quotes 1505—1507
(Walz, *Rhet. Gr.* vol. I. p. 461).—θέλει L^c, A: θέλοι L¹, Γ. 1507
πανοῦργον] κακοῦργον Nicephorus I. c.

ΤΡΑΞΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑХΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἔστ’ ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεῖς,
·ώς οὐκ ἀν αἰῶν’ ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἀν
θάνη τις, οὔτ’ εἰ χρηστὸς οὔτ’ εἴ τῳ κακός.
ἔγῳ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς "Αἰδου μολεῦν,
ἔξοιδ’ ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν. 5
ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως,
ναίουσ’ ἔτ’ ἐν Πλευρῶνι, νυμφείων ὅκνον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἴτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,
ὅς μ’ ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἔξήτει πατρός, 10
φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ’ αἰόλος
δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ’ ἀνδρείῳ κύτει
βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ’ ἔγῳ μνηστῆρα προσδεδεγμένη 15
δύστηνος ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε.
χρόνῳ δ’ ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι,
ό κλεινὸς ἥλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε πᾶς.

γ ἔτ’ add. Erfurdt, om. L. ναίουσ’ ἐνὶ Α : ναίουσα δ’ ᾧ.—ὅκνον] γρ.
δτλον schol. in L. 12 f. κύτει | βούπρωρος Strabo 10. 458: γύπω |
βούκρανος MSS.

δος εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης
έκλυεται με. καὶ τρόπον μὲν ἀν πόνων
οὐκ ἀν διείποιμ· οὐ γὰρ οἰδ· ἀλλ’ ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ’ ἀν λέγοι·
ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἔξεύροι ποτέ.
τέλος δ’ ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
εἴ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ’ ἀεὶ τιν’ ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα· νῦν γὰρ εἰσάγει
καὶ νῦν ἀπωθεῖ διαδεγμένη πόνον.
κάφυσαμεν δὴ παιδας, οὖς κεῖνός ποτε,
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών,
σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἄπαξ.
τοιοῦτος αἰών εἰς δόμους τε κάκ δόμων
ἀεὶ τὸν ἄνδρ’ ἔπειμπε λατρεύοντά τῳ.
νῦν δ’ ἡνίκ’ ἄθλων τῶνδ’ ὑπερτελῆς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ’ ἔχω.
ἔξ οὐ γὰρ ἕκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
ἥμενις μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ’ ἀνάστατοι
ξένω παρ’ ἄνδρὶ ναίομεν, κεῖνος δ’ ὅπου
βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ῳδῖνας αὐτοῦ προσβαλῶν ἀποίχεται.
σχεδὸν δ’ ἐπίσταμαι τι πῆμ’ ἔχοντά νιν.
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ’ ἥδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ’ ἀκήρυκτος μένει.
κᾶστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῷμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ’ ἐγὼ
κατεῖδον ἥδη πανδάκρυτ’ ὀδύρματα

20

25

30

35

40

45

50

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
 γνώμαισι δούλαις, κάμè χρῆ φράσαι τὸ σόν·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῦσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά, 55
 μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκὸς "Τλλον, εἰ πατρὸς
 νέμοι τιν' ὕραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρῷσκει δόμους·
 ὥστ' εἴ τι σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 πάρεστι χρῆσθαι τάνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

ΔΗ. ὡς τέκνουν, ὡς παῖ, κάξ ἀγεννήτων ἄρα
 μύθοι καλῶς πίπτουσιν· ἥδε γάρ γυνὴ⁶⁵
 δούλη μέν, εἱρηκεν δὲ ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΑΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

- ΔΗ. σὲ πατρὸς οὗτῳ δαρὸν ἔξενωμένου 65
 τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ στιν, αἰσχύνην φέρειν.
 ΤΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών.
 ΔΗ. καὶ ποῦ κλύνεις νιν, τέκνουν, ἴδρυσθαι χθονός;
 ΤΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
 Λυδῆ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν. 70
 ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
 ΤΛ. ἀλλ' ἔξαφεῦται τοῦδέ γ', ως ἐγὼ κλύω.
 ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ξῶν ἡ θανὼν ἀγγέλλεται;
 ΤΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασίν, Εύρύτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἡ μέλλειν ἔτι. 75
 ΔΗ. ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὡς τέκνουν, ως ἔλειπέ μοι
 μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
 ΤΛ. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γάρ ἀγνοῶ.

53 τὸ σὸν an early corrector of L (perh. S), r: τόσον L¹, A. 57 νέμοι
 L, A, vulg.: νέμει τ. 60 τοῖς τ' L: τ' om. r. (τοῖς γ' Hermann.)
 66 φέρει MSS.: corr. Valckenaer.

- ΔΗ. ώς ἡ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἡ τοῦτον ἄρας ἀθλὸν εἰς τό γ' ὕστερον
τὸν λοιπὸν ἥδη βίοτον εὐαίων ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῆ τοιᾶδε κειμένῳ, τέκνου,
οὐκ εἴ περ ξυνέρξων; ἡνίκ' ἡ σεσώσμεθα
[ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος]
κείνου βίον σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθ' ἄμα. 80
- ΤΛ. ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατήδη τῶνδε, καν πάλαι παρῇ·
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἴλα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
νῦν δ' ώς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι. 90
- ΔΗ. χώρει νῦν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολῶ.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
2 τίκτει κατενυάζει τε φλογιζόμενον, 95
3 "Αλιον, "Αλιον αἰτῶ
4 τοῦτο καρῦξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς
5 ναίει ποτ', ὦ λαμπρῷ στεροπῷ φλεγέθων,
6 ἡ ποντίας αὐλῶνας, ἡ δισταῖσιν ἀπείροις κλιθείς.
7 εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὅμμα. 101
- ἀντ. α'. ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνοματ
2 τὰν ἀμφινεικῇ Δηιάνειραν ἀεί,
3 οἵα τιν' ἀθλιον ὅρνιν, 105

79 ὡς ἡ r: ὡς ol L. 80 εἰς τὸν ὕστερον MSS.: corr. Reiske.
81 τὸν λοιπὸν L, vulg.: τὸ λοιπὸν r. 84 del. Bentley. 87 παρῇ
Elmsley, Dindorf: παρῆν MSS. 88 εἴλα Vauvilliers: εἴ MSS. 90 μὴ
MSS.: μὴ οὐ Brunck. 98 πόθι μοι πόθι μοι πᾶς L, vulg.: corr.
Triclinius. 100 ποντίας L (with οὐ written above α by the first
hand): ποντίους r.

4 οὕποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
5 εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ
6 ἐνθυμίοις εὔναις ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν 110
7 δύστανον ἐλπίζουσαν αἰσαν.

στρ. β'. πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἡ νότου ἡ βορέα τις
2 κύματ' ἀν εὐρέῃ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἵδοι, 115
3 οὗτῳ δὲ τὸν Καδμογενῆ στρέφει, τὸ δ' αὖξει βιίτου
πολύπονον ὥσπερ πέλαγος
4 Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον "Αἰδα
σφε δόμων ἐρύκει. 120

ἀντ' β'. Ὡν ἐπιμεμφομένα σ' αἰδοῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω.
2 φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
3 χρῆναι σ'· ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων
βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας·
4 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον
ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. 130

ἐπ. μένει γὰρ οὕτ' αἰόλα
νῦξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες
οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται
χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι. 135
ἀ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἵσχειν· ἐπεὶ τις ὅδε
τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; 140

ΔΗ. πεπυσμένη μέν, ώς ἀπεικάσαι, πάρει
πάθημα τούμόν· ώς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἀπειρος εἰ.

108 τρέφουσαν Casaubon: φέρουσαν MSS. 114 κύματ' εὐρέῃ MSS.:
δν add. Porson, Wakefield. 117 στρέφει Reiske: τρέφει MSS.
118 ὥσπερ A: ὥστε L. 120 ἀναμπλάκητον schol. in L: ἀμπλάκητον
A, vulg.: ἀπλάκητον L. 123 αἰδοῖα Musgrave: ἀδεῖα MSS.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
 χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐθάλπος θεοῦ,
 οὐδὲ ὅμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ’ ἡδοναῖς ἀμοχθον ἔξαιρει βίον
 ἐς τοῦθ’, ἔως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
 κληθῆ, λάβῃ τὸν ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
 ἥτοι πρὸς ἀνδρὸς ἡ τέκνων φοβουμένη. 145
 τότ’ ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἔγω βαρύνομαι.
 πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλα ἔγωγε ἐκλαυσάμην.
 ἐν δ’, οἷον οὕπω πρόσθεν, αὐτίκ’ ἔξερω.
 ὁδὸν γὰρ ἡμος τὴν τελευταίαν ἄναξ 155
 ὠρμᾶτ’ ἀπὸ οἴκων Ἡρακλῆς, τότ’ ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ’, ἀμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ,
 πολλοὺς ἀγώνας ἔξιών, οὕπω φράσαι,
 ἀλλ’ ὡς τι δράσων εἵρπε κού θανούμενος. 160
 νῦν δὲ ὡς ἔτ’ οὐκ ὧν εἶπε μὲν λέχους ὃ τι
 χρείη μὲν ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δὲ ἡν τέκνοις
 μοῖραν πατρώας γῆς διαιρετὸν νέμοι,
 χρόνον προτάξας, ως τρίμηνον ἡνίκα
 χώρας ἀπείη κάνιαύσιος βεβώς, 165
 τότ’ ἡ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἡ τοῦθ’ ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἥδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
 τοιαῦτ’ ἔφραξε πρὸς θεῶν είμαρμένα
 τῷν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, 170
 ως τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι διστῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου

163 νέμοι L, vulg.: μένειν A. 164 τρίμηνον MSS. (-os conj. Wakefield.)—ἡνίκα ἄν MSS.: corr. Dawes. 165 κάνιαύσιος MSS. (-ov conj. Brunck.)

τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεῶν·

ὦσθ' ἡδέως εῦδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ

175

φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

- ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἵσχ· ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δημάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων

180

δόκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κάκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

- ΔΗ. τίν' εἰπας, ὡς γεραιέ, τόνδε μοι λόγον;

- ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

- ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἡ ξένων μαθὼν λέγεις;

- ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
Δίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ, ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτύμην χάριν.

- ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἀπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

- ΑΓ. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῆ, γύναι.

κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἀπας λεὼς

195

κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.

τὸ γὰρ ποθοῦν ἔκαστος ἐκμαθεῖν θέλων

οὐκ ἀν μεθείτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.

οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ

ξύνεστιν· ὅφει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

- ΔΗ. ὡς Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον δις λειμῶν' ἔχεις,

200

ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.

φωνήσατ', ὡς γυναικες, αἵ τ' εἴσω στέγης

αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἀελπτον δύμ' ἐμοὶ

φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

- 205

XO. ἀνολολυξάτω δόμοις ἐφεστίοις
 ἀλαλαγαῖς ἢ μελλόνυμφος, ἐν δὲ
 κοινὸς ἀρσένων ἦτω
 κλαγγὰ τὸν εὐφαρέτραν
 Ἀπόλλω προστάταν· ὁμοῦ δὲ
 παιᾶνα παιᾶν' ἀνάγετ', ὡς παρθένοι,
 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
 Ἀρτεμιν Ὁρτυγίαν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
 γείτονάς τε Νύμφας.
 210
 ἀείρομ', οὐδὲ ἀπώσομαι
 τὸν αὐλόν, ὡς τύραννε τᾶς ἔμᾶς φρενός.
 ἴδού μ', ἀναταράσσει
 εὖοι μ'
 ὁ κισσός, ἄρτι βακχίαν
 ὑποστρέφων ἄμιλλαν.
 ἵώ ἵώ Παιάν·
 215
 ἵδ', ὡς φίλα γύναι,
 τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι
 βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.
DH. ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὅμματος
 φρουρὰν παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον.
 χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προύννέπω, χρόνῳ
 πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.
 220

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὐ μὲν ὑγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἀνδρα γάρ καλῶς 230
πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἐπη.

205 ἀνολούχετε L: ἀνολούχατε γ: corr. Burges. 206 ἀλα-
λαγαῖς γ: ἀλαλᾶις L, A.—ά μελλόνυμφος Erfurdt: ὁ μελλόνυμφος MSS.
209 Ἀπόλλωνα MSS.: corr. Dindorf. 220 βακχείαν MSS.: corr.
Brunck. 222 ἵδ' Dindorf: ἵδε ἵδ' MSS. 226 φρουρὰ MSS.: corr.
Musgrave. 228 φέρεις L: φέρει γ.

- ΔΗ. ὡς φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἀπὸ πρῶτα βούλομαι
δίδαξον, εἰς ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.
- ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἴσχύοντά τε
καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κούν νόσῳ βαρύν. 235
- ΔΗ. ποῦ γῆς, πατρώφας εἴτε βαρβάρου; λέγε.
- ΛΙ. ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοΐς, ἐνθ' ὁρίζεται
βωμοὺς τέλη τὸ ἔγκαρπα Κηναίῳ Διό.
- ΔΗ. εὔκταιὰ φαίνων, ήτο πό μαντείας τινός;
- ΛΙ. εὐχαῖς, δοθ' ἥρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ²⁴⁰
χώραν γυναικῶν ὡν ὄρᾶς ἐν δύμασιν.
- ΔΗ. αὗται δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτὲ εἰσὶ καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.
- ΛΙ. ταύτας ἐκεῦνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν
ἔξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῦς κριτόν. 245
- ΔΗ. ή καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἀσκοπόν
χρόνον βεβῶς ήν ημερῶν ἀνήριθμον;
- ΛΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῦστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ως φήσ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον, 250
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς δοῦ πράκτωρ φανῆ.
κεῦνος δὲ πραθεὶς Ὁμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἔξεπλησεν, ώς αὐτὸς λέγει.
χοῦτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνειδος λαβὼν
ώσθ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, 255
ἡ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κούχη ήλιώσε τούπος, ἀλλ' δοθ' ἀγνὸς ἡν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γάρ μεταίτιον 260
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους.
ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐσ δόμους ἔφεστιον,

238 τέλη L, vulg.: τελεῖ A. 240 εὐχαῖς L, vulg.: εὐκταῑ A.
243 ξυμφοραὶ A: ξυμφορᾶι L (the i added by S), vulg.

ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾶ φρενί,
λέγων, χεροῖν μὲν ως ἄφυκτ' ἔχων βέλη 265
τῶν ὡν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
φωνεῖ δέ, δοῦλος ἀνδρὸς ως ἐλευθέρου
ῥάλοιτο· δείπνοις δ', ἡνίκ' ἦν φωμαένος,
ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὡν ἔχων χόλον,
ώς ἵκετ' αὐθις "Ιφιτος Τιρυνθίαν 270
πρὸς κλιτύν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὅμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἥκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ' ἔκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
ο τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὄλύμπιος 275
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἡνέσχετο,
δόθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν. εἰ γάρ ἐμφανῶς ἥμύνατο,
Ζεύς τὰν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὑβριν γάρ οὐ στέργονται οὐδὲ δαίμονες. 280
κεῖνοι δ' ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς
αὐτοὶ μὲν "Αἰδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾶς,
ἔξ δὲ διάβων ἄξηλον εὐροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γάρ πόσις τε σὸς 285
ἐφεῦτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὡν κείνῳ τελῶ.
αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὗτ' ἀν ἀγνὰ θύματα
ρέξῃ πατρῷ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
φρόνει νιν ως ἥξοντα· τοῦτο γάρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν. 290

ΧΟ. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.
ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ

281 ὑπερχλίοντες L¹ (and lemma of schol.): ὑπερχλιδῶντες L², vulg.

292 τὰ δὲ Scaliger: τῶν δὲ MSS.

κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν. 295
ὅμως δὲ ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῦν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἔμοι γὰρ οἰκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας, 300
αἱ πρὶν μὲν ἡσαν ἐξ ἐλευθέρων ἶσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἵσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μὴ ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τούμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι. 305
οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὄρωμένη.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
ἀνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
πάντων ἅπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Δίχα, τίνος ποτ' ἔστιν ἡ ξένη βροτῶν; 310
τίς ἡ τεκοῦσσα, τίς δὲ ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπτο· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλεῖστον ὥκτισα
βλέπουσ', ὅσφπερ καὶ φρονεῦν οἰδεν μόνη.
ΛΙ. τί δὲ οἶδεν ἐγώ; τί δὲ ἂν με καὶ κρίνοις; ἶσως
γέννημα τῶν ἐκεῦθεν οὐκέ τέντοις. 315
ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
ΛΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδὲ ἀνιστόρουν μακράν.
ΔΗ. οὐδὲ ὄνομα πρὸς τους τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τούμὸν ἔργον ἥνυτον.
ΔΗ. εἴποις, ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ 320
καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἰ.
ΛΙ. οὐ τάρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἶσου
χρόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ

308 τεκνοῦσσα Brunck: τεκοῦσα L, A, vulg.: τεκνοῦσσα Triclinius.

316 τῶν τυράννων L, A, vulg.: τους τυράννων I. 323 διήσει
Wakefield: διοίσει MSS.

προῦφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος
δακρυρροεῖ δύστηνος, ἔξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

325

ΔΗ. ἡ δ' οὖν ἑάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσιν ἄλλην πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβῃ·
ἄλις γάρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἥδη πάντες, ως σύ θ' οἱ θέλεις
σπεύδης, ἐγὼ δὲ τάνδον ἔξαρκῆ τιθῶ.

330

ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασ', ὅπως
μάθης ἀνευ τῶνδ' οὔστινάς τ' ἄγεις ἔσω,
ων τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθης ἢ δεῖ·
τούτων ἔχω γάρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.

335

ΔΗ. τί δ' ἑστί; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
ΑΓ. σταθεῖσ' ἀκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἥκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

340

ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὐθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;

ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χώ λόγος σημαινέτω.

345

ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ων ἔλεξεν ἀρτίως
φωνεῖ δίκης ἐς ὄρθον, ἀλλ' ἡ νῦν κακός,
ἡ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗ. τί φής; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
ἀλλ' αὐτὸν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοίᾳ μ' ἔχει.

350

ΑΓ. τούτου λέγοντος τάνδρος εἰσήκουσ' ἐγώ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ως τῆς κόρης
ταύτης ἔκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἔλοι

331 τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβοι L, vulg.: τοῖς οὖσιν
ἄλλην Triclinius: λάβῃ Blaydes. (λύπην...διπλῆν conj. F. W. Schmidt.)

343 ἢ 'μοὶ Groddeck: ἢ μοι MSS.

τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, "Ερως δέ νιν
μόνος θεών θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε,
οὐ τάπì Λυδοῖς οὐδ' ὑπ' Ὁμφάλη πένων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ριπτὸς Ἰφίτου μόρος."
355

ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ώς ἔχοι λέχος,

ἔγκλημα μικρὸν αἴτιαν θ' ἐτοιμάσας
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾧ
τὸν Εὔρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε καὶ πόλιν
ἔπερσε. καὶ νῦν, ώς ὁρᾶς, ἥκει δόμους

ώς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·
οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.

ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.

καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέση Τραχιών
ἀγορὰ συνεξήκουον ὥσταύτως ἔμοι,
ώστ' ἔξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὄρθον ἔξείρηχ' ὅμως.

ΔΗ. οἵμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἴμι πράγματος;

τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον; ὥδιστηνος· ἀρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμυντο;

ΑΓ. ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄνομα καὶ φύσιν·

πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εύρυτου ποτὲ

'Ιόλη 'καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ

βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ιστορῶν.

355

360

365

370

375

380

356 ὑπ' Ὁμφάλη] ὑπ' Herwerden: ἐπ' L (perh. made from ὑπ'), vulg.: ἀπ' r. 362—364 Hartung rejects from τὴν ταύτης to πατέρα (those words included). 363 τὸν Εὔρυτον τένον] τόνδ' i: τῶνδ' L, A, vulg. 379 ἡ κάρτα Canter: ἡ καὶ τὰ MSS.—ὄνομα Fröhlich: ὄμηα MSS.

- ΧΟ. ὅλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακά.
ΔΗ. τί χρὴ ποεῖν, γυναικες; ὡς ἐγὼ λόγοις 385
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τάνδρος, ὡς τάχ' ἀν σαφῆ
λέξειεν, εἴ τιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
ΔΗ. ἀλλ' εἰμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
ΑΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποεῖν; 390
ΔΗ. μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων
ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
ΛΙ. τί χρή, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἔρποντος, ὡς ὄρᾶς, ἐμοῦ.
ΔΗ. ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν 395
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κάννεώσασθαι λόγους.
ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρήζεις ἴστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
ΔΗ. ἢ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμεῖς;
ΛΙ. ἵστω μέγας Ζεύς, ὅν γ' ἀν ἔξειδὼς κυρῶ.
ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἦν ἥκεις ἄγων; 400
ΛΙ. Εὐβοιής· ὅν δ' ἔβλαστεν οὐκ ἔχω λέγειν.
ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὁδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
ΛΙ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἔρωτήσας ἔχεις;
ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἴστορῶ.
ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως 405
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.

391 f. These two vv. are given by L to Deianeira, but by A and most MSS. to the Chorus. 394 ὡς ὄρᾶς Wakefield and Wunder: εἰσορᾶς MSS. 396 καὶ νεώσασθαι MSS.: corr. Hermann. 397 and 399 are given by A and most MSS. to Lichas, but by L to the Messenger. 398 νέμεις MSS.: corr. Nauck. 402—433 Throughout this passage L either omits to indicate the persons, or gives them wrongly, substituting ΔΗ. for ΑΓ., and ΑΓ. for ΛΙ. The Aldine substitutes ΔΗ. for ΑΓ. throughout, but has ΛΙ. in the right places. Cp. on 403, 412. 403 ἔρωτήσασ' ἔχεις L: ἔρωτήσασ' οὐχεις A, vulg., and Ald.: corr. Tyrwhitt.

- ΑΓ. τοῦτ' αὐτὸν ἔχρηζον, τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
- ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἡν εύρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὡν; 410
- ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
- ΑΓ. οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
- ΛΙ. ἄπειμι· μῶρος δὲ η πάλαι κλύων σέθεν.
- ΑΓ. οὖ, πρὶν γ' ἀν εἴπης ἴστορούμενος Βραχύ. 415
- ΛΙ. λέγ', εἰ τι χρήζεις· καὶ γὰρ οὐ συγηλὸς εἰ.
- ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἥν ἔπειμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δήπου; ΛΙ. φημι· πρὸς τί δ' ἴστορεῖς;
- ΑΓ. οὔκουν σὺ ταύτην, ἥν ὑπ' ἀγνοίας ὄρᾶς,
Ίόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἔγειν; 420
- ΛΙ. ποίους ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα;
- ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾶ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὅχλος.
- ΛΙ. ναί·
κλύειν γ' ἔφασκον. ταῦτὸ δ' οὐχὶ γάγνεται 425
δόκησιν εἰπεῖν καξακριβῶσαι λόγον.
- ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἔγειν;
- ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
- ΑΓ. δος σοῦ παρὼν ἥκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κούχη η Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανεῖς.
- ΛΙ. ἀνθρωπος, ω δέσποιν', ἀποστήτω· τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
- ΔΗ. μή, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οίταιον νάπος 435

412 ποικίλασ' ἔχεις L (' add. S): ποικίλασ' ἔχεις A, vulg. (ποικίλλασ'
Ald.): corr. Tyrwhitt. 422 πάρα Bothe: παρών MSS.

Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψης λόγου.

οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἔρενς κακῆ,

οὐδὲ ἥτις οὐ κάτοιδε τάνθρωπων, ὅτι

χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.

440

"Ερωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται

πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.

οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,

κάμοῦ γε· πῶς δὲ οὐ χάτέρας οἴας γ' ἐμοῦ;

ώστ' εἰ τι τῷμῳ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ

445

ληφθέντι μεμπτός εἴμι, κάρτα μαίνομαι,

ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ

τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδὲ ἐμοὶ κακοῦ τινος.

οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν

450

ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις.

εἰ δὲ αὐτὸς αὐτὸν ὅδε παιδεύεις, ὅταν

θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὁφθήσει κακός.

ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τὰληθές· ως ἐλευθέρῳ

ψευδεῖν καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.

ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.

455

πολλοὶ γὰρ οἱς εἴρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.

κεὶ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ

τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἀν.

τὸ δὲ εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χάτέρας

πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγημε δῆ;

460

κοῦπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγου κακὸν

ἡνέγκατ' οὐδὲ ὄνειδος· ἥδε τ' οὐδὲ ἀν εἰ

κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἔγῳ

ῳκτηρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι

τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,

καὶ γῆν πατρῷαν οὐχ ἐκοῦσα δύσμορος

ἐπερσε κάδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν

ρείτω κατ' οὐρον· σοὶ δὲ ἔγῳ φράξω κακὸν

465

πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δὲ ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.

- ΧΟ. πιθοῦ λεγούση χρηστά, κού μέμψει χρόνῳ
γυναικὶ τῇδε, καπ’ ἐμοῦ κτήσει χάριν. 470
- ΛΙ. ἀλλ’, ὁ φίλη δέσποιν’, ἐπεὶ σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κούκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τάληθὲς οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. 475
ταύτης ὁ δεινὸς Ἰμερός ποθ' Ἡρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ’ οὔνεχ’ ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλίᾳ δορὶ.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ’ εἴπει κρύπτειν οὕτ’ ἀπηρνήθη ποτέ, 480
ἀλλ’ αὐτός, ὁ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῦτο τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ’ ἀμαρτίαν νέμεις.
ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ’ ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἔξ ἵσου κοινὴν χάριν
καὶ στέργε τὴν γυναικα καὶ βούλου λόγους
οὓς εἴπας ἐς τήνδ’ ἐμπέδως εἰρηκέναι. 485
ώς τāλλ’ ἔκεινος πάντ’ ἀριστεύων χεροῖν
τοῦ τῆσδ’ ἔρωτος εἰς ἄπανθ’ ἥσσων ἔφυ.
ΔΗ. ἀλλ’ ὡδε καὶ φρονοῦμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν,
κοῦτοι νόσον γ’ ἐπακτὸν ἔξαρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ’ εἴσω στέγης
χωρῶμεν, ως λόγων τ’ ἐπιστολὰς φέρης,
ἄ τ’ ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ’ ἄγης· κενὸν γὰρ οὐ δικαιά σε 490
χωρεῖν, προσελθόνθ’ ὡδε σὺν πολλῷ στόλῳ.
- στρ. ΧΟ. μέγα τι σθένος ἀ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.
ἢ καὶ τὰ μὲν θεῶν
ἢ παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, 500

4 οὐδὲ τὸν ἔννυχον "Αἰδαν,
 5 ἦ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
 6 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
 7 τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων, 505
 8 τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ'
 ἀγώνων;

ἀντ. ὁ μὲν ἦν ποταμὸν σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
 2 φάσμα ταύρου,
 3 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν· ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ 510
 4 ἥλθε παλίντονα Θήβας
 5 τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων,
 6 παῖς Διός· οὐ τότ' ἀολλεῖς
 7 ἵσαν ἐς μέσον ἴέμενοι λεχέων·
 8 μόνα δὲ εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει
 ξυνοῦσα. 516

ἐπ. τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος,
 ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων.
 ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, 520
 ἦν δὲ μετώπων δλόεντα
 πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 ἂ δὲ εὐώπις ἀβρὰ
 τηλανγεῖ παρ' ὅχθῳ
 ἥστο, τὸν δὲ προσμένουσ' ἀκοίταν.
 ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἴλα φράζω· 525
 τὸ δὲ ἀμφινείκητον ὅμμα νύμφας
 ἐλεινὸν ἀμμένει.
 κάπο ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα. 530

504 τίνες ἀμφίγυοι] τίνες add. Hermann. 510 βακχεῖας MSS.: corr. Brunck. 526 ἐγὼ δὲ μάτηρ MSS.: ἀγῶν δὲ μαργῇ conj. J. 528 ἐλεεινὸν MSS.: corr. Porson.

ΔΗ. ήμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ώς ἐπ' ἔξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἥλθον ώς ὑμᾶς λάθρᾳ,
 τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δ' οἴλα πάσχω συγκατοικτιουμένη.
 κόρην γάρ, οἴμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἔζευγμένην,

535

παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλοις,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.

καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ⁵⁴⁰
 χλαινῆς ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,
 δι πιστὸς ἡμῶν κάγαθὸς καλούμενος,
 οἴκούρι ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.

ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.

τὸ δ' αὖ ξυνοικεῦν τῇδε ὅμοι τίς ἀν γυνὴ⁵⁴⁵
 δύνναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὅρῳ γάρ ἥβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσαν· ὡν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
 ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.

ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς⁵⁵⁰
 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.

ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἰπον, ὅργανειν καλὸν
 γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· οὐδὲ ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λώφημα, τῇδε ὑμῖν φράσω.

ἢν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίον ποτὲ⁵⁵⁵
 θηρός, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,

δι παῖς ἔτ' οὖσα τοῦ δασυστέρον παρὰ
 Νέσσον φθίνοντος ἐκ φοιῶν ἀνειλόμην,
 δι τὸν βαθύρρον ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
 μισθοῦ πόρευε χερσίν, οὕτε πομπίμοις⁵⁶⁰
 κώπαις ἐρέσσων οὕτε λαίφεσιν νεώς.

551 καλῆται Α: καλεῖται Λ.

554 λώφημα Ι.: λύπημα MSS.

δος κάμε, τὸν πατρῶον ἡνίκα στόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἔσπόμην,
 φέρων ἐπ' ὥμοις, ἡνίκ' ἡ μέσῳ πόρῳ,
 ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἥστ' ἐγώ· 565
 χὼ Ζηνὸς εὐθὺς πᾶντας ἐπιστρέψας χεροῦν
 ἡκεν κομήτην ίόν· ἐσ δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερροίξησεν. ἐκθυήσκων δ' ὁ θὴρ
 τοσοῦτον εἰπε· παῖ γέρουντος Οἰνέως,
 τοσόνδ' ὄνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθη, 570
 πορθμῶν, δύθουνεχ' ὑστάτην σ' ἐπεμψ' ἐγώ·
 ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἢ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ίοὺς θρέμμα Λερναίας ὅδρας,
 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον 575
 τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδῶν
 στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσασ', ὡς φίλαι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα 580
 ζῶν κεῖνος εἰπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ.
 φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῦς ἐφ' Ἡρακλεῖ, 585
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.

ΧΟ. ἀλλ' εἴ τις ἔστι πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
 δοκεῖν παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ως τὸ μὲν δοκεῖν
 ἔνεστι, πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω. 590

ΧΟ. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν· ως οὐδ' εἰ δοκεῖς

562 τὴν πατρῶον ἡνίκ' ἐσ πόλιν conj. J.

570 πιθῆ (sic) A: πυθῆ L (with γρ. πι+).

ἔχειν, ἔχοις ἀν γυνῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἥδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595

μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγούμεθ· ὡς σκάτῳ
κάν αἰσχρὰ πράσσης, οὕποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.

ΛΙ. τί χρὴ ποεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ώς ἐσμὲν ἥδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα, 600
ἔως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἥγορῷ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναῦφη πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρι τῆς ἐμῆς χερός.

. διδοὺς δὲ τόνδε φράζ· ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῦ, 605
μηδὲ ὅψεται νιν μήτε φέγγος ἥλιου
μήθ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερος ἐμφανῶς σταθεὶς
δεῖξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.

οὗτο γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς

σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται. 615
ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ πιθυμεῖν πομπὸς ὃν περισσὰ δρᾶν·
ἐπειθ' ὅπως ἀν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κάμοῦ ἔνυελθοῦσ' ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῆ.

ΛΙ. ἀλλ' εἴπερ Ἐρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην 620
βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοὶ ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ώς ἔχει δεῖξαι φέρων,

602 τόνδε ταναῦφη Wunder: τόνδε γ' εὐφῆ MSS. (ἀ· written over εὐ
in L by S: schol. γρ. ἀψῆ ἀντὶ τοῦ λεπτοῦ φῆ.) 615 ἐπὸν μαθήσεται
Billerbeck: ἐπ' θυμα θήσεται MSS. 621 οὐ τι A: οῦ τοι L.

λόγων τε πίστιν ὥν λέγεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἀν ἥδη· καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

625

ΛΙ. ἐπίσταμαι τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὄρῳ
προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τούμὸν ἥδονῆ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἀν ἀλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῷ λέγοις ἀν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τάκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

630

στρ. α'. ΧΟ. ὁ ναύλοχα καὶ πετραῖα

2 θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

3 Οἴτας παραναιετάοντες, οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ
λίμναν

635

4 χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,

5 ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ

6 Πυλάτιδες κλεόνται·

ἀντ. α'. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν

640

2 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

3 ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον
μούσας.

4 ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

5 σοῦται πάσας ἀρετᾶς

645

6 λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·

στρ. β'. δν ἀπόπτολιν εἴχομεν παντᾶ,

2 δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι

3 χρόνον, πελάγιον, ἵδριες οὐδέν·

.623 λέγεις Wunder: ἔχεις MSS.

628 αὐτὴν Α: αὐτὴν θ' L, vulg.

636 πὰρ Triclinius: παρὰ MSS. (παραλίμναν L.)

639 κλέονται Musgrave: καλέονται MSS.

642 ἀχῶν Elmsley: ισχων L, vulg. (ιαχῶν i.)

644 ἀλκμήνας τε κόρος MSS. (κούρος Α): τε del. Triclinius.

645 σοῦται Blomfield, Elmsley: σεῦτας MSS.

4 ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650

5 τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν

6 πάγκλαυτος αἰὲν ὥλυτο.

7 νῦν δ' Ἀρης οἰστρηθεὶς

8 ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἄμέραν.

ἀντ. β'. ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ σταίη 655

2 πολύκωπον ὅχημα ναὸς αὐτῷ,

3 πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,

4 νασιώτιν ἔστιαν

5 ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ.

6 ὅθεν μόλοι πανίμερος,

7 τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ

8 συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει φάρους.

ΔΗ. γυναῖκες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665

ΔΗ. οὐκ οἶδ'. ἀθυμῶ δ', εἰ φαιῆσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗ. μάλιστά γ'. ὥστε μήποτ' ἀν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν. 670

ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.

ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἦν φράσω,
γυναῖκες, ὑμᾶς θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.

φὶ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως

ἔχριον, ἀργῆς οἰδὸς εὐέρους πόκος,

τοῦτ' ἡφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς

675

660 πανίμερος Muldge: πανάμερος MSS. 662 συγκραθεὶς] συντακεῖς
conj. F. A. Paley.—φάρους M. Haupt: θηρός MSS. 672 ἦν Erfurdt:
ἄν MSS. 673 ὑμᾶς J.: ὑμῶν L, vulg. (ἡμῶν r.)—μαθεῖν Α, vulg.:
λαβεῖν L (with μ written above λ, and θ above β, by the first hand):
παθεῖν r. 675 ἀργῆς...πόκος Wunder, Lobeck: ἀργῆτ'...πόκω MSS.

τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δὲ εἰδῆς ἅπαν,
ἥ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον ἐκτενῶ λόγον.

ἐγὼ γὰρ ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος πονῶν
πλευρὰν πικρὰ γλωχῖνι προύδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσφερόμην,
χαλκῆς ὅπως δύσνιππον ἐκ δέλτου γραφήν.
καὶ μοι τάδε ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων.
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τούτοις
θερμῆς ἀθικτον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ,
ἔως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί που.

κᾶδρων τοιαῦτα. νῦν δέ, ὅτε ἦν ἐργαστέον,
ἔχριστα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῆ
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην,
κᾶθηκα συμπτύξασθε ἀλαμπὲς ἥλιου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὕσπερ εἴδετε.

εἶσω δέ ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως
τῆς οἰός, φῶ προύχριον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐσ ἥλιωτιν· ὡς δέ ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὕστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἀν βλέψεις ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται προπετέσ. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
γλαυκῆς ὀπώρας ὕστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.

ὅστε οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω.
όρῳ δέ μοι ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἀν ποτ', ἀντὶ τοῦ θυήσκων ὁ θήρ
ἐμοὶ παρέσχε εὔνοιαν, ἢς ἔθιησχ' ὑπερ;

οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 χρῆζων ἔθελγέ μ'. ὅν ἐγὼ μεθύστερον,
 ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
 μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἔξαποφθερῶ·
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἀτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἀν θίγη,
 φθείρει τὰ πάντα κυνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
 σφαγῶν διελθὼν ἵὸς αἴματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλήσεται,
 ταῦτη σὺν ὄρμῃ κάμε συνθανεῖν ἄμα·
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν,
 ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

- ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαῖος ἔχει·
 τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
 ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
 οὐδὲ ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
 ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἔκουσίας
 ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
 ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἀν λέξειν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
 κοινωνός, ἀλλ' φὶ μηδέν ἔστ' οἴκοι βαρύ.
 ΧΟ. σιγᾶν ἀν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
 εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
 πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν φέρετο.

ΥΛΛΟΣ.

ῳ μῆτερ, ὡς ἀν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 ἡ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἡ σεσωσμένην
 ἄλλου κεκλησθαι μητέρ', ἡ λώους φρένας

715 χῶνπερ Wakefield: χ' ὕσπερ L, vulg. (χῶσαπερ ἀν θίγη 1.)
 720 ὄρμη L (with γ superscr. by the first hand): δργῆ A. 730 οἴκοι
 MSS.: corr. Wakefield. 731 λόγον] γρ. λόγον schol. in I.: χρόνον MSS.

- τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.
 ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὡς παῖ, πρός γ' ἔμοῦ στυγούμενον;
 ΤΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἵσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. 740
- ΔΗ. οἴμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὡς τέκνου, λόγον;
 ΤΛ. δὲν οὐχ οἰόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γάρ
 φανθὲν τίς ἀν δύναιτ' ἀν ἀγένητον ποεῖν;
 ΔΗ. πῶς εἶπας, ὡς παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής; 745
 ΤΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν δύμασιν
 πατρὸς δεδορκῶς κού κατὰ γλῶσσαν κλύων.
 ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρὶ καὶ παρίστασαι;
 ΤΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
 δόθ' εἰρπε κλεινὴν Εὔρύτου πέρσας πόλιν, 750
 νίκης ἄγων τροπαῖα κάκροθίνια,
 ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εύβοίας ἄκρον
 Κήναιον ἔστιν, ἐνθα πατρῷ φιλία.
 βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα.
 οὐ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἀσμενος πόθῳ. 755
 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
 κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
 τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον.
 δὲν κεῖνος ἐνδύς, ὡς σὺ προύξεφίεσο,
 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων
 λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὅμοῦ
 ἐκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα. 760
 καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἵλεωφ φρενὶ¹
 κόσμῳ τε χαίρων· καὶ στολῇ κατηύχετο.
 ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
 φλὸξ αἵματηρά κάπο πιείρας δρυός,
 ἰδρὼς ἀνήει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται
 πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,

χιτών ἄπαν κατ' ἄρθρον· ἥλθε δ' ὁστέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἴτα φουίας 770
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἵos ὡς ἐδαίνυτο.
ἐνταῦθα δὴ βόνσε τὸν δυσδαιμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχανᾶς πέπλον·
οὐδὲν δέ τοι εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης 775
δώρημ' ἔλεξεν, ὕσπερ ἦν ἐσταλμένον.
κάκεῦνος ως ἥκουσε καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόγων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ἢ λυγίζεται,
ρίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780
κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου
κρατὸς διασπαρέντος αἷματός θ' ὅμοῦ.
ἄπας δ' ἀνηφήμησεν οἰμωγῇ λεώς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κούδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν. 785
ἐσπάτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ιὔξων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν τ' ὅρεοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ρίπτων ἑαυτόν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν, 790
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἶνον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύός διάστροφον
ὁφθαλμὸν ἄρας εἰδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ 795
δακρυρροοῦντα, καὶ με προσβλέψας καλεῖ·
ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τούμὸν κακόν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·

770 ὁδαγμὸς MSS.: corr. Brunck.

778 πλευμόνων A: πνευμόνων

L. 783 ἀνευφήμησεν Brunck: ἀνευφώνησεν A, vulg. (ἄνευ φωνῆς
ἐν L.) 788 Δοκρῶν τ'] τ' οι. MSS., add. Diogenes Laertius 10. 137.

ἀλλ' ἀρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θὲς
ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις δψεται βροτῶν· 800
εἰ δ' οἰκτον ἵσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ως τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι· καὶ νιν αὐτίκα 805
ἡ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἡ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μητερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὃν σε ποίημος Δίκη
τείσαιτ' Ἐρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ¹
κτείνασ', ὅποιον ἄλλον οὐκ δψει ποτέ.

ΧΟ. τί σῆγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
ΤΛ. ἐᾶτ' ἀφέρπειν· οὐρος ὁφθαλμῶν ἐμῶν 815
αὐτῇ γένοιτ' ἀπωθεν ἐρπούσῃ καλός.
δγκον γάρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥτις μηδὲν ως τεκοῦσα δρᾷ;
ἄλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
τῷμῷ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτῇ λάβοι.

στρ. α'. ΧΟ. ἵδ' οἶνον, ως παιδεις, προσέμειξεν ἄφαρ
2 τούπος τὸ θεοπρόπον ήμῦν
3 τὰς παλαιφάτου προνοίας,
4 ὁ τ' ἔλακεν, ὅπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
5 δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825
6 τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τάδ' ὄρθως
7 ἔμπεδα κατουρίζει. πῶς γάρ ἀν ὁ μὴ λεύσσων
8 ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον πόνων ἔχοι θανὼν λα-
τρείαν;

799 μεθες Wakefield: μέθες MSS. 816 καλός Brunck (from schol.): καλῶς MSS. 830 πόνων add. Gleditsch.

ἀντ. α'. εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλῃ
 2 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
 3 πλευρά, προστακέντος ἵοῦ,
 4 δν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 5 πῶς ὅδ' ἀν ἀέλιον ἔτερον ἢ τὰ ιῦν ἔδοι, 835
 6 δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς
 7 φάσματι; μελαγχαίτα δ' ἄμμινγά νιν αἰκίζει
 8 Νέσσου ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. 840

στρ. β'. ὡν ἄδ' ἀ τλάμων ἀοκνος, μεγάλαν προσορῶσα
 δόμοισι βλάβαν νέων
 2 ἀτσσονσαν γάμων, τὰ μὲν αὐτὰ προσέβαλε· τὰ
 δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 3 γυνώμας μολόντ' ὀλεθρίασι συναλλαγαῖς 845
 4 ἢ που ὀλοὰ στένει,
 5 ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν
 6 τέγγει δακρύων ἄχναν.
 7 ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολιαν
 8 καὶ μεγάλαν ἄταν.

ἀντ. β'. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· κέχυται νόσος, ὥ πόποι,
 οἶον ἀναρσίων
 2 οὕπω ἀγακλειτὸν Ἡρακλέους ἐπέμολε πάθος
 οἰκτίσαι.
 3 ἵω κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός, 856

833 πλευρᾶ MSS.: corr. Triclinius, Erfurdt. 834 ἔτρεφε Lobeck:
 ἔτεκε MSS. 837 μελαγχαίτα δ'] δ' Wakefield: τ' L, vulg. 839 f.
 νέσσου θ' ὑποφόνια δολόμυθα κέντρον ἐπιζέσαντα L. So most MSS. (some
 with νέσσου): but V² has νέσσου θ' ὑποφόνια. Hermann, omitting Νέσσου
 θ', wrote ὑπόφονα δολιόμυθα. The reading in the text is that of Gleditsch.
 841 ἀοκνον MSS.: corr. Musgrave. 842 δόμοις MSS.: corr. Triclinius.
 843 ἀτσσόντων MSS.: corr. Nauck.—αὐτὰ Blaydes: οὕ τι MSS. 844 ἀλλο-
 θρόου MSS.: corr. Erfurdt. 845 ὀλεθρίας MSS.: corr. Triclinius.
 853 ff. οἶον ἀναρσίων | οὕπω ἀγακλειτὸν | Ἡρακλέους ἀπέμολε πάθος οἰκτίσαι
 L, vulg. (Ἡρακλέας γ: ἐπέμολε Triclinius.) Ἡρακλέους was prob. a gloss.
 οἶον ἀναρσίων | ὑπ' οὕπω τοῦδε σῶμ' ἀγακλειτὸν ἐπέμολε κ.τ.λ. conj. J.

- 4 ἀ τότε θοὰν νύμφαν
 5 ἄγαρες ἀπ' αἰπεινᾶς
 6 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ·
 7 ἀ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερά
 8 τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.
- 860

HM. A. πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
 οἴκτου δι’ οἴκων ἀρτίως ὄρμωμένου;
 τί φημί;

865

HM. B. ἡχεῖ τις οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχῆ
 κωκυτὸν εἴσω, καὶ τι καινίζει στέγη.

XO. ξύνεις δὲ
 τήνδ' ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη
 χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ῳ παιδεῖς, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
 ἥρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

XO. τί δ', ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;

TP. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
 ὁδῶν ἀπασῶν ἔξ ἀκινήτου ποδός.

875

XO. οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα; TP. πάντ' ἀκήκοας.

XO. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; TP. δεύτερον κλύεις.

κομμός. XO. τάλαιν', δλεθρία· τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

TP. σχετλιώτατά γε πρὸς πρᾶξιν. XO. εἰπὲ τῷ μόρῳ,
 γύναι, ξυντρέχει.

880

TP. αὐτὴν διηστωσε. XO. τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι,
 τάνδ' αἰχμᾶ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
 πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα;

885

869 ἀήθης MSS.: ἀηδῆς London ed. of 1722: ἀγηθῆς conj. J. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν MSS.: corr. J. H. H. Schmidt. 883 τάνδ' αἰχμὰν L, vulg.: corr. Hermann.

879
 883 τάνδ'

- TP. στονόεντος ἐν τομῷ σιδάρου.
 XO. ἐπεῖδες, ὡς ματαία, τάνδ' ὕβριν;
 TP. ἐπεῖδον, ως δὴ πλησία παραστάτις.
 XO. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ. 890
 TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 XO. τί φωνεῖς; TP. σαφηνῆ.
 XO. ἔτεκεν ἔτεκε δὴ μεγάλαν
 ἀ νέορτος ἄδε νύμφα
 δόμοις τοῦσδε Ἐρινύν. 895
- TP. ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παροῦσα πλησία
 ἐλευσσες οἵ' ἔδρασε, κάρτ' ἀν ώκτισας.
 XO. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χείρ γυναικεία κτίσαι;
 TP. δεινώς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
 ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἰσω μόνη,
 καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῦλα δέμνια
 στορυνύνθ, ὅπως ἄφορρον ἀντῷη πατρί,
 κρύψασ' ἔαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
 βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
 γένοιντ' ἔρημοι, κλαῖε δ' ὁργάνων ὅτου
 ψαύσειεν οἷς ἔχρητο δειλαία πάρος. 900
 ἄλλῃ δὲ κάλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
 εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλούμενη
 καὶ τῆς ἐπ' ἄλλοις ἐσ τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἔξαιφνης σφ' ὄρῳ
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
 κάγῳ λαθραῖον ὅμμ' ἐπεσκιασμένη

893 ἔτεκε δὴ J. H. H. Schmidt: ἔτεκεν MSS. 894 ἀ νέορτος
 schol.: ἀν ἔορτος L: ἀνέορτος A, vulg. 895 δόμοισι MSS.: corr. Nauck.
 905 γένοιτ' ἔρήμη MSS.: corr. Nauck. 911 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐσ τὸ
 λοιπὸν οὐσίας MSS.: corr. J.

φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναικα δεμνίοις
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ρήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν· ὡς λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά,
 τὸ λοιπὸν ἥδη χαίρεθ', ὡς ἔμ' οὕποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνάτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ⁹¹⁵
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ὃς χρυσήλατος
 προύκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 κάγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσονπερ ἔσθενον,
 τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 καν ω̄ τὸ κεῖσε δεῦρο τ' ἔξορμώμεθα,
 ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ⁹²⁰
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 ἴδων δ' ὁ παῖς ὤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὄργην ὡς ἐφάψειεν τόδε,
 δψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οῦνεκα
 ἄκουσα πρὸς τὸν θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
 κάνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὁδυρμάτων⁹²⁵
 ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφὶ νιν γοώμενος,
 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
 πλευρὰν παρεὶς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὡς νιν ματαλῶς αἰτίᾳ βάλοι κακῇ,
 κλαίων ὁθούνεκ' ἐκ δυοῦν ἔσοιθ' ἄμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὡρφανισμένος βίον.
 τοιαῦτα τάνθάδ' ἐστίν· ὕστ' εἴ τις δύο
 ἦ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,

918 εὐναστηρίοις MSS.: corr. Dindorf. 924 ἦ Wakefield: ω̄ MSS.
 931 ὑφ' L, vulg.: ἐφ' A. 942 βλοῦ MSS.: corr. Wakefield.
 944 ἦ καὶ πλείους τις L, vulg. (ἢ καὶ πλέους τις r): corr. Dindorf.

μάταιος ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἢ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθη τις τὴν παρούσαν ὑμέραν.

945

στρ. α'. ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,
ἢ πότερα μέλεα περαιτέρω,
ἢ δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνφ.

ἀντ. α'. τάδε μὲν ἔχομεν ὄρâν δόμοις,
ἢ τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
ἢ κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

950

στρ. β'. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
ἢ γένοιτ' ἔπουρος ἐστιώτις αὔρα,
ἢ ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
ἢ τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνου
ἢ μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
ἢ μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
ἢ ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὁδύναις
ἢ χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν
ἢ ἀσπετόν τι θαῦμα.

955

960

ἀντ. β'. ἀγχοῦ δ' ἄρα κού μακρὰν
ἢ προύκλαιον, ὁξύφωνος ὡς ἀηδῶν.
ἢ ξένων γὰρ ἔξομιλος ἦδε τις βάσις.
ἢ πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
ἢ προκηδομένα βαρεῖαν
ἢ ἄψοφον φέρει βάσιν.
ἢ αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
ἢ τί χρή, θανόντα νιν, ἢ καθ'
ἢ ὕπνον ὅντα κρῦναι;

965

970

947 πότερα πρότερον Dindorf: πότερ' ἀν πρότερα L (πότερα πρότερ' ἀν r).
 948 μέλεα Musgrave: τέλεα MSS. 951 μένομεν Erfurdt: μέλλομεν
 MSS. 956 Ζηνὸς Triclinius: Διὸς MSS. 963 After ἀηδῶν L and
 most MSS. add ξένοι: del. Triclinius. 966 προκηδομένα A: -αν L.
 969 θανόντων] θάνατον conj. Bothe, φθίμενον Hermann.

ΤΛ. οἴμοι ἐγὼ σοῦ,
πάτερ, οἴμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνου, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὁδύνην πατρὸς ὡμόφρονος. 975
ξῆ γὰρ προπετής· ἀλλ' ἵσχε δακῶν
στόμα σόν. ΤΛ. πῶς φίς, γέρον; ἢ ξῆ;
ΠΡ. οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν ὑπνῳ κάτοχον,
κάκκινήσεις κάναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν 980
νόσον, ω τέκνου. ΤΛ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέψω
βάρος ἄπλετον· ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποὶ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις 985
ὁδύναις; οἴμοι μοι ἐγὼ τλάμων·
ἢ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἄρ' ἔξήδη σ' ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς 990
βλεφάρων θ' ὑπνον; ΤΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἀν
στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων.
ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,
ἰερῶν οἶαν οἴων ἐπὶ μοι
μελέψω χάριν ἡνύσω, ὦ Ζεῦ. 995

971 f. ὕιμοι ἐγώ σου πάτερ | ὕιμοι ἐγώ σου μέλεος L, vulg. (σοῦ
bis Brunck: οἴμοι bis Dindorf.) The defect in the anapaestic dimeter
(972) could be removed by substituting πάτερ, ὦ for the second σοῦ.
986 οἴμοι μοι] μοι add. Brunck. 988 ἔξήδη σ' Wecklein: ἔξήδησ L,
vulg. 994 οἴων F. J. Martin: ἀνθ' οἴων θυμάτων MSS.

οῖαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οῖαν·
 ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῦν ὁ τάλας
 ὥφελον δσσοις, τόδ' ἀκήλητον
 μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
 τίς γὰρ ἀοιδός, τίς δὲ χειροτέχνης
 ἰατορίας, δος τὴνδ' ἄτην
 χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
 θαῦμ' ἀν πόρρωθεν ἴδοιμην.

1000

στρ. α'. ἐ ἔ,

2 ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον ὕστατον,
 3 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι.

1005

στρ. β'. πᾶ πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
 2 ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
 3 ἀνατέτροφας δὲ τι καὶ μύση.

ἥπταί μου, τοτοτοῦ, ἥδ' αὐθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ω
 πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ 1011
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατά τε δρίᾳ πάντα καθαίρων
 ώλεκόμαν δὲ τάλας· καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
 οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;

ἀντ. α'. ἐ ἔ,

2 οὐδὲ ἀπαράξαι κράτα βίᾳ θέλει
 3 μολὼν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

1015

Π.Ρ. ω παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει
 ἢ κατ' ἐμὰν ρώμαν, σὺ δὲ σύλλαβε, σοὶ γὰρ ἐτοίμα
 ἐς πλέον ἢ δι' ἐμοῦ σφέζειν. Τ.Λ. ψαύω μὲν ἔγωγε,

1005 ὕστατον] εὐνᾶσαι L: εὐνάσαι A, vulg.: corr. Wunder from schol. in L (γρ. ὕστατον). 1006 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι] ἐᾶτέ με δύστανον εὐνᾶσαι L (εὐνᾶσαι A: εὐνᾶσθαι Ellendt): corr. Hermann. 1007 πᾶ πᾶ Seidler: πᾶ MSS. 1009 ἀντέτροφας L, vulg.: corr. Erfurdt.

1011 οὐδὲ MSS.: ols Wakefield. 1013 ἐπιτρέψει γ: ἀποτρέψει L, vulg.

1016 βίᾳ Wakefield: βίου MSS. 1019 f. σοὶ γὰρ ἐτοίμα | ἐς πλέον] σοὶ τε γὰρ ὅμμα | ἐμπλεον MSS. (ἐμπλεων γ): corr. J.

λαθίπονον δ' ὁδυνᾶν οὕτ' ἔνδοθεν οὕτε θύραθεν
ἔστι μοι ἔξανύσαι βίοτον· τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

στρ. γ'. HP. ὡ̄ παῖ, ποῦ ποτ' εἰ; τὰδέ με τὰδέ με
2 πρόσλαβε κουφίσας. ἐ ἔ, ἵω δαῖμον. 1025

ἀντ. β'. Θρώσκει δ' αὖ, Θρώσκει δειλαία
2 διολοῦσ' ἡμᾶς
3 ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. 1030

ὦ Παλλὰς Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἵω
παῖ,

τὸν φύτορ' οἰκτίρας ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος, ἀκοῦ δ' ἄχος, φὲ μ'
ἐχόλωσεν

σὰ μάτηρ ἄθεος· τὰν ὥδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1038
αὔτως, ὥδ' αὔτως, ὡς μ' ὠλεσεν. ὧ γλυκὺς "Αἰδας,

ἀντ. γ'. ὡ̄ Διὸς αὐθαίμων, εὔνασον εὔνασόν μ'
2 ὡκυπέτᾳ μόρῳ τὸν μέλεον φθίσας. 1041

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς, φίλαι,
ἄνακτος, οἵαις οἶος ὃν ἐλαύνεται. 1045

HP. ὡ̄ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κού λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κούπω τοιοῦτον οὕτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
προύθηκεν οὕθ' ὁ στυγνὸς Εὔρυσθεὺς ἐμοὶ,
οἶον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη 1050

1021 f. ὁδυνᾶν...βίοτον Musgrave: ὁδύναν...βιότον MSS.—θύραθεν | ᔁστι] θύρας' ἔν|εστι L (with θ written above σ by the first hand), vulg.

1023 ὡ̄ παῖ Seidler: ὡ̄ παῖ παῖ L, vulg. 1031 ὡ̄ Παλλὰς Παλλάς Dindorf: ἵω Παλλὰς MSS.

1033 τὸν φύτορ' Dindorf: τὸν φύσαντ' MSS. 1039 f. ὡ̄ Διὸς αὐθαίμων,

| ὡ γλυκὺς Αἴδας MSS.: corr. Seidler. 1041 εὔνασόν μ' εὔνασον

L, vulg.: corr. Erfurdt, Bergk. 1046 κού λόγῳ Bothe: καὶ λόγῳ
MSS.

καθῆψεν ὅμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, φὶ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου 1055
πέπωκεν ἥδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδη.
κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγάντων οὔτε θήρειος βία, 1060
οὐθ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος οὐθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ίκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δέ, θῆλυς φῦσα κούκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα. 1065
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι χεροῦν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
ἐς χείρα τὴν τεκοῦσαν, ώς εἰδῶ σάφα
εἰ τούμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὄρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον. 1070
ἴθ', ὦ τέκνουν, τόλμησον· οἴκτιρόν τέ με
πολλοῦσιν οἰκτρόν, ὅστις ὥστε παρθένος
βέβρυχα κλαίων· καὶ τόδ' οὐδὲ ἀν εἰς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίνη πρόσθ' ἵδεῖν δεδρακότα,
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμην κακοῖς. 1075
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ηὔρημαι τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δ' ὅποιας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἴδού, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὅράτε τὸν δύστηνον, ώς οἰκτρῶς ἔχω. 1080
αἰαῖ, ὦ τάλας, αἰαῖ,

1062 φῦσα Nauck: οὖσα MSS.

1074 εἰπόμην schol. *Ai.* 317, r: ἐσπόμην L, vulg.

έθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὐ^τ,
διῆξε πλευρῶν, οὐδὲ ἀγύμναστόν μ' ἔλν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διαβόρος νόσος.

ῳναξ Ἀιδη, δέξαι μ',
ῳ Διὸς ἀκτίς, παῖσον.

ἐνσεισον, ὠναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
ἥνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὥχέρεις χέρεις,
ὥνωτα καὶ στέρν', ὥφιλοι βραχίονες,

ὑμεῖς δὲ κεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ', ἀπλατον θρέμμα κάπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,

διφυâ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστήν, ἀνομον, ὑπέροχον βίαν,

Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
"Αἰδουν τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,

δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις. 1100

ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κούδεις τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.

νῦν δ' ὁδὸς ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,

ὅ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὅ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.

ἀλλ' εὐ γέ τοι τόδ' ἵστε, καὶν τὸ μηδὲν ὥ

καὶν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κάκ τῶνδε προσμόλοι μόνον,

ἴν' ἐκδιδαχθῆ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι
καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θαιὼν ἐτεισάμην.

XO. ὥ τλῆμον Ἐλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ

1091 ὑμεῖς δε (sic) κεῖνοι L: ὑμεῖς ἔκεῖνοι A, vulg.

1096 ὑπέροχον MSS.: corr. Bentley, S. Clarke.

ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται.

ΤΛ. ἐπεὶ παρέσχεις ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλῦθι μου, νοσῶν ὅμως. 1115

αἴτησομαι γάρ σ' ὅν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει
θυμῷ δύσοργος· οὐ γάρ ἀν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ κάν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡ. εἰπὼν δὲ χρῆσεις λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν
οὐδὲν ξυνίημ' ὅν σὺ ποικίλλεις πάλαι. 1120

ΤΛ. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς
νῦν ἔστιν, οἷς θὲν ἡμαρτεν οὐχ ἑκουσία.

ΗΡ. ὡς παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γάρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ; 1125

ΤΛ. ἔχει γάρ οὕτως ὕστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.

ΗΡ. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡ. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.

ΤΛ. λέγω· τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής. 1130

ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΤΛ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπουν.

ΗΡ. οἵμοι· πρὶν ως χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΤΛ. καν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατήρξας· εἰπὲ δὲ οὐ νοεῖς. 1135

ΤΛ. ἄπαν τὸ χρῆμ', ἡμαρτε χρηστὰ μωμένη.

ΗΡ. χρήστ', ὡς κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾶ;

ΤΛ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
ἀπήμπλαχ', ως προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡ. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140

ΤΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡ. ίοὺ ίοὺ δύστηνος, οὐχομαι τάλας·
ὅλωλ' ὅλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.

1136 μωμένη τ., Heath: μωμένη L, vulg.'

οῖμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν.

1145

ἴθ', ὁ τέκνου πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὄμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ως τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων ὅσ' οἰδ' ἐγώ.

1150

ΤΛ. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,
παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἀν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις.
ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρή, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

1155

ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τούργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
φανεῖς ὁποῖος ὡν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
τῶν ἐμπινεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο,
ἀλλ' ὅστις "Αιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
οδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ως τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἵσα
μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἄ τῶν ὄρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
πρὸς τῆς πατρῷας καὶ πολυγλώσσου δρυός,
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· καδόκουν πράξειν καλῶς.
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνου,
δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρὶ σύμμαχον,

1160

1170

1175

1158 φανεῖς τ: φανῆς L, vulg.
θανεῖν ὑπο MSS.: corr. Erfurdt.

1160 πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς

1172 τὸ δ' L¹: τόδ' L^s, vulg.

- καὶ μὴ πιμεῖναι τούμὸν ὁξῦναι στόμα,
ἀλλ’ αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἔξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.
- ΤΛ. ἀλλ’, ὡς πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ’ ἐπελθών, πείσομαι δ’ ἂ σοι δοκεῖ. 1180
- ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.
- ΤΛ. ως πρὸς τί πίστιν τήνδ’ ἄγαν ἐπιστρέφεις;
- ΗΡ. οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδὲ ἀπιστήσεις ἔμοι;
- ΤΛ. ἵδού, προτείνω, κούδεν ἀντειρήσεται.
- ΗΡ. ὅμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα. 1185
- ΤΛ. ἥ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ’ ἔξειρήσεται;
- ΗΡ. ἥ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
- ΤΛ. ὅμνυμ’ ἔγωγε, Ζῆν’ ἔχων ἐπώμοτον.
- ΗΡ. εἰ δ’ ἐκτὸς ἔλθοις, πηγμονὰς εὔχου λαβεῖν.
- ΤΛ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ· εὐχομαι δ’ ὅμως. 1190
- ΗΡ. οἰσθ’ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πάγον;
- ΤΛ. οἰδ’, ως θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
- ΗΡ. ἐνταῦθα νυν χρὴ τούμὸν ἔξαραντά σε
σῶμ’ αὐτόχειρα καὶ ξὺν οἷς χρήζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς 1195
κείραντα, πολλὸν δ’ ἄρσεν’ ἐκτεμόνθ’ ὅμοιον
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τούμὸν ἔμβαλεῖν,
καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ·
- ἀλλ’ ἀστένακτος καδάκρυτος, εἴπερ εἰ
τοῦδ’ ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ’ ἔγῳ
καὶ νέρθεν ὧν ἀράῖος εἰσαεὶ βαρύς. 1200
- ΤΛ. οἵμοι, πάτερ, τί δ’ εἴπας; οἴλα μ’ εἴργασαι.
- ΗΡ. ὁποῖα δραστέ ἐστίν· εἰ δὲ μή, πατρὸς
ἀλλού γενοῦ του μηδὲ ἔμὸς κληθῆς ἔτι. 1205
- ΤΛ. οἵμοι μάλ’ αὐθίς, οἴλα μ’ ἔκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.
- ΗΡ. οὐ δῆτ’ ἔγωγ், ἀλλ’ ὧν ἔχω παιώνιον

- καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΤΑ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἀν ἴώμην τὸ σόν; 1210
 ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' ἔργασαι.
- ΤΑ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
- ΗΡ. ἡ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
- ΤΑ. δσον γ' ἀν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῦν· 1215
 τὰ δ' ἄλλα πράξω, κού καμεῖ τούμδον μέρος.
- ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
 χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῦς ἄλλοις διδούς.
- ΤΑ. εὶ καὶ μακρὰ κάρτ' ἔστιν, ἔργασθήσεται.
- ΗΡ. τὴν Εὐρυτείαν οἰσθα δῆτα παρθένον;
- ΤΑ. Ἰόλην ἔλεξας, ὡς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. 1220
 ΗΡ. ἔγνωσ. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνουν·
 ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὔσεβεῖν
 βούλει, πατρῷων ὁρκίων μεμνημένος,
 προσθοῦ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρέ· 1225
 μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
 κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτέ,
 ἀλλ' αὐτός, ὡς παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχοις.
 πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
 σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.
- ΤΑ. οἵμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν, 1230
 τὸ δ' ὡδὸν ὁρονοῦντα τίς ποτ' ἀν φέροι;
 ΗΡ. ὡς ἔργασείων οὐδὲν ὡν λέγω θροεῖς.
- ΤΑ. τίς γάρ ποθ', ἢ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
 μεταίτιος σοὶ δ' αὐθις ὡς ἔχεις ἔχειν,
 τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ, 1235
 ἔλοιτο; κρείσσον κάμε γ', ὡς πάτερ, θανεῖν
 ἢ τοῖσιν ἔχθιστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

1211 τᾶλλα γ' A: τᾶλλα μ' L. 1220 ὡς γ' Schaefer: ὠστ' L,
 vulg. 1226 λάβοι MSS.: corr. Elmsley. 1228 πείθου L, vulg.:
 corr. Brunck. 1234 σοὶ δ' Schaefer: σοὶ τ' MSS. 1238 νεμεῖν
 Brunck: νέμειν MSS.

- ΗΡ. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενέī σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1240
- ΤΛ. οἵμοι, τάχ', ως ἔοικας, ως νοσεῖς φράσεις.
- ΗΡ. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
- ΤΛ. δεῖλαιος, ως ἐς πολλὰ τάπορεν ἔχω.
- ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
- ΤΛ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῷ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; 1245
- ΗΡ. οὐ δυσσέβεια, τούμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
- ΤΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
- ΗΡ. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
- ΤΛ. τοιγάρ ποήσω κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν θεοῦσι δεικνὺς ἔργον· οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανέην σοί γε πιστεύσας, πάτερ. 1250
- ΗΡ. καλῶς τελευτᾶς· κάπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν, ὡς παῖ, πρόσθεις, ως πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον ἐς πυράν με θῆς. ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε· παῦλά τοι κακῶν αὔτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη. 1255
- ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε, ἐπεὶ κελεύεις κάξαναγκάζεις, πάτερ.
- ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον, ὡς ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ', ἀνάπανε βοήν, ως ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον. 1260
- ΤΛ. αἴρετ', ὁπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτωι θέμενοι συγγνωμοσύνην, μεγάλην δὲ θεῶν ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων, 1265

1242 ἀτ' εὐνασθέντος L: ἀπευνασθέντος A, vulg.

1263 τελέουσ' Billerbeck: τελέως MSS.

οἱ φύσαντες καὶ κληγόμενοι
 πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
 τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ,
 τὰ δὲ νῦν ἔστωτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
 αἰσχρὰ δὲ ἐκείνοις,
 χαλεπώτατα δὲ οὖν ἀνδρῶν πάντων
 τῷ τήνδε ἄτην ὑπέχοντι.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ,
 κούδεν τούτων ὅ τι μὴ Ζεύς.

1275 ἐπ' οἴκων schol. (as a v. l.), T: ἀπ' οἴκων L, A, vulg.

1277 καὶ add. Bentley.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἀστιπτοῖς οὐδ' οἰκουμένη·
ἐνθ', ὃ κρατίστου πατρὸς Ἐλλήνων τραφεῖς,
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιά
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε, 5
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὑπο,
νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα,
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὸν οὔτε θυμάτων
παρῆν ἐκήλοις προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, 10
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῶν λόγων,
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κάκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἥδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, 15
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα,
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνου
δὶ ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἀν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἰπερ ἐστὶ σῶν.

ά μοι προσελθών σῆγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει
χῶρον τὸν αὐτὸν τόνδ' ἔτ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ,
ώς τάπιλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης,
ἔγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἵη.

25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀναξ Ὁδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις·
δοκῶ γὰρ οἶν εἰπας ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔ. ἄνωθεν, ἦ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕ. τόδ' ἐξύπερθε· καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.

ΟΔ. ὥρα καθ' ὑπνου μὴ καταυλισθεὶς κυρῆ.

30

ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἰκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. οὐδὲν ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;

ΝΕ. στιπτή γε φυλλὰς ώς ἐναυλίζοντι τῷ.

ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδεν ἐσθ' ὑπόστεγον;

ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος
τεχνήματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖν ὁμοῦ τάδε.

35

ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕ. ίοὺ ίού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ράκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.

ΟΔ. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
κάστρ' οὐχ ἕκας που· πῶς γὰρ ἀν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιὰ κηρὶ προσβαίη μακράν;
ἄλλ' ἦ πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήνυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που.

40

τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν,
μὴ καὶ λάθη με προσπεσών· ώς μᾶλλον ἀν
ἔλοιτό μ' ἦ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

45

ΝΕ. ἄλλ' ἔρχεται τε καὶ φυλάξεται στίβος·

σὺ δ' εἴ τι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

23 τὸν αὐτὸν Blaydes: πρὸς αὐτὸν MSS.—τόνδ' ἔτ', εἴτ'] τόνδ', ἢτ'
L (τόνδ' εἴτ' or τόνδε γ' εἴτ' r): corr. Elmsley. 25 ἵη Camerarius:
εἴη MSS. 30 καταυλισθεὶς L: κατακλιθεὶς A.

- ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἦν τι καινόν, ὃν πρὸν οὐκ ἀκήκοας,
κλύης, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει. 50
- ΝΕ. τί δῆτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἔρωτῷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἴκουν, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἔχθρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
μόνην ἔχοντες τὴνδ' ἀλωσιν 'Ιλίου,
οὐκ ἡξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἔλθοντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
ἀλλ' αὔτ' Ὁδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἀν
θέλησ καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἔσχάτων κακά. 65
τούτῳ γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἔργασει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία 70
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἔστ' ἀρνήσιμον.
ῶστ' εἴ με τόξων ἐγκρατής αἰσθήσεται,
ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῷ ξυνών. 75
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά. 80

61 μόνην Α: μόνην δ' L. 66 τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς
L^s (οὐδέμ' L¹); vulg.: corr. Buttmann. 79 παῖ Erfurdt: καὶ MSS.

ἀλλ' ἡδὺ γάρ τι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.

νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ⁸⁵
δός μοι σεαυτόν, κἄτα τὸν λοιπὸν χρόνου
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

- NE. ἐγὼ μὲν οὖς ἀν τῶν λόγων ἀλγῷ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῷ.
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς οὐθ', ὡς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμι ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν
καὶ μὴ δόλοισιν οὐ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὁκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἔξαμαρτεῦν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.⁹⁵

- OD. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καύτὸς ὧν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἰχον ἐργάτιν.
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἔξιῶν ὅρῳ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τάργα, πάνθ' ἡγουμένην.
NE. τί μ' οὖν ἀνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;¹⁰⁰
OD. λέγω σ' ἐγὼ δόλω Φιλοκτήτην λαβεῖν.
NE. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
OD. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἀν λάβοις.
NE. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἴσχύος θράσος;
OD. ιοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον.¹⁰⁵
NE. οὐκ ἀρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμεῖξαι θρασύ;
OD. οὖ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ως ἐγὼ λέγω.
NE. οὐκ αἰσχρὸν ἥγει δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
OD. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεῦδος φέρει.
NE. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν;¹¹⁰
OD. ὅταν τι δρᾶς εἰς κέρδος, οὐκ ὁκνεῖν πρέπει.

81 τι L: τοι A. 100 τι μ' οὖν Wakefield: τι οὖν μ' MSS.

110 λακεῖν L¹: λαλεῖν L^c, vulg.

- ΝΕ. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν;
 ΟΔ. αἴρει τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
 ΝΕ. οὐκ ἀρ' ὁ πέρσων, ως ἐφάσκετ', εἷμ' ἐγώ;
 ΟΔ. οὕτ' ἀν σὺ κείνων χωρὶς οὕτ' ἐκεῦνα σοῦ. 115
 ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνουτ' ἄν, εἴπερ ὥδ' ἔχει.
 ΟΔ. ως τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρῆματα.
 ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ οὐκ ἀν ἀρνούμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. σοφός τ' ἀν αὐτὸς κάγαθὸς κεκλῃ̄ ἄμα.
 ΝΕ. ἵτω ποήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς. 120
 ΟΔ. ἡ μημονεύεις οὖν ἡ σοι παρήνεστα;
 ΝΕ. σάφ' ἵσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεστα.
 ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχουν,
 ἐγὼ δ' ἅπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν. 125
 καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι
 κατασχολάζειν, αὐθὶς ἐκπέμψω πάλιν
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις
 μορφὴν δολώσας, ως ἀν ἀγνοίᾳ προσῆ.
 οὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου 130
 δέχουν τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἰμι, σοὶ παρεὶς τάδε·
 Ἐρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,
 Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἡ σῳζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. τῇ χρή, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον 135
 2 στέγειν ἡ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
 3 φράξε μοι. τέχνα γὰρ
 4 τέχνας ἑτέρας προῦχει
 5 καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
 6 Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται. 140

116 θηρατέ' οὖν Triclinius: θηρατέα L, A, vulg.

129 ἀγνοίᾳ L, A, vulg.: ἀγνοίᾳ Triclinius.

7 σὲ δ', ὡς τέκνου, τόδ' ἐλήλυθεν
 8 πᾶν κράτος ωγύγιον· τό μοι ἔννεπε,
 9 τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

σύστ. α'. ΝΕ. νῦν μέν, ἵσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
 προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται,
 δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
 δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' οὐκ μελάθρων,
 πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν
 πειρῷ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

145

ἀντ. α'. ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἀναξ, 150
 2 φρουρεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
 3 νῦν δέ μοι λέγ', αὐλὰς
 4 πολας ἔνεδρος ναίει
 5 καὶ χῶρον τὸν ἔχει. τὸ γάρ μοι
 6 μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
 7 μὴ προσπεσών με λάθη ποθέν· 155
 8 τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα; τὸν ἔχει στίβον,
 9 ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

155

σύστ. β'. ΝΕ. οἴκον μὲν ὄρᾶς τόνδ' ἀμφίθυρον
 πετρίνης κοίτης.

160

ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

ΝΕ. δῆλον ἔμοιγύ ώς φορβῆς χρείᾳ
 στίβον ὅγμενει τῇδε πέλας που.
 ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
 λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
 πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερώς,
 οὐδέ τιν' αὐτῷ
 παιῶνα κακῶν ἐπινωμάν.

165

147 οὐκ J.: ἐκ MSS.

σὸν: del. Triclinius.

Hermann.

150 After ἀναξ, L and most MSS. add τὸ

156 μὴ με λάθη προσπεσών ποθέν MSS.: corr.

Blaydes: τόνδε MSS. (τῇδε Γ.)

στρ. β'. ΧΟ. οἰκτίρω νιν ἔγωγ', ὥπως,
 2 μή του κηδομένου βροτῶν
 3 μηδὲ ξύντροφον δυμ' ἔχων,
 4 δύστανος, μόνος αἰεί,
 5 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 6 ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῷ
 7 χρείας ἴσταμένῳ. πῶς ποτε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
 8 ὡς παλάμαι θεῶν.
 9 ὡς δύστανα γένη βροτῶν,
 10 οἵς μὴ μέτριος αἰών.

170

177

180

δυτ. β'. οῦτος, πρωτογόνων ἵσως
 2 οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,
 3 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 4 κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
 5 στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
 6 θηρῶν, ἐν τῷ ὁδύναις ὅμοι
 7 λιμῷ τ' οἰκτρός, ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων· ὥρει-
 8 α δ' ἀθυρόστομος
 9 Ἀχὼ τηλεφανῆς πικραῖς
 10 οἰμωγαῖς ὑπακούει.

185

190

σύστ. γ'. ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ·
 θεῖα γάρ, εἴπερ κάγώ τι φρονῶ,
 καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
 τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
 καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
 οὐκ ἔσθ' ως οὐ θεῶν του μελέτη,
 τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
 τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

195

177 θεῶν Lachmann: θνητῶν MSS. 187 f. δρεῖα Mekler:
 βαρεῖα δ' L, A, vulg. (βαρεῖ|ά δ' Vat. b.) 189 f. πικρᾶς |
 οἰμωγᾶς ὑπόκειται MSS.: πικρᾶς | οἰμωγᾶς ὑπακούει Auratus, Brunck (πικρᾶς
 ...οἰμωγᾶς Blaydes). 196 ως Porson: ὥπως MSS.

πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, φέλεγεται
χρῆναι σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

200

- στρ. γ. ΧΟ. εὔστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. πρού-
φάνη κτύπος,
2 φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του,
3 ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων.
4 βάλλει βάλλει μέτεύμα φθογγά του στίβον κατ'
ἀνάγκαν
5 ἔρποντος, οὐδέ με λάθει
6 βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ· διάσημα γάρ
θροεῖ.

206

- ἀντ. γ. ἀλλ' ἔχε, τέκνου, ΝΕ. λέγ' ὁ τι. ΧΟ. φρον-
τίδας νέας.
2 ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ,
3 οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
4 ὡς ποιμὰν ἀγροβότας, ἀλλ' ἢ που πταίων ὑπ'
ἀνάγκας
5 βοᾶ τηλωπὸν ἰωάν,
6 ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὄρμον· προβοᾶ τι γάρ
δεινόν.

210

215

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

- ἰὼ ξένοι·
τίνες ποτ' ἐσ γῆν τήνδε κάκ ποίας πάτρας
κατέσχετ' οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ἀν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε
τύχοιμ' ἀν εἰπών; σχῆμα μὲν γάρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·

220

203 τειρομένου του] του add. Porson. 218 τι γάρ Wunder: γάρ
τι MSS. 220 κάκ πολας πάτρας L: ναυτίλω πλάτη A. 222 πάτρας]
πόλεως conj. J.—ἀν ὑμᾶς ἢ γένους L: ὑμᾶς ἀν ἢ γένους A: corr. Triclinius.

φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὅκνῳ 225
δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένου,
ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρημον ὥδε κάψιλον κακούμενον,
φωνήσατ', εἴπερ ώς φίλοι προσήκετε.

ἀλλ' ἀνταμείψασθ'. οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἔμε
ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτο γ' οὐθ' ὑμᾶς ἐμοῦ. 230

NE. ἀλλ', ω̄ ξέν', ἵσθι τοῦτο πρῶτον, οὔνεκα
Ἐλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙ. ω̄ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἄνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ. 235
τίς σ', ω̄ τέκνου, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
χρεία; τίς ὄρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἰ.

NE. ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου
Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἰκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς 240
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἰσθα δὴ τὸ πᾶν.

ΦΙ. ω̄ φίλτατου παῖ πατρός, ω̄ φίλης χθονός,
ω̄ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχεις τήνδε γῆν, πόθεν πλέων;

NE. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ ταῦν γε ναυστολῶ. 245

ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἡσθα ναυβάτης,
ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἰλιον στόλου.

NE. η̄ γὰρ μετέσχεις καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙ. ω̄ τέκνου, οὐ γὰρ οἰσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾶς;

NE. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250

ΦΙ. οὐδ' ὅνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ἥσθου ποτ' οὐδέν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

NE. ω̄ς μηδὲν εἶδότ' ἵσθι μ' ών ἀνιστορεῖς.

ΦΙ. ω̄ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ω̄ πικρὸς θεοῖς,
οὖ μηδὲ κληδῶν ὥδ' ἔχοντος οἴκαδε 255

228 καλούμενον MSS.: corr. Brunck.

251 οὐδ' ὅνομ' οὐδὲ L, vulg. (οὐδ' οὕνομ' οὐδὲ A): ἄρ' add. Erfurdt.

μηδ' Ἐλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ πω·
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἔμε
γελῶσι σūγ' ἔχοντες, ή δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε κάπι μεῖζον ἔρχεται.

ώ τέκνου, ω παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
όδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἵσως
τῶν Ἡρακλείων δυτα δεσπότην ὅπλων,
ό τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης, ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ χώ Κεφαλλήνων ἄναξ
ἔρριψαν αἰσχρῶς ὥδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ

νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
πληγέντ' ἔχιδνης ἀγρίῳ χαράγματι.

ξὺν ή μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
φέροντ' ἔρημον, ήνικ' ἐκ τῆς ποντίας

Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ.
τότ' ἀσμενοί μ' ως εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου

εῦδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρᾳ,
λιπόντες φέροντ' ὥχονθ', οἰα φωτὶ δυσμόρῳ

ράκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρόν, οἵ αὐτοῖς τύχοι.

σὺ δή, τέκνου, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;

ποῖον ἐκδακρύσαι, ποῖον ἀποιμῶξαι κακά;
όρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,

πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον,
οὐχ δστις ἀρκέσειεν, οὐδέ δστις νόσου

κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
ηὔρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν,

τούτου δὲ πολλὴν εὔμάρειαν, ω τέκνου.
οἱ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προύβαινέ μοι,

καῦδει τι βαιᾶ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον

256 πω γ, Blaydes: που L, vulg. 266 τῆς Auratus: τῆσδ' MSS.
272 πέτρῳ MSS.: corr. Blaydes.

διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἔξηρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἀν τάλας
εἰλυόμην, δύστηνον ἔξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἀν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καὶ που πάγου χυθέντος, οὐα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἀν ἔξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἴτα πῦρ ἀν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σφέζει μὲν ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

φέρ', ω τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς οὐκούνησον μάθης. 300
ταύτη πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἔκών.
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν, οὐδὲ ὅποι πλέων
ἔξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἀν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὗτοί μὲν, ὅταν μόλωσιν, ω τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μέν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτίραντες, ἢ τινα στολήν·
ἐκεῖνο δὲ οὐδείς, ήνικ' ἀν μηνσθῶ, θέλει,
σῶσαι μὲν ἐς οἰκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἥδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῦσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ' ἢ τὸν Ὀδυσσέως βία,
ω παῖ, δεδράκαστ'. οἵ τοις Ολύμπιοι θεοὶ 315
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.

ΧΟ. ἔοικα κάγῳ τοῖς ἀφιγμένοις ἵσα

291 δύστηνος MSS.: corr. Canter.
μάθοις T: καὶ...μάθοις M. Seyffert.

300 μάθης L, A, vulg. (μάθει):
315 οἵ τοις Porson: oīs MSS.

- ξένοις ἐποικτίρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
- NE. ἐγὼ δὲ καύτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις
ώς εἴσ' ἀληθεῖς οἰδα, συντυχῶν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὁδυσσέως βίας. 320
- ΦΙ. ή γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;
- NE. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε,
ἴν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι 325
χὴ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
- ΦΙ. εὖ γ', ὡς τέκνον· τίνος γὰρ ὅδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἔγκαλῶν ἐλήλυθας;
- NE. ὡς παῖ Ποίαντος, ἔξερῶ, μόλις δὲ ἐρῶ,
ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἔξελωβήθην μολών. 330
- ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
- ΦΙ. οἷμοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἀν μάθω
πρῶτον τόδ'. ἡ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
- NE. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δὲ ὑπο,
τοξευτός, ώς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς. 335
- ΦΙ. ἀλλ' εὐγενῆς μὲν ὁ κτανῶν τε χῶθανών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὡς τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἡ κεῖνον στένω.
- NE. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοὶ γε καὶ τὰ σ', ὡς τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340
- ΦΙ. ὁρθῶς ἔλεξας· τουγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὐθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
- NE. ἥλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα
διός τ' Ὁδυσσεὺς χῶθανών πατρός,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, 345
ώς οὐθέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατήρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἡ μὲν ἐλεῖν.
ταῦτ', ὡς ξέν', οὔτως ἐννέποντες οὐ πολὺν

320 συντυχῶν L, A, vulg.: γὰρ τυχῶν τ.

324 θυμῷ...χειρα MSS.: corr. Brunck.

χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἴμέρῳ, 350
ὅπως ἵδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν,
εἰ τάπι Τροίᾳ πέργαμ' αἴρησοιμ' ἵών.
ἥν δ' ἡμαρ ἥδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κάγὼ πικρὸν Σλγειον οὐρίω πλάτη 355
κατηγόμην· καὶ μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', δύναντες βλέπειν
τὸν οὐκέτ' ὅντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κείνος μὲν οὖν ἔκειτ' ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ δάκρυσα κείνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
ἔλθων Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ώς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπήγουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἶπον, οἵμοι, τλημονέστατον λόγον·
ω σπέρμ' Ἀχιλλέως, τάλλα μὲν πάρεστι σοι
πατρῷ ἐλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνήρ 365
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
κάγὼ δακρύσας εὐθὺς ἔξανίσταμαι
ὅργῃ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω·
ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τάμα, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
ὁ δ' εἶπ' Ὁδυσσεύς, πλησίον γὰρ ὅν κυρεῖ,
ναί, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε·
ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωστα κάκείνον παρών.
κάγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἥρασσον κακοῦς ·
τοῖς πάσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
εἰ τάμα κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὥν,
δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὥδ' ἡμείψατο·
οὐκ ἥσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἄλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὐ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ', ἔπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
οὐ μήποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσης ἔχων.

τοιαῦτ' ἀκούσας κάξουειδισθεὶς κακὰ
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κάκ κακῶν Ὀδυσσέως.
κούκ αἰτιῶμαι κεῖνον ως τοὺς ἐν τέλει. 385
πόλις γάρ ἔστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
στρατός τε σύμπας· οἱ δὲ ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς· ὁ δὲ Ἀτρεΐδας στυγῶν
ἔμοι θ' ὄμοιώς καὶ θεοῖς εἶη φίλος. 390

στρ. ΧΟ. ὁρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μάτερ αὐτοῦ Διός,
2 ἢ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
3 σὲ κάκε, μάτερ πότνι, ἐπηνδώμαν, 395
4 ὅτ' ἔς τόνδ 'Ατρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἔχώρει,
5 ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
6 ἵω μάκαιρα ταυροκτόνων 400
7 λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαρτίου,
8 σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙ. ἔχοντες, ως ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὡς ξένοι, πεπλεύκατε·
καὶ μοι προσάδεθ', ὥστε γιγνώσκειν ὅτι 405
ταῦτ' ἔξ 'Ατρειδῶν ἔργα κάξ Ὀδυσσέως.
ἔξιδα γάρ νιν παντὸς ἀν λόγου κακοῦ
γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἡς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλοι ποέν.
ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὰν 410
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὄρων ἡνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὡς ξέν'. οὐ γὰρ ἂν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. πῶς εἰπας; ἀλλ' η χοῦτος οἰχεται θανών;

ΝΕ. ως μηκέτ' ὅντα κεῖνον ἐν φάει νόει. 415

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,

409 μέλλοι L: μέλλει A, vulg. 414 ἀλλ' om. L, add. A, vulg.

- ούδ' ούμπολητὸς Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
- NE. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'. ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλουντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ. 420
- ΦΙ. τί δ'; οὐ παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἔξήρυκε, βουλεύων σοφά.
- NE. κεῖνός γε πράστει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
'Αντίλοχος αὐτῷ φροῦδος δις παρῆν γόνος. 425
- ΦΙ. οἴμοι, δύ' αὖ τώδ' ἄνδρ' ἔλεξας, οἶν ἐγὼ
ἥκιστ' ἀν ἡθέλησ' δλωλότοιν κλύειν.
φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, δθ' οἶδε μὲν
τεθνᾶσ', 'Οδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κάνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν; 430
- NE. σοφὸς παλαιστὴς κεῦνος· ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.
- ΦΙ. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, δις σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
- NE. χοῦτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω· πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἔκων
αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί. 435
- ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἔξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.
- NE. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὁδυσσέως ἐρεῖς; 440

421 τι δ' ὁ παλαιὸς L (ὁ made from ω by the first hand, which has also written 'δ· above): τι δ' δις παλαιὸς τ: corr. Burges, Meineke.

425 δσπερ ἦν γόνος MSS.: corr. Musgrave. 426 δύ' αὐτῶς (from αὐ τῶς) δειν' (sic) .. ἔλεξας L, with an erasure of two letters after δειν', to which the apostrophe has been added by S. The other MSS. vary only between αὐτῶς and αὐτῶς. Schol. in L, γρ. δύ' αὐτῷ δ' ἔξεδεξας: whence Porson conj. δύ' αὖ τῷδ' ἔξεδεξας. Corr. J. (*Journ. Philol.* vol. II. p. 72, 1869), and Blaydes (ed. 1870). 435 σ' ἐν βραχεῖ] ἐν om. MSS., add. Erfurdt.

- ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὅς οὐκ ἀν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐώῃ· τοῦτον οἰσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτόν, ἥσθόμην δὲ ἔτ' ὅντα νιν. 445
- ΦΙ. ἔμελλ· ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γέραπόλετο,
ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,
καὶ πως τὰ μὲν πανούργα καὶ παλιντριβῆ
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ "Αἰδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί.
ποὺ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποὺ δὲ αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὔρω κακούς; 450
- ΝΕ. ἐγὼ μέν, ω γένεθλον Οίταιον πατρός,
τὸ λοιπὸν ἥδη τηλόθεν τό τ' Ἱλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι.
ὅπου θέρισθαι τάγαθοῦ μεῖζον σθένει
κάποιοθίνει τὰ χρηστὰ χῶρα δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460
- νῦν δὲ εἰμι πρὸς ναῦν· καὶ σύ, Ποίαντος τέκνου,
χαῖρ· ως μέγιστα, χαῖρε· καὶ σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ως αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δὲ ἵωμεν, ως ὁπηνίκ· ἀν θεός
πλοῦν ἡμὶν εἴκη, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα. 465
- ΦΙ. ἥδη, τέκνου, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ ἔξι ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν.
- ΦΙ. πρός νῦν σε πατρὸς πρός τε μητρός, ω τέκνου,
πρός τ' εἴ τι σοι κατ' οἰκόν ἔστι προσφιλές,
ἰκέτης ἴκνοῦμαι, μὴ λίπης μ' οὗτω μόνον,
ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῦσδ' οἵοις ὄρᾶς
ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με.
ἀλλ' ἐν πάρεργῷ θοῦ με. δυσχέρεια μέν,

ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·

ὅμως δὲ τλῆθι· τοῖσι γενναιόισι τοι

475

τό τ' αἰσχρὸν ἔχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὔκλεές.

σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν,

δράσαντι δ', ω̄ παῖ, πλεῖστον εὔκλείας γέρας,

ἐὰν μόλω 'γὰζων πρὸς Οἴταίαν χθόνα.

ἴθ.· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.

480

τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων,

εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην, ὅπου

ἥκιστα μέλλω τοὺς ἔυνόντας ἀλγυνεῖν.

νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνουν,

πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὥν

485

ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς

ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου·

ἀλλ' ἡ πρὸς οἰκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,

ἡ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·

κάκεῖθεν οὖ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος

490

Τραχινίαν τε δειράδ' ἥδ' ἐς εὔροον

Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξης φίλῳ,

ὅν δὴ παλαιὸν ἔξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ

μή μοι βεβήκῃ. πολλὰ γὰρ τοῖς ἴγμένοις

ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς,

495

αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἔκσῶσαι δόμους.

ἀλλ' ἡ τέθνηκεν, ἡ τὰ τῶν διακόνων,

ὡς εἰκός, οἷμαι, τούμὸν ἐν σμικρῷ μέρος

ποιούμενοι τὸν οἴκαδ' ἥπενυγον στόλον.

νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καύτὸν ἄγγελον

500

ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν

ώς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς

κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.

491 δειράδα καὶ τὸν εὔροον MSS. (δειράδα Τουρ): corr. J.

493 πα-

λαιὰν L (παλαι' ἀν or πάλαι ἀν τ): corr. Triclinius.

494

βεβήκοι L, A, vulg.

βεβήκη τ:

496 δόμοις MSS.: corr. Wunder.

χρὴ δ' ἐκτὸς ὅντα πημάτων τὰ δείν' ὄρᾶν,
χάταν τις εὐ̄ ζῆ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῦν μάλιστα μὴ διαφθαρεὶς λάθη.

ἀντ. ΧΟ. οἴκτιρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων
πόνων

2 ἀθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

3 εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας,

4 ἐγὼ μὲν τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος

5 μετατιθέμενος, ἐνθαπερ ἐπιμέμονεν,

6 ἐπ' εὐστόλου ταχεῖας νεώς

7 πορεύσαιμ' ἀν ἐς δόμους, τὰν θεῶν

8 νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕ. ὥρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερῆς παρῆς,
ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

ΧΟ. ἡκιστα· τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοῦνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῦν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὄρμάσθω ταχύς.
χή ναῦς γάρ ἄξει κούκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σφέζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῦν.

ΦΙ. ω̄ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἡδιστος δ' ἀνήρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἀν ὑμὶν ἐμφανῆς
ἔργῳ γενοίμην ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ω̄ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθης

509 οἰα conj. Porson (preferring, however, ἄσσα): δσσα L, A, vulg
(δσα r.) 517 τὰν ἐκ θεῶν MSS.: ἐκ del. Hermann. 533 προσ

κύσαντε Porson: προσκύσαντε MSS. (προσκύσοντε Γ): but L and A have
dots over the final s. 534 εἰ σοίκησιν (sic) L: εἰσοίκησιν vulg.

ἀφ' ὧν διέζων ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος. 535

οἵμαι γὰρ οὐδὲ ἀν δύμασιν μόνην θέαν

ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε.

ἐγὼ δὲ ἀνάγκη προῦμαθον στέργειν κακά.

ΧΟ. ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύο,

ὅ μὲν νεώς σῆς ναυβάτης, ὁ δὲ ἀλλόθρους,

χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὐθις εἴσιτον. 540

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἄχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,

ὅς ἦν νεώς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,

ἐκέλευσ' ἐμοὶ σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,

ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ, 545

τύχῃ δέ πως πρὸς ταῦτὸν ὅρμισθεὶς πέδον.

πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ

ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἰκον ἐς τὴν εὐβοτρυν

Πεπάρηθον, ὡς ἥκουσα τοὺς ναύτας ὅτι

σοὶ πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες, 550

ἔδοξέ μοι μὴ σῆγα, πρὶν φράσαιμί σοι,

τὸν πλοῦν ποεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἵσων.

οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαντοῦ πέρι,

ἄ τοισιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα

βουλεύματ' ἔστι, κού μόνον βουλεύματα, 555

ἄλλ' ἔργα δρῶμεν, οὐκέτ' ἔξαργονύμενα.

ΝΕ. ἄλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, ξένε,

εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλῆς μενεῖ.

φράσον δὲ ἄπερ γ' ἐλεξας, ὡς μάθω τί μοι

νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις. 560

ΕΜ. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ

538 κακά Valckenaer (from schol. in L): τάδε MSS. 548 ἀπ' L:

ἔξ r. 550 συννεναυστοληκότες Dobree: οἱ νεναυστοληκότες MSS.

554 ἀμφὶ σ' οὐνεκα L, vulg. (ἀμφὶ σοῦ νεκα r): corr. Auratus. 559

ἄπερ γ' ἐλεξα A: γ' om. L, vulg.

- Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οὗ τε Θησέως κόροι.
 NE. ὡς ἐκ βίας μ' ἔξοντες ἢ λόγοις πάλιν;
 EM. οὐκ οἰδ'. ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.
 NE. ἢ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοὶ ξυνναυβάται 565
 οὕτω καθ' ὅρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
 EM. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
 NE. πῶς οὖν Ὁδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος
 πλεῦν ἦν ἐτοῦμος; ἢ φόβος τις εἰργέ νιν;
 EM. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε πᾶς 570
 ἔστελλον, ήντικ' ἔξανηγόμην ἐγώ.
 NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσευς ἔπλει;
 EM. ἦν δὴ τις—ἄλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσου
 τις ἔστιν· ἀν λέγης δὲ μὴ φώνει μέγα.
 NE. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε. 575
 EM. μή νύν μ' ἔρη τὰ πλείον', ἄλλ' ὅσον τάχος
 ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
 PI. τί φησίν; ὡς παῖ; τί με κατὰ σκότου ποτὲ
 διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;
 NE. οὐκ οἰδά πω τί φησί· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
 εἰς φῶς δὲ λέξει, πρὸς σὲ κάμε τούσδε τε.
 EM. ὡς σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ
 λέγονθ' ἀ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο
 δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷς ἀνὴρ πένης.
 NE. ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
 φίλος μέγιστος, οὔνεκ' Ἀτρείδαις στυγεῖ.
 δεῖ δὴ σ', ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγων
 κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὥν ἀκήκοας.
 EM. ὅρα τί ποιεῖς, παῖ. NE. σκοπῶ κάγῳ πάλαι.
 EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. NE. ποιοῦ λέγων. 590
 EM. λέγω. πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλίνεις,

572 πρὸς ποῖον αὖ τόνδ'] αὖ Dobree: ἀν MSS. 584 χρηστά θ']
 θ' Dobree: γ' MSS. 587 λόγων Burges: λόγον L, A, vulg. (λόγῳ γ.)
 588 μηδέν' MSS.

ὅ Τυδέως παῖς ἡ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέαυσιν ἡ μὴν ἡ λόγῳ
πείσαντες ἄξειν, ἡ πρὸς ἵσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἥκουν σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου δράσειν τάδε.

595

NE. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδε ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδε ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν γ' εἶχον ἥδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς δὲ πόθος αὐτοὺς ἴκετ', ἡ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

600

EM. ἐγὼ σε τοῦτ', ἵσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἡν τις εὐγενής,
Πριάμου μὲν νιός, ὅνομα δὲ ὠνομάζετο
Ἐλευνος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
δέ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξεν Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν.
ὅς δὴ τά τ' ἄλλα ἀυτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν,

605

καὶ τάπι τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
ἄγουντο νήσου τῆσδε ἐφ' ἣς ναλει τὰ νῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἥκουσεν ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντεν, εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρα Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων.
οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβών,
εἰ μὴ θέλοι δέ, ἄκοντα· καὶ τούτων κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών.
ἥκουσας, ὡς παῖ, πάντα τὸ σπεύδειν δέ σοι
καύτῳ παραινῶ κεῖ τινος κήδει πέρι.

615

ΦΙ. οἴμοι τάλας· ἡ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὥμοσεν πείσας στελεῖν;

620

- πεισθήσομαι γὰρ ὥδε καξ "Αιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ. 625
- ΕΜ. οὐκ οἰδ' ἐγὼ ταῦτ' ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἴμ' ἐπὶ⁶²⁵
ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
- ΦΙ. οὔκουν τάδ', ω̄ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἀν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεώς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;⁶³⁰
- οῦ· θᾶσσον ἀν τῆς πλεῖστον ἔχθιστης ἐμοὶ⁶³⁰
κλύοιμ' ἔχιδνης, ἢ μ' ἐθηκεν ὥδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
τολμητά· καὶ νῦν οἰδ' ὁθούνεχ' ἵξεται.
- ἀλλ', ω̄ τέκνον, χωρῷμεν, ώς ήμᾶς πολὺ⁶³⁵
πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὄδυσσέως νεώς.
ἴωμεν· ἢ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
λήξαντος ὑπνον κάναπαυλαν ἥγαγεν.
- ΝΕ. οὔκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τούκ πρῷρας ἀνῆ,⁶⁴⁰
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
- ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγης κακά.
- ΝΕ. οὔκ, ἀλλὰ κάκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
- ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,⁶⁴⁵
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπάσαι βίᾳ.
- ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῷμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
- ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὡν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
- ΝΕ. τί τοῦθ' δι μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔπι;
- ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ω̄ μάλιστ' ἀεὶ⁶⁵⁰
κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πραῦνειν πάνυ.
- ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἀλλ' ἐρᾶς λαβεῖν;
- ΦΙ. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ώς λίπω μή τῷ λαβεῖν.

636 ὄπλζει MSS.: corr. Reiske, Brunck.
ἀγῆ A (with gl. πέση, θραυσθῆ). Heath, and others: ἔνι MSS.

639 ἀνῆ Pierson: ἀη L:
648 ἔπι conj. T. Johnson (ed. 1746),

- ΝΕ. ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ’ ἀ νῦν ἔχεις;
 ΦΙ. ταῦτ’, οὐ γὰρ ἄλλ’ ἔστ’, ἄλλ’ ἀ βαστάζω χεροῖν. 655
 ΝΕ. ἀρ’ ἔστιν ὥστε κάγγυθεν θέαν λαβεῖν,
 καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ’ ὥσπερ θεόν;
 ΦΙ. σοί γ’, ὁ τέκνον, καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν
 ὅποιον ἀν σοι ξυμφέρη γενήσεται.
 ΝΕ. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δὲ ἐρωθ’ οὔτως ἔχω· 660
 εἴ μοι θέμις, θέλοιμ’ ἀν· εἰ δὲ μή, πάρεσ.
 ΦΙ. δσιά τε φωνεῖς ἔστι τ’, ὁ τέκνον, θέμις,
 ὅς γ’ ἡλίου τόδ’ εἰσορᾶν ἐμοὶ φάσ
 μόνος δέδωκας, ὃς χθόν’ Οἰταίαν ἴδεῖν,
 ὅς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν 665
 ἐχθρῶν μ’ ἔνερθεν ὅντ’ ἀνέστησας πέρα.
 θάρσει, παρέσται ταῦτα σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι καξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἔκατι τῶνδ’ ἐπιψαῦσαι μόνον·
 εὐεργετῶν γὰρ καύτος αὕτ’ ἐκτησάμην. 670
 ΝΕ. οὐκ ἄχθομαι σ’ ἴδων τε καὶ λαβὼν φίλον·
 ὅστις γένοιτ’ ἀν κτήματος κρείσσων φίλος.
 χωροῖς ἀν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ’ εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 675
- στρ. α’. ΧΟ. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ’, ὅπωπα δ’ οὐ μάλα,
 2 τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
 3 κατὰ δρομάδ’ ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν παγ-
 κρατῆς Κρόνου παῖς. 680
 4 ἄλλον δ’ οὔτιν’ ἔγωγ’ οἶδα κλύων οὐδ’ ἐσιδὼν
 μοίρᾳ
 5 τοῦδ’ ἐχθίονι συντυχόντα

655 ἀλλ’ ἔστ’ ἀλλ’ ἀ Γ: ἀλλ’ ἔσθ’ ἀ L: ἀλλά γ’ ἔσθ’ ἀ Α. 671—673
 The MSS. give these three vv. to Philoctetes: corr. Doederlein. 679 f.
 'Ιξιονα κατ' ἄμπυκα δὴ | δρομάδα δέσμιον ὡς | ἔλαβ' δ παγκρατῆς Κρόνου παῖς
 L, vulg. (ἔβαλεν instead of ἔλαβ', Vat.): corr. Erfurdt, Schneidewin.

6 θιατῶν, ὃς οὕτ' ἔρξας τιν', οὐ τι νοσφίσας,
 7 ἀλλ' ἵσος ὡν ἵσοις ἀνήρ, 685
 8 ἄλλυθ' ὥδ' ἀναξίως.
 9 τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει,
 10 πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ῥοθίων μόνος
 κλύων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὔτω βιοτὰν
 κατέσχεν. 690

ἀντ. α'. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν,
 2 οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
 3 παρ' ὦ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
 σειεν αἵματηρόν· 694
 4 ὃς τὰν θερμοτάταν αἵμαδα κηκιομέναν ἐλκέων
 5 ἐνθήρου ποδὸς ἡπίοισι
 6 φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι,
 7 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλών. 700
 8 εἰρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλαχά
 9 τότ' ἀν εἰλυόμενος,
 10 παῖς ἀτερ ώς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει ὑπάρ-
 χοι πόρου, ἀνίκ' ἔξανείη δακέθυμος ἄτα. 705

στρ. β'. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρου, οὐκ ἄλλων
 2 αἴρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησταί,
 3 πλὴν ἔξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων
 4 πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. ὡ μελέα
 ψυχά, 710

684 οὕτε νοσφίσας MSS.: corr. Schneidewin. 685 ἵσος (ἵσως L)
 ἐν ἵσοις MSS.: corr. F. Schultz, Lachmann. 687 τόδε θαῦμ' ἔχει με
 MSS.: τοι add. Dindorf: θαῦμά μ' ἔχει Erfurdt. 691 πρόσουρος MSS.:
 πρόσουρον conj. Bothe. 695 ὃς τὰν] οὐδ' ὃς τὰν MSS.: corr. Hermann.
 700 ἐκ γαίας Dindorf: ἐκ τε γᾶς MSS.—ἐλών Reiske, Schneidewin: ἐλεὺν
 MSS. 701 εἰρπε Bothe: ἔρπει MSS.—ἄλλαχά Campbell: ἄλλα MSS.
 704 πόρου Wakefield: πόρων L: πόρων A, vulg. 711 πτανῶν ἀνύσειε
 πτανοῖς L: πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε A: corr. Brunck.

5 ὅς μηδὲ οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ, 715
 6 λευσσων δὲ ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ αἱεὶ
 προσενώμα.

ἀγτ. β'. νῦν δὲ ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
 2 εὐδαίμων ἀνύστει καὶ μέγας ἐκ κείνων. 720
 3 ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
 4 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν Μα-
 λιάδων νυμφᾶν, 725
 5 Σπερχειοῦ τε παρ' ὅχθας, ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ
 θεοῖς
 6 πλάθει πατρὸς θείῳ πυρὶ παμφαῆς, Οἴτας ὑπὲρ
 ὅχθων.

ΝΕ. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὡδ' ἐξ οὐδενὸς 730
 λόγου σιωπᾶς καπόπληκτος ὡδ' ἔχει;

ΦΙ. ἀ ἀ ἀ ἀ.

ΝΕ. τί δὲ ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἵθ', ὡ
 τέκνουν.

ΝΕ. μῶν ἄλγος ἵσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
 ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ. 735
 ἵω θεοί.

ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτῆρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
 ἀ ἀ ἀ ἀ.

ΝΕ. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὡδ' ἔσει 740
 σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῷ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνουν, κού δυνήσομαι κακὸν

715 δεκέτει χρόνῳ L: δεκέτη χρόνον A. 724 πατρίαν Porson:
 πατρών MSS. 727 πατρὸς J.: πᾶσι L, vulg. (πᾶσιν Triclinius.)
 733 τί ἔστιν MSS.: corr. Erfurdt. 736 f. ἵω θεοί. | τί τοὺς θεούς
 ἀναστένων καλεῖς; L. Some edd., writing ὡ θεοί, read the whole as one v.,
 either with or without the addition of ὡδ' after θεούς. The reading in the
 text is that of A.

κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἀτταταῖ· διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ὡς τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνου· βρύκομαι, τέκνου· παπᾶ,
ἀπαπαπαπᾶ, παπαπαπαπαπαπᾶ. 745
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνου, πάρα
ξίφος χεροῦν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ' ὡς παῖ.

750

- NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἔξαιφνης, ὅτου
τοσήνδι ὶνγῆν καὶ στόνον σαυτοῦ ποεῖ;
ΦΙ. οἰσθ', ὡς τέκνου. NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οἰσθ', ὡς
παῖ. NE. τί σοί;
οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἰσθα; παπαπαπαπαπᾶ.
NE. δεινόν γε τούπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755
ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ρήτον· ἀλλ' οἰκτιρέ με.
NE. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῷ·
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου, πλάνοις ἵσως
ὡς ἔξεπλήσθη. NE. ἵὼ ἵὼ δύστηνε σύ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς. 760
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'. ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἐλῶν
τάδ', ὥσπερ ἢτου μ' ἀρτίως, ἔως ἀνῆ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν, 765
σῳζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὑπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἔξιη τόδε·
κούκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἔκηλον εὔδειν. ὃν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι 770
ἐκόντα μήτ' ἄκοντα μήτε τῷ τέχνῃ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἄμα
κάμ', δητα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένη.
NE. θάρσει προνοίας οὔνεκ'· οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κάμοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε. 775

- ΦΙ. ίδού, δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδὲ ὅπως
ἔμοι τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
- ΝΕ. ὡς θεοί, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοὺς οὔριός τε κεύσταλής, ὅποι ποτὲ 780
θεὸς δικαιοὶ χώστολος πορσύνεται.
- ΦΙ. ἀλλ' ὅκνος, ὡς παῖ, μὴ ἀτέλεστ' εὔχῃ μ' ἔχει·
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκίον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.
- παπαῖ, φεῦ. 785
παπαῖ μάλ', ὡς πούς, οἴλα μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴμοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῆ.
ἀπταταῖ. 790
- ὡς ξένε Κεφαλλήν, εἴθε σοῦ διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἀλγησις ἥδε. φεῦ, παπαῖ,
παπαῖ μάλ' αὐθις. ὡς διπλοῖ στρατηλάται,
Ἄγαμεμνον, ὡς Μενέλας, πῶς ἀν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἵσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 795
ὦμοι μοι.
- ὡς Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὔτω κατ' ἥμαρ οὐ δύνα μολεῖν ποτε;
ὡς τέκνουν, ὡς γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800
ἔμπρησον, ὡς γενναῖε· κάγω τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παιδὸν ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἄν νῦν σὺ σφέζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φήσ, παῖ;
τί φήσ; τί συγῆς; ποῦ ποτ' ὡν, τέκνουν, κυρεῖς; 805

782 ἀλλὰ δέδοικ', ὡς παῖ, μή μ' ἀτελῆς εὐχή L, A, vulg. (ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελῆς εὐχή, τέκνον, Triclinius): corr. J. 798 δύνη
MSS.: corr. Porson.

- NE. ἀλγῶ πάλαι δὴ τάπι σοὶ στένων κακά.
 ΦΙ. ἀλλ', ὡς τέκνουν, καὶ θάρσος ἵσχ'. ώς ἥδε μοι
 δέξεια φοιτᾶ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται.
 ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπης μόνον.
 NE. θάρσει, μενοῦμεν. ΦΙ. ἢ μενεῖς; NE. σαφῶς
 φρόνει. 810
- ΦΙ. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνουν.
 NE. ώς οὐθέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
 ΦΙ. ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν. NE. ἐμβάλλω μενεῖν.
 ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε NE. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω
 NE. τί παραφρούεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλου; 815
 ΦΙ. μέθεις μέθεις με. NE. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθεις ποτέ.
 NE. οὐ φήμ' ἔάσειν. ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἣν προσθίγγης.
 NE. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.
 ΦΙ. ὡς γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
 τὸ γάρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὅρθοῦσθαι μ' ἔᾳ. 820
 NE. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὑπνος οὐ μακροῦ χρόνου
 ἔξειν· κάρα γάρ ὑπτιάζεται τόδε.
 ἰδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
 μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
 αίμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' ἔάσωμεν, φίλοι,
 ἔκηλον αὐτόν, ώς ἀν εἰς ὑπνον πέσῃ.

- στρ. ΧΟ. "Τπν' ὁδύνας ἀδαής, "Τπνε δ' ἀλγέων,
 2 εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις,
 3 εὐαίων εὐαίων, ὠναξ.
 4 ὅμμασι δ' ἀντίσχοις
 5 τάνδ' αἴγλαν ἀ τέταται ταυῦν.
 6 ἶθι ἶθι μοι παιών.
 7 ὡς τέκνουν, ὅρα ποῦ στάσει, 825

818 μεθίημ', εἴ τι δὴ Hermann: μεθίημι. τι δὴ L (τι δὲ δὴ A).
 828 εὐαῆς MSS. (εὐμενῆς Γ): corr. Hermann. 830 ἀντίσχοις Musgrave, Brunck: ἀντέχοις MSS.

8 ποῖ δέ μοι τάνθένδε βάσει
 9 φρουντίδος. ὁρᾶς ἥδη. 835
 10 πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
 11 καιρός τοι πάντων γνώμαν ἵσχων
 12 πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

μεσ. ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν, ἐγὼ δ' ὁρῶ οὖνεκα
 θήραν
 τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες. 840
 τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἰπε κομίζειν.
 κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.

ἀντ. ΧΟ. ἀλλά, τέκνου, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται.
 1 ὡν δ' ἀν ἀμείβῃ μ' αὐθις,
 2 βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνου, 845
 3 πέμπε λόγων φάμαν.
 4 ώς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς
 5 6 ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
 7 ἀλλ' ὅτι δύνᾳ μάκιστον
 8 κεῖνο δή μοι, κεῖνο λάθρᾳ 850
 9 ἔξιδον ὅπᾳ πράξεις.
 10 οἶσθα γὰρ ἀν αὐδῶματι,
 11 εὶ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἵσχεις,
 12 μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. 854

ἐπ. οὐρός τοι, τέκνου, οὐρος.
 ἀνήρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων
 ἀρωγὰν ἐκτέταται νύχιος,
 (ἀλεης ὕπνος ἐσθλός,)
 οὐ χερός, οὐ ποδός, οὐ τινος ἄρχων, 860

834 f. ποῖ δέ μοι τάνθένδε βάσει J.: ποῖ δὲ βάσει πῶς δέ μοι τάντεῦθεν
 mss. 838 πολύ τι add. Hermann. 850 κεῖνο δή] δή add.
 Hermann. 852 ἀν αὐδῶματι] ἀν Hermann: ὡν L (with 'ον' superscr.
 by S), r: δν A, vulg. 853 ταύταν Γ: ταύταν (sic) L: ταυτὰν A
 (τὴν αὐτὰν r).

ἀλλά τις ὡς Ἀΐδα πάρα κείμενος.
 δρα, βλέπ' εὶς καίρια
 φθέγγει. τὸ δὲ ἀλώσιμον
 ἐμᾶ φροντίδι, παῖ,
 πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

- NE. σιγᾶν κελεύω, μηδὲ ἀφεστάναι φρενῶν. 865
 κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὅμμα κάναγει κάρα.
 ΦΙ. ὡς φέγγος ὑπνου διάδοχον, τό τοῦ ἐλπίδων
 ἀπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
 οὐ γάρ ποτ', ὡς παῖ, τοῦτον ἀν ἔξηγχος ἐγώ,
 τλῆναι σ' ἐλεινῶς ὥδε τάμα πήματα 870
 μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
 οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτον ἔτλησαν εὐφόρως
 οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.
 ἀλλ' εὐγενῆς γὰρ ἡ φύσις καὶ εὐγενῶν,
 ὡς τέκνουν, ἡ σή, πάντα ταῦτα ἐν εὐχερεῖ 875
 ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
 καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦτον κακοῦ δοκεῖ
 λήθη τις εἶναι κάναπαντα δή, τέκνουν,
 σύ μ' αὐτὸς ἀρον, σύ με κατάστησον, τέκνουν,
 ήν', ἡνίκ' ἀν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ,
 ὄρμώμεθ' ἐσ ταῦν μηδὲ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν. 880
 NE. ἀλλ' ἡδομαι μέν σ' εἰσιδῶν παρ' ἐλπίδα
 ἀνώδυνον βλέποντα κάμπινέοντ' ἔτι.
 ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαια σου
 πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο. 885
 νῦν δὲ αἱρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
 οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
 ἐπείπερ οὕτω σοι τὸ ἔδοξ' ἐμοὶ τε δρᾶν.
 ΦΙ. αἰνῶ τάδε, ὡς παῖ, καὶ μὲν ἔπαιρος, ὡσπερ νοεῖς.

861 τις ὡς Wunder: δστις L (with ω superscr. by the first hand): ως τις vulg. 862 δρα M. Seyffert, βλέπ' ει Hermann: ὄρφα· βλέπει MSS.
 872 εὐφόρως Brunck: εὐπόρως MSS.

- τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῆ 890
 ὁσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νηὶ γὰρ
 ἄλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
- NE. ἔσται τάδ' ἀλλ' ἵστω τε καύτὸς ἀντέχου.
 ΦΙ. θάρσει· τό τοι σύνηθεις ὀρθώσει μ' ἔθος.
 NE. παπαῖ· τί δῆτ' ἀν δρῷμ' ἐγὼ τούνθένδε γε; 895
 ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὡς παῖ; ποὶ ποτ' ἔξεβης λόγῳ;
 NE. οὐκ οἰδ' ὅποι χρὴ τάπορον τρέπειν ἔπος.
 ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὡς τέκνον, τάδε.
 NE. ἀλλ' ἐνθάδ' ἥδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
 ΦΙ. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900
 ἔπεισεν ὕστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
 NE. ἄπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὅταν λιπών τις δρᾶ τὰ μὴ προσεικότα.
 ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δρᾶς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν. 905
 NE. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιώμαι πάλαι.
 ΦΙ. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾶς· ἐν οἷς δ' αὐδᾶς, ὀκνῶ.
 NE. ὡς Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός,
 κρύπτων θ' ἀ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν;
 ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν, 910
 προδούς μ' ἔστικε κάκλιπών τὸν πλοῦν στελεῖν.
 NE. λιπών μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιώμαι πάλαι.
 ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὡς τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.
 NE. οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
 ΦΙ. οἴμοι, τί δ' εἶπας; NE. μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.
 ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
 NE. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ἔνν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών. 920

895 τί δῆτ' ἀν δρῷμ'] ἀν add. Schaefer.—γε A: λέγε L.

917 τί δ' εἶπας;] δ' add. J.

- ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύσων.
- ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὃ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ως τάχος τὰ τόξα μοι.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποεῖ.
- ΦΙ. ὃ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἰά μ' εἰργάσω,
οἱ̄ ἡπάτηκας· οὐδὲ ἐπαισχύνει μ' ὄρων
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὃ σχέτλιε; 930
ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξα ἐλών.
- ἀπόδος, ἱκνοῦμαι σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρών, τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃ.
ώμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
ἀλλ' ως μεθήσων μήποθ', ὃδ' ὄρᾳ πάλιν. 935
ὡς λιμένες, ὃ προβλῆτες, ὃ ξυνουσίαι
θηρῶν ὄρείων, ὃ καταρρώγεις πέτραι,
νῦμνιν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οὖδ' ὅτῳ λέγω,
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἵ̄ ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὔξ 'Αχιλλέως. 940
δομόσας ἀπάξειν οἴκαδ' ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν 'Αργείοισι φήνασθαι θέλει.
- ώς ἄνδρ' ἐλών ἴσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
κούκ οὖδ' ἐναίρων νεκρὸν ἥ καπνοῦ σκιάν,
εἴδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἀν σθένοντά γε
εἰλέν μ· ἐπεὶ οὐδὲ ἀν ὁδὸς ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.
νῦν δ' ἡπάτημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
ἀλλ' ἀπόδος, ἄλλα δῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. 950

933 μὴ μ' ἀφέλης L, vulg. (μὴ μου 'φέλης A): corr. Elmsley.

942 προσθείς L: προσθείς r. 945 ἐλών (sic) μ' .. ἐκ βίας μ' ἄγει L:

ἐλών μ' .. ἐκ βίας ἄγει A, vulg. 950 ἀλλ' ἀπόδος] ἀπόδος L, vulg.

(ἀπόδος σύ γ' r): ἀλλ' add. Turnebus.

τί φής; σιωπᾶς· οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ω̄ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθὶς αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρός σε ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν δρυνιν οὐδὲ θῆρο̄ δρειβάτην
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὅν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὖς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τείσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.

955

ὅλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

XO. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἥδη στὶ καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

NE. ἐμοὶ μὲν οἰκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

965

ΦΙ. ἐλέησον, ω̄ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαυτοῦ βροτοῦς δνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.

NE. οἴμοι, τί δράσω; μήποτ' ὥφελον λιπεῖν
 τὴν Σκύρον· οὔτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.

970

ΦΙ. οὐκ εἰ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 ἔοικας ἥκειν αἰσχρά· νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς
 οἷς εἰκός, ἔκπλει, τάμα μοι μεθεὶς ὅπλα.

NE. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ω̄ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 οὐκ εἰ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;

975

ΦΙ. οἴμοι, τίς ἀνήρ; ἀρ' Ὁδυσσέως κλύω;

ΟΔ. Ὁδυσσέως, σάφ' ἵσθ', ἐμοῦ γ', δν εἰσορᾶς.

ΦΙ. οἴμοι· πέπραμαι κάπολωλ· δδ' ἦν ἄρα
 ὁ ξυλλαβών με κάπονοσφίσας ὅπλων.

ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἵσθ', οὐκ ἄλλος· δμολογῶ τάδε.

980

ΦΙ. ἀπόδος, ἄφεις μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μέν,
 οὐδὲ ἦν θέλη, δράσει ποτ'. ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ

- στείχειν ἄμ' αὐτοῖς, ἡ βίᾳ στελοῦσί σε.
- ΦΙ. ἔμ', ὡς κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἀξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπης ἐκών. 985
ΦΙ. ὡς Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
'Ηφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
- ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῆς, Ζεύς, οὐ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεύς, φῶς δέδοκται ταῦθ'. ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990
ΦΙ. ὡς μῖσος, οἷα καλέξανευρίσκεις λέγειν.
θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.
- ΟΔ. οὔκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ή δ' ὁδὸς πορευτέα.
- ΦΙ. οὐ φήμ'. ΟΔ. ἐγὼ δὲ φημί. πειστέον τάδε.
- ΦΙ. οἴμοι τάλας. ήμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς 995
πατήρ ἄρ' ἔξεφυσεν οὐδὲ ἐλευθέρους.
- ΟΔ. οὔκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῦν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
- ΦΙ. οὐδέποτέ γ'. οὐδὲ ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἔως γ' ἂν ἡ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. 1000
- ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κράτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἀνωθεν αἰμάξω πεσών.
- ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
- ΦΙ. ὡς χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. 1005
ὡς μηδὲν ὑγιὲς μηδὲ ἐλεύθερον φρονῶν,
οἵ τινες δὲ τοῦτον δέοντας πάθηται, λαβὼν
πρόβλημα σαντοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δέ ἐμοῦ,
ὅς οὐδὲν ἥδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποεῖν, 1010
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἔστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἔξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ παθον.

992 τιθεῖς MSS. (τιθεῖς B): corr. Auratus, Porson. 1000 ἔως γ']
γ' add. Triclinius. 1003 ξυλλάβετ' L: ξυλλάβετέ γ' A: corr. Bernhardy. 1007 οἵ τινες δέοντας πάθηται, λαβὼν οἵ τινες δέοντας πάθηται, λαβὼν

ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυά τ' ὅντα κού θέλονθ' ὅμως
εὖ προύδιδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.

1015
καὶ νῦν ἔμ', ὡς δύστηνε, συνδήσας νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἥ με προύβαλον
ἀφίλον ἔρημον ἄπολιν ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.

ὅλοιο· καὶ σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην.
ἀλλ' οὐ γάρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι,
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὐθ' ὅτι· ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.

1025
καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κάναγκη ζυγεὶς
ἔπλεις ἄμ' αὐτοῖς, ἔμε δὲ τὸν πανάθλιον
ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπτὰ ναυσὶ ναυβάτην
ἄτιμον ἔβαλον, ως σὺ φής, κεῖνοι δὲ σέ.

καὶ νῦν τὸ μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
δις οὐδέν είμι καὶ τέθυνχ' ὑμῖν πάλαι. 1030
πῶς, ὡς θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ὁμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὔτη γάρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἔμε.

1035
κακῶς ὅλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' ἡδικηκότες
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα δ' ως μέλει γ'. ἐπεὶ οὕποτ' ἀν στόλον
ἐπλεύσατ' ἀν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
ἀλλ', ὡς πατρῷα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι,
τείσασθε τείσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτούς, εἴ τι κάμ' οἰκτίρετε.

1014 ἀφυῆ MSS.: corr. L. Dindorf. 1032 ἔξεσθ', δμοῦ] ἔξεστ' (ἐμοῦ)

Pierson: εὐξεσθ' MSS. (ξεσθ' Vc). — δμοῦ Gernhard: ἐμοῦ MSS.

ώς ζῶ μὲν οἰκτρῶς, εἰ δ' ἵδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῦμ' ἀν τῆς νόσου πεφευγέναι.

XO. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045
τήνδ' εἶπ', Ὁδυσσεῦ, κούχ ύπείκουσαν κακοῖς.

ΟΔ. πόλλα' ἀν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ̄ μοι παρείκοι· νῦν δὲ ἐνδει κρατῶ λόγου.
οὐδὲ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χώπου δικαιών κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050
οὐκ ἀν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῆζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοὶ γ' ἐκῶν ἐκστήσομαι.
ἄφετε γὰρ αὐτόν, μηδὲ προσψαύσητε· 1055
ἔλατε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχρήζομεν,
τά γ' ὅπλα' ἔχοντες ταῦτα· ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἀν 1060
τούτων κρατύνειν μηδὲ ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.

ἡμεῖς δ' ἵωμεν· καὶ τάχ' ἀν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειν, ἦν σὲ χρῆν ἔχειν.

ΦΙ. οἵμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ώς στείχοντα δή.

ΦΙ. ὡ σπέρμα· Ἄχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτός, ἀλλ' οὔτως ἄπει;

ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναιός περ ὥν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὥδ' ἔρημος, ὡς ξένοι,
λειφθήσομαι δὴ κούκ ἐποικτερεῦτέ με;

XO. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἀν
οὗτος λέγη σοι, ταῦτά σοι χήμεῖς φαμέν.

1051 μον A, vulg. (σὺ B): om. L.

1071 λειφθήσομ' ἥδη MSS.: corr. Wakefield.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως
 πρὸς τοῦδ' ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 1075
 χρόνου τοσοῦτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεώς
 στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
 χοῦτος τάχ' ἀν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
 λῷω τιν' ἡμῖν. νῶ μὲν οὖν ὁρμώμεθον,
 ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς. 1080

στρ. α. ΦΙ. ὡς κοίλας πέτρας γύαλον
 2 θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὡς
 τάλας,
 3 λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θυήσκοντι συνείσει.
 4 ὕμοι μοί μοι. 1086
 5 ὡς πληρέστατον αὔλιον
 6 λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
 7 τίπτ' αὐτὸν τὸ κατ' ἀμαρ
 8 ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
 9 σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
 10 πέλειαι δ' ἄνω
 11 πτωκάδες δέξτρου διὰ πνεύματος
 12 ἐλῶσιν· οὐκέτ' ἵσχω.

ΧΟ. 13 σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, 1095
 14 ὡς βαρύποτμε, κούκ
 15 ἄλλοθεν ἔχει τύχα
 16 τῷδ' ἀπὸ μείζονος·
 17 εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι
 18 τοῦ λῷονος δαίμονος εἶλου τὸ κάκιον αἰνεῖν. 1101

1079 ὁρμώμεθον L, A, vulg. (ὁρμώμεθα Γ.) 1085 συνοίσει MSS.:
 corr. Reiske. 1089 τίπτ' Bothe: τι ποτ' MSS. 1092 ff. εἴθ'
 αιθέρος ἄνω | πτωκάδες δέξτρου διὰ πνεύματος | ἔλωστε μ'. οὐ γὰρ ἵσχύω MSS.
 (ἐλῶσι μ' B.)—ἐλῶσιν Erfurdt: ἵσχω Heath: πέλειαι δ' J. 1100 f. τοῦ
 λῷονος MSS.: but the first schol. in L indicates a v. l., τοῦ πλέονος.—
 αἰνεῖν Hermann: ἐλεῖν MSS.—κυρῆσαι | λῷονος αὖ δαίμονος conj. J.

ἀντ. α'. ΦΙ. ὡς τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ

2 καὶ μόχθῳ λωβατός, δις ἥδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον

3 ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναιών ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,

4 αἰαῖ αἰαῖ,

1107

5 οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,

6 οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων

7 κραταιαῖς μετὰ χερσὶν

1110

8 ἵσχων· ἀλλά μοι ἀσκοπα

9 κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·

10 ἰδούμαν δέ νιν,

11 τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἵσον χρόνου

12 ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας.

1115

ΧΟ. 13 πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ',

14 οὐδὲ σέ γε δόλος

15 ἕσχεν ὑπὸ χειρὸς ἀμ-

16 ἀς· στυγερὰν ἔχε

17 δύσποτομον ἄραν ἐπ' ἄλλοις.

1120

18 καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ.

στρ. β'. ΦΙ. οἴμοι μοι, καὶ που πολιᾶς

2 πόντου θινὸς ἐφήμενος

1125

3 ἐγγελᾶ, χερὶ πάλλων

4 τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν,

5 τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.

6 ὡς τόξον φίλον, ὡς φίλων

7 χειρῶν ἐκβεβιασμένον,

8 ἡ που ἐλείνὸν ὄρᾶς, φρένας εἴ τινας

1130

9 ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον

10 ἄρθμιον ὠδέ σοι

11 οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον,

12 ἄλλου δὲ ἐν μεταλλαγῇ

1116 πότμος *semel* MSS., *bis* Erfurdt.

1118 f. ἕσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς

MSS.: corr. Bergk.

1125 ἐγγελᾶ J.: γελᾶ μου MSS.

1132 ἄρθμιον

Erfurdt: ἄρθμιον MSS.

1134 ἄλλου δὲ Hermann: ἄλλ' MSS.

13 πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, 1135

14 ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας, στυγνόν τε φῶτ'
ἐχθοδοπόν,

15 μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὃς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
ἐμήσατ', ω̄ Ζεῦ.

ΧΟ. 16 ἀνδρός τοι τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν εἰπεῖν, 1140

17 εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν

18 ἐξώσαι γλώσσας ὀδύναν.

19 κεῖνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν

20 ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνᾳ

21 κοινὰν ἥνυσσεν ἐς φίλους ἀρωγάν. 1145

ἀντ. β'. ΦΙ. ω̄ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ'

2 ἔθνη θηρῶν, οὓς δός ἔχει

3 χῶρος οὐρεσιβώτας,

4 μηκέτ' ἀπ' αὐλίων φυγᾶ

5 πηδᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν 1150

6 τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,

7 ω̄ δύστανος ἐγὼ τανῦν.

8 ἀλλ' ἀνέδην, ὃ δὲ χῶρος ἄρ' οὐκέτι

9 φοβητός, οὐκέθ' ὑμῖν,

10 ἔρπετε· νῦν καλὸν

1155

11 ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν

12 ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας·

13 ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.

14 πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὅδ' ἐν αὔραις
τρέφεται,

15 μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος
αἴλα; 1161

1138 ὃς Bothe: δο' MSS. 1139 ω̄ Ζεῦ Dindorf: 'Οδυσσεύς MSS.

1140 τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν Arndt: τὸ μὲν εὖ δίκαιον MSS. 1144 τῶνδ'

Gernhard, Thudichum: τοῦδ' MSS. 1149 f. φυγᾶ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων |

πελᾶτ' MSS.: corr. J. (μηκέτ' for μ' οὐκέτ', Auratus and Canter.) 1153 ff.

ἀλλ' ἀνέδην δε τοιούτην φοβητὸς ὑμῖν | ἔρπετε MSS.: corr. J.

ΧΟ. 16 πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,
 17 εὐνοίᾳ πάσῃ πελάταν·
 18 ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ἐπὶ σοὶ
 19 κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
 20 οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαής δ'
 21 ἔχειν μυρίον ἄχθος ὁ ξυνοικεῖ.

ἀνομοι· ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας, ω̄
 ὅστρ. λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων. τί μ' ὥλεσας; τί μ'
 εἴργασαι;

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας; ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἔμοὶ^ν
 στυγερὰν Τρῳάδα γάν μ' ἥλπισας ἔξειν. 1175

ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον. ΦΙ. ἀπό νύν με λείπετ'
 ἥδη.

ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἔκόντι τε
 πράσσειν.

ἴωμεν ἴωμεν
 ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται. 1180

ΦΙ. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθης, ἵκετεύω. ΧΟ. με-
 τρίαξ.

ΦΙ. ω̄ ξένοι, μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς; 1185

ΦΙ. αἰαῖ αἰαῖ,
 δαίμων δαίμων· ἀπόλωλ' ὁ τάλας·
 ω̄ ποὺς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
 τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
 ω̄ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὐθις. 1190

ΧΟ. τί ρέξοντες ἀλλοκότῳ
 γνώμᾳ τῶν πάρος, ω̄ν προῦφαινες;

ΦΙ. οὕτοι νεμεσητόν,
 ἀλύοντα χειμερίῳ
 λύπᾳ καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. 1195

1165 ἐπὶ σοὶ M. Seyffert: δτι σοι (or σοὶ) MSS.

1168 δ ξυνοικεῖ L: φ—A.

- ΧΟ. βᾶθι νυν, ὡς τάλαν, ὡς σε κελεύομεν.
 ΦΙ. οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἵσθι τόδ' ἔμπεδον,
 οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς
 βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἰσι φλογίζων.
 ἐρρέτω Ἱλιον, οἴ θ' ὑπ' ἐκείνῳ¹²⁰⁰
 πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον
 ἀπῶσαι.
- ἀλλ', ὡς ξένοι, ἐν γέ μοι εὐχος ὀρέξατε.
- ΧΟ. ποιον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἴ ποθεν,
 ἥ γένυν, ἥ βελέων τι, προπέμψατε.¹²⁰⁵
- ΧΟ. ως τίνα δὴ ρέξης παλάμαν ποτέ;
 ΦΙ. χρῶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί.
 φονᾶ φονᾶ νόος ἥδη.
- ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων.¹²¹⁰
- ΧΟ. ποῦ γὰς; ΦΙ. ἐς Ἀιδου.
 οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι.
 ὡς πόλις ὡς πατρία,
 πῶς ἀν εἰσιδοιμί σ', ἄθλιός γ' ἀνήρ,
 ὃς γε σὰν λιπὼν ἴερὰν¹²¹⁵
 λιβάδ' ἔχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
 ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν είμι.
- ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἥδη καὶ πάλαι νεώς ὁμοῦ
 στείχων ἀν ἥ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
 'Οδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως
 γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ίόντ' ἐλεύσσομεν.¹²²⁰
- ΟΔ. οὐκ ἀν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
 κέλευθον ἔρπεις ὡδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
- ΝΕ. λύσων ὅσ' ἔξημαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
- ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἥ δ' ἀμαρτία τίς ἥν;¹²²⁵
 ΝΕ. ἥν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ

1199 βροντᾶς αὐγαῖς schol.: βροντᾶς αὐτᾶς MSS.
 Hermann: κράτ' MSS. 1213 ὡς πόλις ὡς πόλις πατρία MSS.: corr. Dindorf.

- ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὡν οὐ σοι πρέπον;
 NE. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἐλών.
 ΟΔ. τὸν ποῖον; ὥμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
 NE. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ 1230
 ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
 NE. παρ' οὖπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐθις πάλιν
 ΟΔ. ὁ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί που δοῦναι νοεῖς;
 NE. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κού δίκη λαβὼν ἔχω.
 ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235
 NE. εὶς κερτόμησίς ἔστι τάληθή λέγειν.
 ΟΔ. τί φήσ, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
 NE. δὶς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
 ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἀν οὐδ' ἄπαξ ἐβουλόμην.
 NE. εὖ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοῶς λόγον. 1240
 ΟΔ. ἔστιν τις, ἔστιν, ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
 NE. τί φήσ; τίς ἔσται μ' ούπικωλύσων τάδε;
 ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός, ἐν δὲ τοῖς ἐγώ.
 NE. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἔξαυδᾶς σοφόν.
 ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά. 1245
 NE. ἀλλ' εὶς δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
 ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἣ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; NE. τὴν ἀμαρτίαν
 αἰσχρὰν ἀμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
 ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε; 1250
 NE. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
 ΟΔ. * * * * *
 NE. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. οὐ τάρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
 NE. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χείρα δεξιὰν ὄρᾶς

1231 τὸ χρῆμα A, vulg.: τὸ χρῆμα· τὸ L, Γ. 1243 τοῖς r, Buttmann (conj.), Hermann: τοῖσδ' L, A, vulg. 1251 Hermann was the first to point out that a v. has been lost between 1251 and 1252. That loss had led to the parts of NE. and ΟΔ. being interchanged in 1252—1258.

- κώπης ἐπιψαύουσαν; ΝΕ. ἀλλὰ κάμε τοι
ταύτὸν τόδ' ὅψει δρῶντα κού μέλλοντ' ἔτι. 1255
ΟΔ. καίτοι σ' ἑάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθών, ὃς σε τιμωρήσεται.
- ΝΕ. ἐσωφρόνησας· κἀν τὰ λοίφ' οὔτω φρονῆς,
ἴσως ἀν ἕκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. 1260
σὺ δ', ὁ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμειψάς τάσδε πετρήρεις στέγας.
- ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τέ μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ῶμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι νέα 1265
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακά;
- ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὖς ἥκω φέρων.
ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἐπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
- ΝΕ. οὐκούν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1270
ΦΙ. τοιούτος ἡσθα τοῖς λόγοισι χάτε μου
τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρᾳ.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκται σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα·
μάτην γὰρ ἀν εἴπης γε πάντ' εἰρήσεται. 1275
ΝΕ. οὔτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ', ἵσθ', ἢ λέγω.
- ΝΕ. ἀλλ' ἥθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην·
οὐ γάρ ποτ' εῦνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα, 1281
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κάτα νουθετεῦς ἐμὲ
ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
δλοιοσθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ 1285

1265 f. νέα...κακά Bergk: μέγα...κακα (sic) L, with οὐ written above the final α: μέγα...κακόν A, vulg.

- ό Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. NE. μὴ ἀπεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
- ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
- NE. ἀπώμοσ' ἀγνοῦ Ζηνὸς ὑψιστον σέβας.
- ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290
- NE. τοῦργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
- ΟΔ. ἐγὼ δὲ ἀπαυδῶ γ', ως θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
- ΦΙ. τέκνου, τίνος φώνημα; μῶν Ὁδυσσέως 1295
ἐπησθόμην; ΟΔ. σάφ' ἵσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾶς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελὼ βίᾳ,
ἔαν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἔαν τε μὴ θέλῃ.
- ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὁρθωθῆ βέλος.
- NE. ἀ, μηδαμῶς, μή, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300
- ΦΙ. μέθεις με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνου.
- NE. οὐκ ἀν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
- NE. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
- ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἵσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς 1305
ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
- NE. εἰεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κούκ ἔσθ' ὅτου
ὁργὴν ἔχοις ἀν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
- ΦΙ. ξύμφημι· τὴν φύσιν δὲ ἔδειξας, ὦ τέκνου, 1310
ἐξ ἡς ἔβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
ῆκον ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.
- NE. ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε

1294 ὑπέρ τ' r: ὑπὲρ L, vulg. 1304 ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ καλὸν
τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοι MSS.: corr. Wakefield. 1308 δὴ om. L, add.
A, vulg. (τοι r).—ὅτου Turnebus: ὅπου MSS. 1312 ζώντων θ' A:
θ' om. L.

αὐτόν τέ μ'. ὡν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, 1315
 ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
 τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν.
 ὅσοι δὲ ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
 ὥσπερ σύ, τούτοις οὕτε συγγνώμην ἔχειν
 δίκαιον ἔστιν οὕτ' ἐποικτίρειν τινά. 1320
 σὺ δὲ ἡγρίωσαι, κοῦτε σύμβουλον δέχειν,
 έάν τε νουθετή τις εὔνοιᾳ λέγων,
 στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
 ὅμως δὲ λέξω. Ζῆνα δὲ ὄρκιον καλῶ.
 καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. 1325
 σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
 Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, δις τὸν ἀκαλυφῆ
 σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὅφις.
 καὶ παῦλαν ἵσθι τῆσδε μήποτ' ἀν τυχεῖν
 νόσου βαρείας, ἕως ἀν αὐτὸς ἥλιος 1330
 ταῦτη μὲν αἴρῃ, τῇδε δὲ αὖ δύνη πάλιν,
 πρὶν ἀν τὰ Τροίας πεδί' ἐκῶν αὐτὸς μόλης,
 καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν
 νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα
 ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς. 1335
 ως δὲ οἰδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.
 ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἔστιν ἐκ Τροίας ἀλούς,
 "Ελενος ἀριστόμαντις, δις λέγει σαφῶς
 ως δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδε ἔτι,
 ως ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἡ δίδωστ' ἐκῶν
 κτείνειν ἑαυτόν, ἦν τάδε ψευσθῆ λέγων.
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.

1314 ἀμὸν Triclinius: ἐμὸν MSS.: πάτερά τε τὸν ἐμὸν Aldine (A
 having τε superscr.) 1322 εὔνοιᾳ λέγων Triclinius: εὔνοιάν σοι
 λέγων L. 1329 ἀν τυχεῖν Porson: ἐντυχεῖν MSS. 1330 ἕως ἀν
 ωτὸς Scaliger (αὐτὸς Doederlein, Heath): ὡς ἀν αὐτὸς MSS.

καλὴ γὰρ ἡ πίκτησις, Ἐλλήνων ἔνα
κριθέντ’ ἄριστον τοῦτο μὲν παιωνίας
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἴτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὁ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ’ ἔχεις ἀνω
βλέποντα, κούκ ἀφῆκας εἰς "Αἰδου μολεῖν;
οἵμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ’, δις εὔνους ὧν ἐμοὶ παρήνεσεν;
ἀλλ’ εἰκάθω δῆτ’; εἴτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς τάδ’ ἔρξας εἰμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὁ τὰ πάντ’ ἰδόντες ἀμφ’ ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ’ ἔξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παιστὶν, οἷς μ’ ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
ἀλλ’ οἴα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύστειν· οἷς γὰρ ἡ γυνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακούς.
καὶ σοῦ δ’ ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
χρῆν γάρ σε μήτ’ αὐτόν ποτ’ εἰς Τροίαν μολεῖν
ἡμᾶς τ’ ἀπείργειν· οἴ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες· [οἱ τὸν ἄθλιον
Αἴανθ’ ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη
'Οδυσσέως ἔκριναν·] εἴτα τοῖσδε σὺ
εἴ ξυμμαχήσων, καῦμ’ ἀναγκάζεις τόδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ’, ἂ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καύτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἢα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
χοῦτω διπλῆν μὲν ἔξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κούκ κακοὺς ἐπωφελῶν
δόξεις ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

1361 κακούς Dobree, Doederlein: κακά MSS. 1365 ff. [οἱ τὸν
ἄθλιον...ἔκριναν] rej. Brunck. 1368 καῦμ’ Brunck: καὶ μ’ MSS.

- ΝΕ. λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῦν χθονός. 1375
- ΦΙ. ἡ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον νιὸν τῷδε δυστήνῳ ποδί;
- ΝΕ. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυνον βάσιν
παύσοντας ἄλγους κάποσώσοντας νόσου.
- ΦΙ. ὡ δεινὸν αἰνον αἰνέστας, τί φής ποτε; 1380
- ΝΕ. ἀ σοὶ τε κάμοι λῷσθ' ὁρῶ τελούμενα.
- ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;
- ΝΕ. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἀν ὠφελῶν φίλους;
- ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος ἡ 'π' ἐμοὶ τόδε;
- ΝΕ. σοὶ που, φίλος γ' ὥν· χώ λόγος τοιόσδε μου. 1385
- ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἔχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
- ΝΕ. ὡ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
- ΦΙ. ὀλεῖς με, γυγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
- ΝΕ. οὕκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὖ σε μανθάνειν.
- ΦΙ. ἔγὼ οὐκ Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἰδά με; 1390
- ΝΕ. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὅρα.
- ΦΙ. οὐδέποθ', ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
- ΝΕ. τί δῆτ' ἀν ἡμεῖς δρῷμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὅν λέγω;
- ώς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ 1395
- ζῆν, ὥσπερ ἡδη ζῆς, ἄνευ σωτηρίας.
- ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἄπερ παθεῖν με δεῖ·
ἀ δ' ἔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θυγών,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε μηδὲ ἐπιμνησθῆς ἔτι 1400
- Τροίας· ἄλις γάρ μοι τεθρήνηται γόσις.

1379 κάποσψόντας MSS.: corr. Heath. 1381 λῷσθ' ὁρῶ Dindorf:
καλῶς ὁρῶ L, vulg. (κάλ' ὁρῶ r.) 1383 ὠφελῶν φίλους Buttmann:
ὠφελούμενος MSS. 1390 ἔγω οὐκ Hermann: ἔγωγ' οὐκ L: ἔγωγ' A,
vulg. 1392 ἰδεῖν A, vulg.: ἐλεῖν L (but with ἰδεῖν superscr. by the
first hand), Γ (with γρ. ἐλθεῖν): Burges conj. μολεῖν.

- NE. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὁ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.
 NE. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ
 σθένω.
 NE. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ φρον-
 τίσης.
 NE. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ
 παρὼν 1405
 NE. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἡρα-
 κλέους
 NE. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν. NE. στεῖχε
 προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἀν τῶν ἡμετέρων
 ἀλήσι μύθων, παῖ Ποίαντος 1410
 φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
 ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὅψιν.
 τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν οὐρανίας
 ἔδρας προλιπών,
 τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
 κατερητύσων θ' ὁδὸν ἦν στέλλει. 1415
 σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
 ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους
 ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὄρāν. 1420
 καὶ σοί, σάφ' ἵσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
 ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
 ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
 πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,

1406 Ἡρακλέους Brunck: ἡρακλεῖος MSS. 1407 Between πελά-
 ζειν and στεῖχε the MSS. have σῆς πάτρας. NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς ταῦθ', ὡσπερ
 αὐδῆς: rej. Dindorf.

ἀρετὴ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεῦματος 1425
 Πάριν μέν, δις τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
 τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ ἐκλαβὼν στρατεῦματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἀ δ' ἀν λάβης σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνου,
 παρήνεσ'. οὕτε γὰρ σὺ τοῦδε ἄτερ σθένεις
 ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδίον οὐθ' οὐτος σέθεν. 1435
 ἀλλ' ως λέοντε συννόμω φυλάσσετον
 οὐτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἰλιον.
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν
 τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν 1440
 πορθῆτε γαῖαν, εὔσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
 ως τᾶλλα πάντα δεύτερος ἡγεῖται πατὴρ
 Ζεύς· οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθυήσκει βροτοῖς.
 καν ζῶσι καν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

- ΦΙ. ὡ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας, 1445
 χρόνιός τε φανεῖς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.
 ΝΕ. καγὼ γνώμην ταύτη τίθεμαι.
 ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
 καιρὸς καὶ πλοῦς
 δός ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν. 1450
 ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ὡ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί,

1429 ἐκβαλῶν MSS.: corr. Turnebus. 1440 ἐννοεῖσθ' MSS.:
 corr. Elmsley. 1443 οὐ γὰρ εὐσέβεια T. Gataker (ηὐσέβεια Dawes):
 ἡ γὰρ εὐσέβεια MSS. 1448 γνώμη (sic) ταύτη L: γνώμῃ ταύτῃ vulg.
 (γνώμην ταύτην r): corr. Lambinus, Toup.

Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,
οὐ πολλάκι δὴ τούμὸν ἐτέγχθη
κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἐρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνοι ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.

νῦν δ', ὡς κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἥδη,
δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ', ὡς Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
καὶ μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἐνθ' ἡ μεγάλῃ Μοῖρα κομίζει
γνώμη τε φίλων χῶ πανδαμάτωρ
δαίμων, δος ταῦτ' ἐπέκρανεν.

XO. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἀλίαισιν ἐπευξάμενοι
νόστου σωτῆρας ικέσθαι.

1455 προβολῆς Hermann: προβλῆς MSS.
γλύκιον MSS. 1469 δὴ Hermann: ἥδη L, vulg. (ιδοὺ A.)

1455

1460

1465

1470

Date Due

DEC 30 1961

WATER 20 1965

NOV WML 1965

NOV 18 1971

882.2G2E
So 66 J
Tr.

882.2G2E
So 66 J
Tr.

ad.nc. 33607

This book may be kept
FOURTEEN DAYS

A fine will be charged for each
day this book is kept overtime.

COLUMBIA COLLEGE LIBRARY
DUBUQUE, IOWA

